

LA TUEUSE

L'INTEGRALE DE

21 **C** Guy DES
cars

Thông tin về ebook

Tên sách : Bảy người đàn bà

Tác giả : Guy Des Cars

Mục Lục

[Người đàn bà thứ nhất: SYLVIA](#)

[Người đàn bà thứ hai : SERENA](#)

[Người đàn bà thứ ba : GLORIA](#)

[Người đàn bà thứ tư : AICHU' A](#)

[Người đàn bà thứ năm : Greta](#)

[Người đàn bà thứ sáu : LÉA](#)

[Người đàn bà thứ bảy YOLANDE](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Người đàn bà thứ nhất: SYLVIA

Họ tụ tập nơi đây, những kẻ hào nhoáng, những người vô tích sự và đủ loại vô dụng khác. Cuộc vũ hội đêm nay tại Đại sứ quán Hoa Kỳ đã gom vào phòng khách rộng lớn này tất cả những gì được gọi là lòng lẫy nhất của đô thành Paris từ xa đến nay. Dàn nhạc jazz được mời từ New York sang. Những bộ cánh của các mệnh phụ, tiểu thư đều là công trình sáng tạo của các nhà tạo một thời trang nổi tiếng nhất của Paris hoa lệ. Những bộ lễ phục nam giới được may cắt cẩn thận nhất. Thức ăn trong các quầy chiêu đãi đều thuộc loại quý hiếm và được những đầu bếp lành nghề nhất Paris nấu

nướng, bày biện. Giữa một khung cảnh như vậy, tất nhiên phụ nữ nào cũng trở nên kiêu diễm, mỗi người mỗi hương sắc, không ai thua ai. Tuy nhiên vẫn có một nhan sắc thu hút sự chú ý nhiều nhất. Không phải vì nàng đẹp nhất mà vì ở nàng toát lên một sức trẻ, một chất thanh xuân tràn trề. Sylvia đến bất cứ đâu cũng tạo ra được ấn tượng kỳ lạ ấy. Đàn ông chiêm ngưỡng nàng, và lạ một điều là phụ nữ cũng ngắm nàng mà không hề ghen tỵ. Sylvia đang mỉm cười hưởng niềm ngưỡng mộ đó của khách khứa trong đêm vũ hội thì một trong số những bạn thuở nhỏ của nàng tên là Raymode hỏi :

- Từ đầu đến giờ bạn không nghỉ một điệu vũ nào, chắc bạn đã nhảy với tất cả đàn ông ở đây. Theo bạn thì ai trong số họ nhảy giỏi nhất ?

Đúng lúc Sylvia sắp trả lời thì mắt nàng dừng lại ở một người đàn ông có dáng hình khác hẳn mọi người.

- Ai kia nhỉ ? - Sylvia hỏi thăm bà bạn.

- Ôi, bạn không biết bá tước Craig à ? Bạn là người phụ nữ duy nhất chả biết ông ta là ai đấy, Sylvia.

- Hôm nay tôi nhìn thấy ông ta lần đầu.

- Thật à ? Tôi tưởng khắp Paris không phụ nữ nào không biết ông ta...

Đứng giữa cả một đám khách khứa đông đúc, chắc hẳn bá tước Craig sẽ bị nhận chìm nếu như ông không có cách phục sức đặc biệt khiến mọi người buộc phải chú ý. Trong ông có nét gì đó khắc khổ, vóc người và khuôn mặt xương xẩu, lưng lại hơi gù, nhưng điều đặc biệt là trong khi mọi đàn ông khác đều mặc một tấm chăn trắng trước ngực sơ mi thì ông lại mang một kiểu ren rất độc đáo, tựa như kiểu ăn mặc thời cổ. Dải ren đó nếu ở người khác thì khó chấp nhận được, nhưng trên người bá tước Craig dường như lại thích hợp. Ông bá tước không giống bất cứ ai trong đêm vũ hội này. Trông ông người ta khó đoán được tuổi. Mái tóc lốm đốm vài sợi bạc nhưng lại rất dày và được ông chải lật ra phía sau. Trông ông người ta có cảm tưởng ông là người từ một hành tinh nào ngoài vũ trụ lạc đến trái đất này. Mũi ông hơi khoằm và cặp môi mỏng dính. Điều khiến mọi người chú ý nhiều nhất ở ông là cặp mắt như xuyên thấu mọi thứ. Cặp mắt đôi khi đột nhiên nghiêm ngặt nhưng bình thường thì tươi vui. Về nghiêm ngặt, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn, chỉ thỉnh thoảng mới hiện ra trong một thoáng rất nhanh. Sylvia nhìn ông ta nàng nhận thấy cái "thoáng" ấy và khẽ rùng mình.

- Bạn lạnh à ? Raymode hỏi khi thấy bạn đột nhiên biến sắc.

- Ông ta làm tôi thấy sợ.

- Ôi, bạn đúng là kỳ quặc. Bá tước Craig là người đáng mến nhất trong tất cả những đàn ông tôi biết. Ông ta chỉ có một thói mà tôi hơi buồn. Đó là ông không chịu nhảy bao giờ. Cuốn sổ lịch nhảy của bạn sẽ không bao giờ có tên ông ta, nếu như bạn có một cuốn sổ như thế. Bá tước là người đã định làm cái gì thì không ai có cách nào lay chuyển nổi. Bạn muốn tôi giới thiệu ông ta với bạn không ? Bởi

bá tước đồng thời cũng là người rất biết quý những nhan sắc nữ giới.

- Ông ta thuộc loại được gọi là "đẹp lão".

- Vậy là bạn không biết gì hết. Thật ra không ai biết rõ lai lịch ông bá tước Craig này. Ông ta sống độc thân trong biệt thự riêng của ông ta tại Neuilly. Đám gia nhân hầu hạ ông ta đều người gốc Hoa và họ rất lặng lẽ. Không ai biết ông ta đã bao giờ có vợ chưa, bởi người ta thấy ông không liên hệ với ai hết. Không họ hàng thân thích, không bạn bè giao du.

- Ông già bí hiểm, đúng vậy không ? Có lẽ ông ta là loại đàn ông độc thân và ghét nữ giới ?

- Hình nh ông bá tước đang nói gì về chúng mình với người đứng gần đó... Xem chừng mình chẳng phải giới thiệu vì có vẻ ông ta sắp tự giới thiệu với bạn kia kìa.

Không hiểu sao, đột nhiên Sylvia muốn bỏ chạy khỏi đây. Nhưng chậm rồi. Ông bá tước bí hiểm kia đã bước tới. Giọng rất dịu dàng, ông ta nói :

-Thưa phu nhân, do có dịp cộng tác với ông nhà trong việc kinh doanh, tôi nhiều lần được nghe ông nhà ca tụng nhan sắc của phu nhân. Tôi xin phép thú thật rằng tất cả những lời ca ngợi nhan sắc của phu nhân đều chưa đủ xứng với sự thật. Phu nhân có một sức thanh xuân tràn trề, rực rỡ không ai sánh nổi.

Câu cuối cùng này, ông nói bằng giọng nhấn mạnh. Ông bá tước nói tiếp :

- Tôi cũng xin thú nhận với phu nhân một điều nữa. Mấy phu nhân và tiểu thư đứng với tôi vừa rồi đã thách tôi mời phu nhân nhảy ! Tôi muốn cho họ một bài học nhỏ là đừng vội khẳng định một điều mà họ chưa biết. Vậy phu nhân nghĩ sao, thưa phu nhân thân mến ?

Sylvia lúng túng. Cách nói cầu kỳ và quá lịch sự của vị bá tước kỳ quái kia làm nàng lạnh xương sống. Ông ta nói tiếp, vẫn bằng giọng ngọt ngào lúc nãy :

- Trong cuộc sống, nhiều khi im lặng đồng nghĩa với tán thành. Vì vậy tôi thưa thiết mong phu nhân ban cho tôi một ân huệ là bằng lòng nhảy với tôi một vũ điệu. Vừa đúng lúc bắt đầu một bản vanxơ, loại tiết tấu duy nhất là cầu nối giữa hai thời đại, một thứ cầu nối êm ái không gây hụt hẫng. Tiết tấu của nhạc vanxơ vừa giúp tôi hồi tưởng lại tuổi trẻ đã qua, vừa là dịp để tôi tỏ lòng ngưỡng mộ trước nhan sắc diễm lệ của phu nhân...

Ông bá tước bí hiểm đã dang hai tay và Sylvia đành phải nép mình vào trong vòng tay đó. Cặp nhảy giữa một người đàn ông luống tuổi và một phụ nữ trẻ trung xinh đẹp lập tức hòa lẫn vào các cặp khác khiến mọi người tròn mắt ngạc nhiên nhìn. Đây là lần đầu tiên họ thấy bá tước Craig khiêu vũ ! Mà ông không nhảy lâu, bởi sau vài vũ hình, ông mỉm cười nói :

- Vậy là đủ để họ ngạc nhiên đồng thời cũng đủ để phu nhân đoạt được lòng ngưỡng mộ cao nhất của mọi người. Có lẽ ta dừng lại ở đây, ngồi nghỉ cho đến hết bản nhạc này chẳng, thưa phu nhân thân mến ? Bởi thật ra tôi có tuổi nên đã thấm mệt.

- Ông nhảy tuyệt vời đấy ! - Sylvia buột miệng khen.

- Phu nhân quá khen. Tôi thuộc thế hệ cổ xưa, chỉ biết đưa chân theo nhịp nhạc, không biết cách thức điệu đà... Phu nhân nghĩ sao, khi cách đây có gian phòng khách nhỏ xinh xắn ấm cúng dành riêng cho những ai muốn tránh không khí ồn ào ở đây vào đó một chút để hưởng sự yên tĩnh. Âm thanh liên miên cũng làm người ta dễ mệt ?

Sylvia vẫn không trả lời. Vị bá tước kỳ lạ kia nói tiếp :

- Tôi thấy phu nhân ít lời. Nhưng tôi rất hiểu, không phải phu nhân im lặng vì khó chịu với tôi. Trong khi đó tôi lại có thói xấu là thích nói, một mình tôi nhiều khi nói cho cả hai người ! Phu nhân chắc đã đoán được là tôi có nhiều điều muốn nói với phu nhân ?

- Thật , thưa ông ? - Sylvia ngạc nhiên thật sự.

- Phu nhân lấy làm lạ ? Ôi, đúng thế, thưa phu nhân thân mến.

Họ dừng lại giữa bản nhạc vanxơ và Sylvia như bị thu mất hồn vía, lú lú đi theo ông bá tước bí hiểm kia sang gian phòng khách nhỏ, nơi các nệm ghế và rèm đều màu xanh lá cây dịu mát và tươi tắn. Nàng ngồi vào đi văng, bên trái nàng là ông bá tước mới quen. Lại một lần nữa Sylvia thấy một cảm giác khó chịu. Nàng thấy ông ta nói quá khéo khiến nàng không sao từ chối ông ta được điều gì. Nàng thầm tự hỏi, không biết có ai cưỡng lại được những điều ông bá tước lạ lùng này yêu cầu họ không ?

- Phu nhân có tin vào pháp thuật huyền bí của các tu sĩ ẩn Độ không ?

Câu hỏi bất ngờ làm Sylvia bật cười, tiếng cười thể hiện nàng không tin, là cách trả lời thay cho mọi câu trả lời.

- Càng tốt, - ông bá tước nói. - Bởi tôi không phải tu sĩ ẩn Độ. Tuy nhiên do năng khiếu bẩm sinh, tôi có khả năng tiên đoán được hậu vận của người xung quanh. Đây cũng là một cái thú của tôi. Bây giờ phu nhân với tôi có thể trò chuyện thoải mái mà không ngại người khác nghe thấy, và tôi muốn nhân dịp này thú thật với phu nhân tại sao tôi vốn không khiêu vũ nhưng vừa rồi lại mời phu nhân nhảy để khoe với đám người phù phiếm kia.

- Vậy là ông bắt buộc phải nhảy với tôi ?

- Ôi, phu nhân hiểu lầm câu tôi nói rồi. Nhưng là lỗi tại tôi. Khi gặp phụ nữ quá diễm lệ, tôi thường hay lúng túng và nói năng không mạch lạc. Bây giờ tôi xin nói cho rõ hơn. Tôi mời phu nhân không phải vì tôi mê khiêu vũ, cũng không phải vì phu nhân là người phụ nữ rực rỡ nhất trong đêm vũ hội này. Không chỉ đẹp, phu nhân còn rất giàu, giàu lắm. Tôi mời phu nhân khiêu vũ chỉ vì tôi muốn thổ lộ đôi điều tôi suy nghĩ về phu nhân.

- Ông là nhà tiên tri ?

- Có thể. Nhưng là một nhà tiên tri vừa ngạc nhiên vừa thông cảm với nỗi khổ tâm trong đáy lòng phu nhân. Thừa phu nhân, bất chấp sức trẻ tràn trề, bất chấp nhan sắc diễm lệ, bất chấp tiền bạc vô vàn, trước mắt tôi phu nhân vẫn là một phụ nữ bất hạnh nhất mà tôi được gặp... Mà xin phu nhân biết cho, tôi đã từng gặp không biết bao nhiêu phụ nữ...

Sylvia sững sờ nhìn bá tước Craig. Phải chăng ông ta mất trí ? Giọng nói ngọt ngào của bá tước lại tiếp tục, lần này khiến Sylvia cảm thấy như ông ta đang nói hộ niềm tâm sự của bản thân nàng. Giọng ông rất khẽ :

- Phu nhân vô cùng bất hạnh, trong khi mọi người vẫn tưởng phu nhân hạnh phúc không ai bằng. Tôi rất thích làm quen với những người tốt đỉnh hoặc hạnh phúc hoặc bất hạnh. Và tôi đã không đoán sai khi quyết định đến dự buổi vũ hội của giới ngoại giao quốc tế này, bởi tôi linh cảm thấy đến đây tôi sẽ được ngồi trên đi văng, bên cạnh người Bất Hạnh Nhất trên thế gian, một phụ nữ tóc vàng kiêu diễm. Người thiếu phụ đó tôi chưa hề gặp và cũng chưa hình dung được khuôn mặt của nàng. Và phu nhân thấy đây, chính vì vậy mà tôi đã mời phu nhân đi vài bước vũ điệu với tôi...

Sylvia tái mặt, đứng phắt dậy :

- Thừa ông, tôi đã ngán nghe những lời lẽ quái đản và kiêu cách quá lịch sự của ông.

Vị bá tước kỳ quái vẫn bình thản đến mức lạ lùng. Ông ta vẫn nói giọng ngọt ngào như trước :

- Tôi làm phu nhân ngán ngẩm ? Nhưng tôi biết tại sao phu nhân không muốn nghe tôi nói nữa : bởi tôi đã khơi lên một vết thương âm ỉ trong đáy lòng phu nhân. Những vết thương kiêu đó người đời thường cố quên đi, không muốn để ai nhắc đến. Nếu phu nhân chịu khó ngồi lại, tôi xin mách phu nhân một phương thuốc để chữa lành vết thương đó ngay lập tức.

Sylvia nhìn bá tước Craig. Nàng vừa sợ vừa tò mò. Cuối cùng nàng gật đầu :

- Vâng, tôi xin nghe.

- Quyết định đó chứng tỏ phu nhân là một phụ nữ thông minh, hiểu biết. Phu nhân không tin vào

những phép huyền bí của các tu sĩ ẩn Độ, nhưng chắc phu nhân tin vào thuật đoán số mệnh qua bàn tay chứ ?

Không đợi Sylvia trả lời, bá tước Craig nhẹ nhàng nâng bàn tay phải nàng lên. Sylvia thấy những ngón tay ông ta xương xẩu và xanh lét. Ông bá tước gật gù nói :

- Kỳ lạ ! Sao lại thế này được nhỉ ? Thừa phu nhân, bà có hai đường sinh mệnh ! Nghĩa là bà có hai cuộc đời ...

Sylvia sửng sốt chăm chú theo dõi vị bá tước. Ông ta nói tiếp, vẫn giọng ngọt ngào đầy bí ẩn :

- Đường sinh mệnh của phu nhân chỉ theo một nét trong một phần ba bàn tay, sau đó nó tách làm đôi, có thêm một đường chạy song song bên cạnh. Phu nhân nhìn mà xem. Đường thứ hai này mờ hơn đường chính nên hơi khó nhìn. Qua đó ta có thể kết luận rằng vào khoảng cuối một phần kiếp người, tức là vào khoảng năm phu nhân hai mươi lăm tuổi, cuộc đời của phu nhân đột nhiên có bước ngoặt lớn. Nếu phu nhân nhìn vào đường sinh mệnh chủ, đường hằn rõ, sẽ thấy phu nhân vẫn tiếp tục là người phụ nữ bất hạnh nhất trên thế gian. Nhưng nếu nhìn vào đường sinh mệnh phụ chạy song song và mờ hơn, phu nhân sẽ thấy bà có một số mệnh cực kỳ hạnh phúc.

Sylvia ngơ ngác :

- Tôi chưa hiểu ông nói thế nghĩa là sao ? Tôi bất hạnh hay hạnh phúc ?

- Từ điểm đường sinh mệnh của phu nhân tách ra thành hai đường, sau một phần ba đầu tiên của tuổi thọ, tức là vào năm hai mươi năm tuổi, phu nhân đứng trước một ngã ba. Nếu tiếp tục đi theo con đường cũ, phu nhân sẽ vẫn là người bất hạnh nhất trên đời như trước. Nhưng nếu phu nhân rẽ sang con đường mới mờ mờ này, phu nhân sẽ là người hạnh phúc nhất, không ai bì kịp. Nhưng để quyết định đi theo con đường thứ hai này, phu nhân cần có một nỗ lực vượt bậc, một xử sự táo bạo, quyết liệt. "Nhiều người quan niệm rằng sinh mệnh con người đã được định từ trước, thể hiện trên lòng bàn tay họ. Có muốn thay đổi cũng không được. Riêng tôi nghĩ khác. Có những thời điểm đặc biệt, sự lựa chọn của con người đóng vai trò quyết định. Người Ả - rập nào đầu tiên đưa ra thuyết "định mệnh tuyệt đối và không thể thay đổi" theo tôi là một người lời biếng, không muốn cố gắng gì hết, mà chỉ đành bất lực tuân theo số mệnh. Về vấn đề này phu nhân nghĩ sao ?

Sylvia ngơ ngác. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến vấn đề đó. Vị bá tước bí hiểm ngọt ngào nói tiếp :

- Thái độ không trả lời lần thứ hai này chắc cũng thể hiện sự đồng tình. Vậy xin phu nhân cho phép tôi được đưa ra cho phu nhân một lời khuyên. Phu nhân cần phải chọn một quyết định ! Bởi thời điểm này chính là lúc phu nhân phải lựa chọn một trong hai con đường. Năm nay phu nhân hai mươi năm tuổi. Đã kết thúc đoạn đường Sinh Mệnh "một nét" và mở đầu đoạn đường "hai nét song song" ta tạm gọi là đoạn đường đôi. "Đường sinh mệnh của phu nhân, cả hai đường song song đó, đều rất dài. Phu nhân sẽ rất thọ, phải sống đến ngoài chín mươi tuổi, tất nhiên nếu phu nhân không tự ý quỳên sinh. Chuyện ấy chỉ có thể xảy ra khi phu nhân lỡ gặp phải chuyện gì đó khiến phu nhân hoàn toàn tuyệt vọng. Mà nếu phu nhân tiếp tục chọn con đường rõ nét thì rất có nguy cơ xảy ra như thế.

- Vậy tôi phải làm gì ? - Sylvia lẩm bẩm rất khẽ. Bá tước Craig ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Sylvia và nàng cảm thấy ông ta lộ vẻ đắc thắng. Mà đúng vậy, Sylvia đã bị ông ta thuyết phục và bây giờ nàng im lặng nghe ông ta nói tiếp, vẫn bằng cái giọng ngọt ngào, khẽ khàng và hoa mỹ kiểu cách đó :

- Nếu ngày mai, phu nhân chịu quá bộ đến nhà tôi dùng một tách trà, chúng ta có thể thảo ngay một văn bản thỏa thuận nhỏ về những gì chúng ta nhất trí sẽ tiến hành không chậm trễ.

- Nhất trí về cái gì ?

- Càng trò chuyện với phu nhân, tôi càng thấy phu nhân rất cần được tôi giúp đỡ. Thừa phu nhân

thân mến, tôi biết hiện giờ phu nhân vô cùng đau khổ. Nguyên nhân tạo ra nỗi đau khổ hiện nay của phu nhân, thật ra rất cổ điển đồng thời rất đau lòng. "Phu nhân sinh ra trong một gia đình nghèo, trong khi phu nhân lại khao khát sự sang trọng, ôm trong lòng một tham vọng. Để đạt được mong ước ấy, phu nhân chỉ có vốn liếng duy nhất là tuổi trẻ rực rỡ. Nhưng năm mười chín tuổi, phu nhân chưa nhận thức ra được điều đó. Ngược lại, cha mẹ phu nhân rất hiểu tình trạng của con gái và thực chất là hai cụ đã bán đứt phu nhân, sau khi vẽ lên những triển vọng huy hoàng của cuộc hôn nhân giữa phu nhân với nhà triệu phú Horace Werner, chồng của phu nhân hiện giờ, mặc dù ông nhà hơn phu nhân ba chục tuổi. Phu nhân không yêu ông Werner nhưng phu nhân nhượng bộ... Thật ra lúc đó phu nhân chưa yêu ai và cũng chưa nghĩ được là nếu năm hai mươi năm tuổi phu nhân lại đau khổ đến mức này. "Ông Horace Werner cũng không hề yêu phu nhân. Ông chỉ cần có một bà vợ trẻ, đẹp để để được kiêu hãnh trong các buổi tiếp khách. Ông nhà cần làm cho bè bạn phát ghen ! Tôi nói bè bạn thật ra không chính xác, bởi Horace Werner làm gì có bạn ? Phu nhân hiểu rõ điều này hơn tôi... Lạc thú lớn nhất của ông nhà là hành hạ người khác. Ông ta chất lên người phu nhân đủ loại lông thú quý hiếm, cực kỳ đắt tiền và các đồ nữ trang quý giá nhất chỉ cốt để trưng với mọi người xung quanh, khiến họ tủi thân. "Trừ đôi lúc ít ỏi và ngắn ngủi ông nhà ban cho phu nhân đôi chút lạc thú, còn hầu hết thời gian ông ta tạo cho vợ cảm giác bị tiền bạc và thế lực của chồng đè bẹp. Những người quen biết ông bà đâu có biết. Bè bạn thuở nhỏ của phu nhân, như bà Raymonde, đều đinh ninh phu nhân là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Bên cạnh đó phu nhân cũng lại giỏi tạo cho họ sự lầm tưởng đó. Riêng tôi thì tôi biết.

Sylvia chăm chú nghe. Càng nghe nàng càng sừng sốt. Và câu hỏi tất yếu đã thốt ra từ miệng nàng :

- Do đâu ông biết được tất cả những chuyện đó ?

- Tôi chẳng đã nói với phu nhân là tôi phần nào có tài tiên tri đó sao ? Vấn đề quan trọng hiện nay, khi phu nhân sắp kết thúc hai mươi năm năm của cuộc đời, tức là một phần tư con đường Sinh Mệnh hẳn rõ trên lòng bàn tay, là lúc phu nhân cần rời bỏ con đường lâu nay, can đảm bước sang con đường thứ hai. Con đường này có phần mạo hiểm, nhưng lại vô cùng hấp dẫn. Tôi xin nói thêm, tôi đã xem bàn tay cho nhiều người, nhưng lần đầu tiên tôi thấy một đường Sinh Mệnh tách đôi như vậy. Điều may mắn hiếm hoi đó của phu nhân, phu nhân chẳng nên bỏ lỡ. Phải thế không ? Lần thứ ba Sylvia không trả lời. Lúc này nàng đang suy nghĩ, lão bá tước kỳ quái này biết được vết thương lòng của nàng, vậy lão sẽ giúp nàng chữa khỏi bằng phương thuốc nào ? Bá tước Craig đọc được ý nghĩ đó trong đầu Sylvia. Ông ta nói :

- Phương thuốc ? Dễ thôi, thưa phu nhân. Chính đây là nội dung bản thỏa thuận chúng ta sẽ ký ngày mai, nếu phu nhân chịu khó đến nhà riêng của tôi, dùng với tôi một chén trà. Nếu ngày mai chưa tiện, có thể ngày kia. Hoặc tuần sau, tháng sau, tùy ý thích của phu nhân. Bởi tôi tin phu nhân sẽ đến. Về phần các điều khoản trong bản hợp đồng thì thế này : tôi xin cam đoan bảo đảm cho phu nhân bắt đầu được hưởng hạnh phúc trọn vẹn ngay trong hai mươi tư tiếng đồng hồ sau khi phu nhân đặt bút ký và hạnh phúc đó tiếp tục cho đến hết cuộc đời rất dài của phu nhân theo như đường Sinh Mệnh trên bàn tay phu nhân thể hiện.

- Ông là nhà ảo thuật hay là người từ thiện ?

- Cả hai đều không phải, thưa phu nhân. Tôi chỉ là một kẻ tầm thường và có một thói quen không đẹp để gì là rất thực dụng. Tôi không cho không ai thứ gì bao giờ.

- Vậy ông muốn tôi đền công ông thế nào ? - Sylvia nói.

- Tôi chỉ xin phu nhân đáp lại bằng cách ban cho tôi một năm tuổi trẻ của phu nhân.

- Nghĩa là sao, tôi không hiểu ?

Bá tước Craig vẫn nói giọng ngọt ngào :

- Một năm tuổi trẻ ! Tôi biết nói thế làm phu nhân ngạc nhiên, thậm chí nghi ngại, nhưng tôi xin trình bày để phu nhân yên tâm. Tôi chỉ xin phu nhân một năm tuổi trẻ, cụ thể là năm phu nhân ở tuổi hai mươi sáu. Điều đó đối với phu nhân chẳng là bao. Có gì khó khăn đến với phu nhân đâu, nếu như sau khi ký hợp đồng, đêm hôm đó phu nhân đi ngủ và sáng hôm sau tỉnh dậy, phu nhân thấy mình bỗng nhiên tăng một năm tuổi ? Đang tuổi trẻ như phu nhân thì hai mươi sáu hay hai mươi bảy tuổi đâu có khác nhau là bao ? Và tất nhiên chuyện này sẽ chỉ giữa hai chúng ta. Không một ai khác được biết.

Nghe đến đây, Sylvia không nhịn được cười. Nàng bật cười rũ rượi.

- Nghĩa là tôi sống hết tuổi hai mươi năm và bắt đầu tuổi hai mươi bảy ngay ? Nhưng thưa ông bá tước, ông dùng cái tuổi hai mươi sáu của tôi để làm gì vậy ?

- Thưa phu nhân, đây là câu hỏi duy nhất của phu nhân tôi xin phép không trả lời. Phu nhân chỉ cần biết là tôi rất cần một năm đó, cần cái tuổi đó. Rất cần.

- Cần cho ông ?

Bá tước Craig chuyển sang chuyện khác. Ông ta nói :

- Chắc phu nhân còn lấy làm lạ không biết tại sao tôi lại đưa ra đề nghị trên với phu nhân chứ không phải với ai khác ? Bởi tôi thấy phu nhân là người bất hạnh nhất và cũng đang khao khát hạnh phúc nhất. Trong khi đó để đổi lại, phu nhân phải cho tôi cái gì ? Chỉ một năm của thời thanh xuân, một khúc rất ngắn trong cả tuổi trẻ dài của phu nhân. Ngoài ra tôi không đòi thêm một thứ gì khác. "Thật ra tôi có thể mua một năm đó của phu nhân bằng tiền bạc, nhưng tôi biết phu nhân thừa tiền. Nhờ lấy chồng giàu phu nhân không thiếu thứ gì hết. Ông Horace Werner đem lại cho phu nhân mọi thứ phu nhân cần. Chỉ một thứ ông ta không đem lại cho phu nhân được, đó là tuổi thanh xuân, thì lại là thứ phu nhân ... sẵn thừa cho dù không lấy ông ta.

Sylvia lần này lại đứng dậy, nói bằng giọng đùa vui :

- Câu chuyện của bá tước rất kỳ lạ và lý thú. Nhưng tôi nghĩ buổi đầu như thế đã tạm đủ. tôi có một tật là rất thích khiêu vũ. Ta ra nhảy tiếp chứ, thưa ông bá tước ?

- Ý muốn của người đẹp là mệnh lệnh đối với tôi. Tuy nhiên xin phu hãy nhận cho tấm thiệp này, trong có ghi địa chỉ và số điện thoại của tôi.

Và bá tước Craig lịch sự dẫn thiếu phụ trẻ trung, kiêu diễm ra phòng khiêu vũ. Ngồi trên xe về nhà, Sylvia ngả đầu mơ màng. Vị bá tước kỳ quái kia phải chăng có tài đoán ý nghĩ con người ? Hay ông ta là phù thủy ? Những điều ông ta nói hoàn toàn chính xác. Bởi hoàn cảnh thật cũng như tâm sự riêng của Sylvia không thể một bạn thân hoặc viên thanh tra cảnh sát nào biết được. Nhất là mối quan hệ giữa hai vợ chồng nàng. Về đến nhà, vẫn còn mang trong đầu những ấn tượng huy hoàng của đêm vũ hội ở Đại sứ quán Hoa Kỳ, Sylvia thấy chồng ngồi ngả lưng hút thuốc lá trong phòng thư viện. Ông buông ra một tiếng nhạt nhẽo :

- Chào cô !

Trong khi nói, điều thuốc vẫn dính trên miệng. Sylvia phải cố gắng lắm mới thốt lên được một câu :

- Ông không đi đâu tối nay à ?

Cách xưng hô giữa hai vợ chồng vẫn giữ như thời chưa cưới. Ông và em - Cô và tôi. Hình như hố sâu ngăn cách họ qua ngàn ấy năm chung sống vẫn không được lấp cho với đầy thêm chút nào. Werner hít một hơi thuốc, phả làn khói dày đặc che kín mặt, đáp : - Bây giờ tôi mới chuẩn bị đi.

- Nhưng lúc này là hai giờ sáng rồi ?

- Thì đã sao ? Khi người ta cần giải trí thì giờ nào chẳng thế.

- Em chưa đủ cho ông sao, Horace ?

- Chưa bao giờ cô là đủ cho tôi, Sylvia vô cùng yêu quý... Hồi mới cưới, cô là nguồn giải khuây cho tôi khá dễ chịu khiến tôi cảm thấy như đang ngồi chiếu bạc. Còn bây giờ cô chỉ còn là một thói quen khó chịu, giống như tôi uống rượu.

- Ông quả là một thứ quái vật.

- Đáng tiếc là cô cũng như hai ông bà nhạc của tôi không thấy thế trước ngày cưới của chúng ta. Người ta bảo có tiền là có tất cả, nhưng tôi lại thấy tiền của tôi không cho tôi thứ tôi cần. Đến nay, cô và tôi vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ.

Sylvia cố nén cơn uất giận chỉ chực trào lên. Werner vẫn nói tiếp: - Nhưng chuyện đó đâu quan trọng ? Điều quan trọng là đêm nay cô xuất hiện với nữ trang quý đầy người chắc được mọi người chiêm ngưỡng lắm ?

Werner rót rượu ra ly. Sylvia rất muốn ngăn lại.

- Ông đừng uống nữa. Em van ông.

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ngăn tôi làm một việc tôi thích. Tại sao vậy ? Có bao giờ tôi ngăn cô đi chơi một mình, quyến rũ những đàn ông khác đâu ?

- Nhất là tôi nay. Em vừa làm quen với một con người quái đản. Ông ta bảo có biết ông...

- Chúc mừng cô. Tên người đàn ông diễm phúc đó là gì vậy ?

- Bá tước Craig.

Werner đột nhiên dăm chiêu, dường như nhớ lại một kỷ niệm nào đó rất xa xa.

- Ai nhỉ ? Sao tôi không nhớ có quen người nào tên thế ? Trí nhớ tôi đâu có tồi ?

- Tại ông uống nhiều rượu mạnh quá đấy.

- Cảm ơn cô quan tâm đến tôi. Vậy người đàn ông đáng quý đó nói thế nào về tôi ?

- Tốt.

Werner nâng ly dốc một hơi cạn.

- Một chữ ấy nói lên quá nhiều rồi đấy. Nếu cô thấy được, ta khoan chuyện ông bá tước Craig kia đến một buổi khác. Cô đi nghỉ kéo trời sắp sáng rồi. Còn tôi, tôi phải đi. Tôi rất thú vị giờ này, giờ những người tầm thường nghỉ ngơi còn người không bình thường thì thức : bọn tội phạm tiến hành các vụ phạm pháp, các nhà văn nặn óc viết tác phẩm, các kỹ nữ trao thân cho người tình và các tu sĩ đọc kinh buổi sớm. Tôi rất thích giờ này. Kia, sao cô không nói gì thế, Sylvia ? Cô không cùng ý thích với tôi sao ? Đáng tiếc !

Werner đi ra, đóng sập cửa lại. Còn một mình, Sylvia suy nghĩ mơ màng. Trong xác tay của nàng có tấm thiệp của lão bá tước kỳ quái kia. Bỗng nhiên Sylvia rất muốn nghe giọng nói ngọt ngào của lão. Nàng quay số điện thoại, nhưng khi đầu dây bên kia đổ chuông, nàng vội gác ngay máy. Không nên để lão biết tâm trạng rối bời của nàng sau câu chuyện của lão... Ta phải kiên nhẫn mới được, Sylvia tự nhủ, nhưng ngay lúc đó nàng cảm thấy bá tước Craig cũng vẫn đoán đúng tâm trạng của nàng hiện giờ mặc dù nàng không nói gì trên máy với lão. Năm giờ chiều hôm sau, Sylvia được một gia nhân người Hoa lễ phép dẫn vào phòng giấy của bá tước Craig. Nàng không xưng danh tên gia nhân kia dường như được báo trước là nàng sẽ đến nên y không hỏi gì mà dẫn nàng đi theo y ngay. Bá tước Craig ngồi trong ghế bành, đằng sau chiếc bàn rất lớn chất đầy giấy tờ. Thấy Sylvia, lão đứng dậy, lịch sự nâng bàn tay nàng lên môi.

- Chào phu nhân. Tôi đang đợi phu nhân...

- Sao ông biết tôi sẽ đến ?

- Tôi chỉ hy vọng thế. Mời phu nhân dùng trà nhé ?

Tên gia nhân người Hoa lặng lẽ đẩy chiếc bàn có bánh xe đến, trên đặt bộ đồ trà. Y tử mĩ pha trà. Trong lúc đó Sylvia quan sát vị bá tước, hy vọng hôm nay lão không còn vẻ bí hiểm như đêm qua. Hôm nay lão mặc bộ đồ mặc trong nhà bằng nhung màu xanh lục, rất ăn với nước da vàng nhợt và các màu sắc của căn phòng thâm mỹ tinh tế này.

- Biệt thự của bá tước rất đẹp.

- Và yên tĩnh nữa. Tôi rất ghét sự ồn ào. Xin mời phu nhân. Tôi thấy bà như có vẻ lo âu. Tôi rất không muốn nhìn thấy phu nhân kém vui như vậy. Tôi muốn ai bước qua ngưỡng cửa vào nhà tôi đều bỏ hết mọi lo lắng bên ngoài. Tôi muốn nơi đây chỉ dành cho niềm vui.

Sylvia đột nhiên ân hận là nàng đã đến đây. Nàng muốn đứng dậy đi khỏi đây ngay, càng tránh xa nơi này bao nhiêu càng tốt, nhưng không được nữa rồi. Bá tước Craig vẫn bằng giọng ngọt ngào :

- Đêm qua phu nhân có gọi điện đến tôi không ?

- Không, - nàng nói dối.

- Vậy mà tôi tưởng...

- Tài đoán của ông đã một lần sai.

- Có thứ gì hoàn hảo đâu ?

- Ông quên là có Chúa hoàn hảo ?

- Tôi không thích nghe nhắc đến vị ấy.

- Ông vô thần ?

- Tôi có tín ngưỡng. Thứ tôi thờ là bản thân tôi.

- Ôi, ông thật là người nghị lực. Tôi ao ước được như ông.

- Rồi phu nhân sẽ thấy bà rất có nghị lực... Mọi thứ đã sẵn sàng chờ phu nhân.

Ông ta mở ngăn kéo lấy ra mảnh da thuộc viết kín, nói tiếp :

- Nguyên việc phu nhân đến đây, chứng tỏ bà đã tán thành ta ký kết hợp đồng. Nhưng bà cũng nên đọc lại một lần cho chắc chắn. Hay bà để tôi đọc chúng ta cùng nghe. Hai bản này y hệt nhau. Bá tước Craig ngồi xuống ghế, trầm tĩnh đọc :

- "*Chúng tôi gồm : "Phu nhân Sylvia Werner, ở số nhà 51, đại lộ Beauséjour và bá tước Craig, ở số nhà 13 phố Longpont, thị trấn Neuilly-sur-Seine, ký kết bản thỏa thuận gồm những điều khoản sau đây : "Điều Một. Bá tước Craig bảo đảm cho phu nhân Sylvia Werner một hạnh phúc hoàn chỉnh cho đến hết đời mà theo đường Sinh Mệnh trên bàn tay phải của phu nhân thì bà rất thọ. Hạnh phúc đó bắt đầu ngay trong hai mươi tư tiếng đồng hồ sau khi hai bên đặt bút ký. "Điều Hai. Để đổi lại hạnh phúc đó, phu nhân Sylvia Werner bằng lòng nhượng cho bá tước Craig một năm tuổi trẻ, có nghĩa phu nhân Werner sẽ tăng thêm một tuổi trong hai mươi tư tiếng đồng hồ tới. "Điều Ba. Bản cam kết này được giữ bí mật tuyệt đối chỉ trong hai người ký kết. Neuilly ngày..."*

Đầu óc Sylvia quay cuồng. Nàng nghe thấy tiếng của bá tước như từ đâu xa lắc :

- Phu nhân cần bổ sung thêm điều gì nữa không ?

- Không, - Sylvia nói như người hụt hơi. Nàng không còn biết nàng đang làm gì. Một động lực huyền bí từ trong đáy lòng đang đẩy nàng đến một hành động mà nàng chưa hiểu rõ nó là thế nào. Vị bá tước đưa nàng chiếc bút lông. Lão nói :

- Xin phu nhân hiểu cho tôi quen với kiểu bút cổ xưa. Sylvia ngồi xuống bàn, cầm bút ký và lạ thay là thứ mực đỏ như máu. nàng bỗng thấy hoang mang. Ông bá tước đỡ lấy bút ký, rồi đưa nàng một bản :

- Đây là bản của phu nhân. Chúng ta sẽ giữ hết sức cẩn thận. Vậy là thủ tục đơn giản của chúng ta

đã xong, xin phu nhân cho phép tôi được mời bà thêm một chén trà thứ hai.

Sylvia khước từ, toàn thân ngửa ngáy. Vị bá tước không ép. Lão mỉm cười nói :

- Tôi thấy phu nhân có vẻ sốt ruột muốn về. Tôi không dám làm mất một phút nào của phu nhân vì cuộc sống của phu nhân từ giờ phút này hết sức quý giá.

- Xin được hỏi. Khi nào thì hạnh phúc toàn vẹn bắt đầu đến với tôi ?

- Sắp rồi. Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ tới. Bây giờ ta đã là người thân tình, tôi xin phu nhân, khi thấy hiện tượng vui mừng đó xảy ra, hãy báo cho tôi biết bằng điện thoại để tôi mừng cho phu nhân.

Lão ấn chuông trên bàn. Gia nhân người Hoa vào.

- Anh đưa phu nhân ra cửa cho ta.

Sylvia đưa bàn tay. Bá tước Craig kính cẩn nâng lên môi. Nàng quay gót bước nhanh ra, đầu óc như trống rỗng. Đến cửa, nàng quay mặt lại :

- Xin hỏi bá tước một câu và mong không bị ông thoái thác như câu hỏi đêm qua. Tại sao phải dùng mực đỏ ?

- Bởi không phải mực mà là máu.

Sylvia rùng mình, vội vã bước ra ngoài. Về đến nhà Sylvia đi đi lại lại, không sao ngồi yên được trong liên bốn tiếng đồng hồ. Một cảm giác hoảng sợ xâm chiếm trái tim nàng : nàng đã đánh liều chọn đường Sinh Mệnh thứ hai. Liệu nó ra sao ? Nhưng một ý nghĩ mơ hồ mách bảo Sylvia rằng đó sẽ là một cuộc đời hạnh phúc toàn vẹn. Lão bá tước quái đản kia là người không bình thường. Lão đã hứa... Tuy nhiên chữ ký của nàng bằng máu ! Sao lại phải bằng máu ? Nàng nghĩ đến chữ ký của những người bán linh hồn cho quỷ trong các câu chuyện cổ. Nhưng Craig không phải quỷ. Ông ta là con người, mặc dù là con người quái đản và có tài đọc được mọi ý nghĩ của người xung quanh. Tuy vậy Sylvia vẫn chưa hết hoang mang, liệu mình có quá liều lĩnh khi ký bản "hợp đồng" ấy không ? Tiếng gia nhân gõ cửa làm nàng bừng tỉnh.

- Cứ vào ! - nàng nói như thường lệ.

- Thừa bà chủ, có ông thanh tra cảnh sát xin đến gặp bà chủ.

Bỗng Sylvia linh cảm thấy chuyện gì tai họa. Nàng run rẩy bước ra phòng khách. Viên thanh tra cảnh sát đứng đó, lúng túng trước một điều khó nói :

- Thừa phu nhân. Tôi có một tin đau đớn báo bà biết, mong phu nhân hãy can đảm lên để đón nghe.

Trước đây khoảng hai tiếng đồng hồ, lúc từ một câu lạc bộ ở phố Haussmann ra, ông nhà bị chệt xe ô tô và chết ngay. Chúng tôi đã đưa thi thể ông nhà đến nhà xác của thành phố. Nếu phu nhân không thấy việc này vượt quá sức chịu đựng của mình, xin phu nhân theo tôi đến đó để làm vài thủ tục cần thiết theo thông lệ...

Viên thanh tra ngừng nói và ngạc nhiên thấy trên nét mặt người góa phụ mới mẻ này một nét thờ phào nhẹ nhõm. Sylvia đứng ngây ra như hồn vía nàng bay tận đâu đâu, rất xa, xa tới tận tận.

- Có nhất thiết tôi phải đến đó không ?

- Phu nhân đến được thì tốt, bởi bác sĩ pháp y sẽ viết lệnh cho phép mai táng ông nhà.

- Tôi xin mạn phép hỏi một câu hơi sỗ sàng. Ông thanh tra, ông có tin chắc đây là một tai nạn rủi ro không ?

Ông ta ngập ngừng rồi nói thêm :

- Thừa phu nhân, thoát đầu chúng ta cũng đã có ý nghĩ nghi hoặc như thế. Nhưng khả năng tự sát là khó có, bởi lúc ra về, ông Werner có vẻ rất vui. Ông nói cần về nhà nghỉ, mai còn phải tiếp một vị khách kinh doanh vào tám giờ sáng.

- Ý tôi không phải thế. Tôi chỉ hỏi liệu có thể chồng tôi bị kẻ nào đó ám hại ?

- Khả năng đó hoàn toàn không có. Bởi người tài xế lái chiếc xe kia không bỏ chạy. Anh ta ta kể rằng ông nhà trượt chân bị ngã vào đúng mũi xe của anh ta. Chúng tôi đã nghiên cứu kỹ và thấy đây rõ ràng là một sự ngẫu nhiên, rủi ro. Hơn nữa, tôi xin hỏi thật phụ nhân : ai có thể căm thù ông nhà đến mức định giết ông ?

- Ông nói đúng. Chồng tôi không có kẻ thù thật. Xin ông đợi cho một chút, tôi vào mặc thêm áo măng tô rồi sẽ xin theo ông.

Mãi quá nửa đêm Sylvia mới về đến nhà, nàng mệt đến mức hầu như không còn sức nhấc chân nhấc tay. Thêm vào đó là một cảm giác khủng khiếp. Một câu hỏi lớn vờn trong tâm trí Sylvia : phải chăng chính bá tước Craig là tác giả cái chết của chồng nàng ? Và các điều khoản trong bản hợp đồng đang dần dần thành sự thật. Mới năm tiếng đồng hồ sau khi Sylvia đặt bút ký, nàng đã trở thành góa bụa, nói đúng hơn, nàng đã thoát khỏi một gánh nặng đè lên cuộc đời nàng trong suốt sáu năm qua. Vậy là Sylvia đã được tự do, thêm vào đó lại thừa hưởng một gia tài kếch xù. Trong lòng nàng nhẹ nhõm vô chừng, nhưng trước mặt mọi người, nàng phải đóng vai người vợ bất hạnh bị mất chồng. Bộ áo tang, nét mặt đau khổ. Tuy nhiên một ý nghĩ quái ác len lỏi trong tâm trí Sylvia : phải chăng nàng là nguyên nhân cái chết của Horace Werner ? Bởi nàng tin hoàn toàn rằng tai nạn kia không phải ngẫu nhiên. Bao ý nghĩ quay cuồng trong đầu khiến Sylvia không ngủ được. Mờ sáng, cô hầu phòng gõ cửa vào, báo bà chủ biết nhân viên bưu điện đem đến một bưu kiện được gửi từ New York tới và mời bà ra ký nhận.

- Ta biết trong đó đựng gì rồi. Một tấm áo lông chồn quý ta đặt mua bên Mỹ. Chị lấy thẻ căn cước trong xác của ta xuất trình cho họ và nhận lấy bưu kiện.

Lát sau cô hầu phòng quay lên, mang theo gói bưu kiện. Sylvia thờ ơ không buồn nhìn, nhưng tình cờ mắt nàng chú ý đến tấm thẻ căn cước cô hầu phòng đem trả. Nàng kinh hoàng nhận thấy ngày tháng năm sinh trong đó đã thay đổi. Vẫn ngày đó, tháng đó, nhưng năm sinh thì sớm hơn một năm. Nghĩa là bây giờ không phải nàng sắp hết hai mươi năm tuổi nữa... Nàng đã tăng thêm một năm tuổi và sắp hết tuổi hai mươi sau. Sylvia vùng dậy :

- Chị tin chắc vừa rồi không ai vào đây chứ ?

Vậy là điều khoản thứ hai đã được thực hiện. Nàng đã mất đi một năm, cái năm đó đã thuộc về bá tước, Craig ! Bây giờ đầu óc Sylvia rối mù. Phải chăng đây là phép phù thủy ? Phải chăng ông bá tước kia là phù thủy, là quỷ Xa tăng hiện hình sống giữa người trần ? Sylvia thoáng nảy ra một ý. Nàng vội vã mặc quần áo. Một tiếng đồng hồ sau, ô tô riêng của nàng đỗ trước cửa tòa Thị Chính quận XVI thành phố Paris. Nàng khẩn khoản ông thư ký cho xem sổ gốc đăng ký khai sinh. Thì ra trong sổ cái này ngày sinh của nàng cũng đã lui lại, sớm hơn một năm. Đầu óc Sylvia càng mụ mẫm thêm. Về đến nhà, nàng thấy một lẵng hoa hồng tuyệt đẹp ai gửi đến tặng, được bà quản gia đem vào đặt trên bàn trong phòng th viện. Kèm theo lẵng hoa là một tấm thiệp có dòng chữ đỏ, chắc là bằng máu, đề : "Xin chân thành chia buồn và mong phụ nhân hạnh phúc". Chân Sylvia chỉ chực khụy xuống. Vậy là bá tước Craig đã biết ! Giờ này báo chí chưa ra, tin buồn về cái chết của chồng nàng chưa lên mặt báo, vậy sao lão ta đã biết ? Sylvia phải vịn vào thành bàn để khỏi ngã. Khi đã trấn tĩnh đôi chút nàng kinh tởm quăng cả lẵng hoa vào lò sưởi đang cháy rùng rục. Nhưng hoa không cháy ! Nàng vội vã gọi lấy xe và lát sau đứng trên cầu sông Seine, Sylvia quăng bó hoa xuống, nhìn dòng nước cuốn nó đi xa dần.

Sòng bạc "Privé" từ lâu không có được thời gian nhộn nhịp như ít ngày gần đây. Xung quanh tấm thảm xanh lục, các tay chơi chen chúc vòng trong. Vòng ngoài là những người đứng xem. Người ta luôn nhắc đến những tay chơi sùng sỏ trong sông bạc này tại thành phố Monté-Carlo. Lúc này khoảng

mười một giờ khuya. Cuộc sát phạt nhau trên chiếu bạc đến lúc hưng hân nhất. Người hồ lý luôn tỏ thái độ lịch sự, chiều chuộng những tay bạc đánh to nhất. Các giám sát viên của sòng bạc đi đi lại lại bên ngoài giữ trật tự. Trong số các nữ khách hàng, có một người có vẻ cay cú nhất, mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào chiếu bạc, liên tiếp hoặc tung ra hoặc vơ vào từng đồng những đồng tiền giả dùng thay thế tiền thật trên chiếu bạc. Bà ta không còn trẻ nhưng cũng chưa già và rất khó đoán tuổi. Bà thuộc loại phụ nữ rất giỏi gìn giữ nhan sắc nhờ không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ ngồi trong các mỹ viện. Bà còn giữ được phần nào vẻ mỹ miều mà nếu mất nốt cả nó thì người phụ nữ không còn thiết sống nữa. Bà ta rõ ràng thời trẻ rất đẹp. Tới giờ ngoài phần sắc đẹp ít ỏi còn giữ lại được, nét nổi bật trên người bà là chuỗi ngọc trai lớn cuốn thành năm vòng đeo trên cái cổ trắng ngần nhưng không còn thanh xuân nữa. Người đàn bà đáng chú ý đó đột nhiên lơ lơi sự chú ý vào chiếu bạc và nhìn chăm chăm vào một người đàn ông trẻ tuổi vừa bước vào cuộc đồ đen. Ông ta ngồi ngay trước mặt bà, bên kia chiếu bạc. Nếu như tuổi tác của bà đeo chuỗi ngọc trai năm tầng kia thật khó xác định thì trái lại tuổi của người đàn ông này có thể đoán được không mấy khó khăn. Ông ta chừng trên dưới ba chục và rất điển trai. Ông ta vóc người vạm vỡ và có vẻ tự tin. Rõ ràng là con người có bản lĩnh, làm chủ cuộc đời mình. Cùng đi với ông là một cô gái trẻ xinh đẹp, tóc đen. Cô ngồi bên cạnh và không rời cặp mắt thơ ngây, say đắm nhìn ông ta. Người đàn bà đeo chuỗi ngọc trai ghen tị với cô gái tóc đen. Cô có một chất thanh xuân rực rỡ khiến không cần đeo nữ trang quý cô vẫn đầy sức quyến rũ. Nhìn cặp nam nữ tràn trề hạnh phúc đó, bà đeo chuỗi ngọc trai không chịu nổi. Bà đứng dậy, nhường chỗ cho một người khác để vào phòng vệ sinh, trang điểm lại khuôn mặt bằng son, nhũ, phấn sáp. Bà ta trang điểm tỹ mỷ cẩn thận theo kiểu của người đã gần đến tuổi ngũ thập nhưng muốn làm cho mình có vẻ còn đang ở tuổi ba mươi. Bà thầm nghĩ, phải làm thế nào thu hút được sự chú ý của "chàng". Lúc quay ra ngồi vào bàn tiếp tục đánh bạc, bà ta quyết định dùng phương pháp thua liên tiếp. Từ đầu buổi đến giờ bà gặp hên, liên tiếp thắng, nhưng bây giờ bà đánh cốt để thua, hy vọng làm người đàn ông trẻ tuổi và đẹp trai kia chú ý. Trong khi bà liên tiếp thua, mà thua đau, thì oái oăm thay, anh ta lại liên tiếp thắng và càng say mê đánh bạc, không quan tâm gì đến xung quanh. Thấy mãi không đạt kết quả, bà đeo chuỗi ngọc trai đứng dậy đi ra phòng khách của sòng bạc. Lúc đi ra, bà hỏi khế người giám thị bà quen do đến đây nhiều lần :

- Cái ông mới đến đánh bạc và liên tiếp thắng kia là ai thế ?
- Ông ta xưng danh là Gilbert Pernet. Có vẻ con nhà danh giá và nghe đâu ông ta mới đến khách sạn Paris để gặp hôn thê.
- Cô gái tóc đen, vóc nhỏ bé kia ?
- Vâng, chính cô ấy...
- Họ đã đính hôn chính thức rồi à ?
- Vâng, tôi nghe nói thế. Cô ta đến đây được hai tuần lễ rồi, để đợi ông ta đến. Cùng đi với cô còn có cha mẹ cô. Tôi nghe nói ngày mai cả bầu đoàn sẽ kéo nhau đi Paris chuẩn bị làm lễ cưới. Quả là đẹp đôi, bà công nhận chứ ?

Bà khách im lặng có vẻ không tán thành nhận xét của ông giám sát viên. Thời tiết ban đêm ở Monté-Carlo này thường mát mẻ trong lành. Được thở hít khí trời dễ chịu này là một cách giải tỏa bà đeo chuỗi ngọc trai ưa thích nhất. Bà ngồi vào chiếc xe hơi Hoa Kỳ rất rộng. Chiếc xe lăn bánh trên đường nhẹ như ru. Người tài xế rất thuộc tính nết bà chủ. Bác ta cho xe chạy về thành phố Nice theo tốc độ trung bình. Ánh trăng và các vì sao chi chít trên bầu trời tạo cho khung cảnh mang màu sắc huyền ảo. Đường chạy men theo bờ Địa Trung hải. ánh trăng tạo cho nước biển vẻ sống động. Bà đeo chuỗi ngọc trai nghĩ đến người đàn ông trẻ ban nãy. Tuy ông ta không chú ý đến bà, mắt chỉ nhìn vào chiếu bạc

màu xanh lục nhưng bà lần đầu tiên bùng lên trong tim một cảm xúc bà chưa hề thấy bao giờ : tình yêu.

Một tình yêu say đắm, điên cuồng, thậm chí rồ dại chỉ có được ở những phụ nữ tuổi bà : bốn mươi sáu. Cuộc sống của bà đầy đủ cho đến ngày hôm nay. Mọi thứ quá dễ dàng đối với bà khiến bà sống mà như bông bèo trôi. Không gặp điều gì trái ý nhưng cũng không có niềm vui nào mạnh mẽ. Cho đến tuổi này bà vẫn chưa phân biệt được rành rọt đâu là lời nói thật đâu là lời nói dối. Nếu như bà đã từng có những người tình thì cũng chỉ cốt để giống như bè bạn và giúp bà có đôi chút cảm giác lạ, tô điểm thêm cho cuộc sống quá phẳng lặng của mình. Chưa bao giờ bà yêu ai thực sự, một tình yêu làm bà quên phứt mọi thứ. Tuy nhiên bà đâu có ích kỷ. Bà rất khao khát yêu và được yêu. Khôn thay bà không may : tất cả những đàn ông gặp gỡ và đan díu trên đường đời đều nhanh chóng làm bà thất vọng. Không hiểu tại sao lần này, gặp người đàn ông trẻ trung kia bà bỗng có linh cảm ông ta sẽ không làm bà thất vọng. Chính vì vậy bà buồn bã thấy lần đầu tiên gặp được một người đàn ông "thật sự" thì bà lại đã luống tuổi, không còn sức trẻ để đoạt lấy ông ta từ tay cô gái trẻ trung tóc đen kia. Ngồi trên xe bà không buồn hưởng phong cảnh bên đường. Mặt biển xao động. Gió từ ngoài khơi thổi vào mát rượi. Bà hồi tưởng lại tuổi trẻ của mình. Người đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời bà là chồng bà, một người đàn ông khả ố nhưng bà đã chịu lấy khi bà chỉ bằng tuổi cô gái tóc đen kia. Chồng bà đã cướp đi những năm tháng đẹp nhất, làm tan biến những ước mơ huy hoàng nhất của bà. May thay đúng lúc bà thấy không thể chịu đựng ông ta thêm được nữa thì ông ta chết. Bà đeo chuỗi ngọc trai nhớ lại thời bà là góa phụ còn trẻ, giàu có, tươi vui, thành thật tin rằng không ai hạnh phúc như mình trên cõi đời này. Hai chục năm vùn vụt trôi qua, nhanh đến mức bà chưa kịp đếm và bà dần dần nhận thấy hạnh phúc mình rất chưa trọn vẹn. Tối nay, nhìn thấy người đàn ông mà bà cho là tượng trưng cho Tình Ái, bà cảm thấy tim bà nhức nhối. Lẽ ra một phần tư thế kỷ trước đây bà phải được chung sống với ông ta, một mình ông ta thôi. Bất chấp tuổi đã tàn, bà vẫn quyết định phải giành giật lấy ông ta. Khi xe đỗ trước cổng một biệt thự sang trọng cách trung tâm thành phố Nice bốn cây số, bà ra khỏi xe, đi nhanh vào nhà. Bà đi thẳng vào phòng riêng, ngồi xuống bên chiếc bàn có ngăn kéo. Bà lấy chìa khóa trong chiếc túi gấm dệt chen sợi vàng. Ngăn kéo đầy ắp thư từ. Bà lấy ra từng lá, từ từ xé vụn tất cả, không chút ngập ngừng, cũng không vội vã. Bà xé vụn mà không thèm nhìn vào chữ ký. Ôi, tất cả những người đàn ông tác giả các lá thư này đều là loại không giá trị gì và đã bị bà tổng cổ. Người duy nhất có khả năng thật sự là Người Tình chữ hoa của bà phải là người đàn ông trẻ tuổi bà nhìn thấy tối nay trong sòng bạc ở Monté-Carlo. Bà đeo chuỗi ngọc trai đã xé đến lá thư tình cuối cùng. Trong đáy ngăn kéo chỉ còn lại một tờ giấy gấp tư bằng da thuộc. Bà chợt nghĩ, phải chăng tờ giấy cổ kính này có thể giúp ta đoạt được hạnh phúc ? Chinh phục được chàng ? Bà định mở tờ giấy nhưng lại thôi. Nội dung viết trong đó bà đã thuộc lòng, không quên một dấu chấm phẩy. Ngay sáng mai, ta sẽ bay đi Paris, bằng mọi cách tìm gặp cho được người đàn ông ta đã đem lòng yêu say đắm. Nhưng bà tính sẽ chỉ gặp "chàng" sau khi đã đến chỗ con người mà bà đã thề không bao giờ gặp lại ! Cuộc viếng thăm đó quyết định toàn bộ sự thành công của bà. Sylvia Werner lúc này đã có tuổi và lần đầu tiên được biết thế nào là yêu say đắm, yêu thực sự. Bà nhận ra rằng lúc này không được bỏ phí một giây. Phải tìm đến bá tước Craig ngay ! Xuống sân bay Orly, Sylvia ngồi lên tắc xi và nói địa chỉ, địa chỉ này bà chưa hề quên mặc dù đã hai mươi năm trôi qua : phố Longpont thị trấn Neuilly-sur-Seine. Từ sau hôm đặt bút ký, Sylvia chưa hề gặp lại lão già quái đản kia. Thậm chí nàng kiên quyết không hỏi thăm ai về số phận lão ta. Lúc ngồi trên máy bay Sylvia đã chợt nghĩ, liệu lão còn sống hay không ? Nếu lão còn sống thì quả là một điều kỳ lạ ! Và nếu bây giờ nàng gặp lại, chắc chắn Craig đã già lụ khụ. Thậm chí rất có thể lão ta đã không còn ở nhà cũ nữa. Tắc xi đỗ lại trước tòa biệt thự số 13. Biệt thự vẫn mang dáng vẻ hệt như ngày trước. Vẫn cánh cửa sơn màu gạch. Tòa nhà xem chừng không hề suy suyển và lạng lẽ

một cách đáng ngờ. Sylvia ngập ngừng một chút rồi mới quyết định bấm chuông. Ai sẽ ra mở cửa cho mình đây ? Nàng thầm nghĩ. Sylvia hay còn là bà quả phụ Werner không phải đợi lâu. Một gia nhân người Hoa ra mở cửa và lập tức lùi lại kính cẩn tránh ra cho khách vào. Lúc Sylvia trong gian tiền sảnh và cửa ngoài khép lại, nàng có cảm giác lạ lùng là tên gia nhân người Hoa kia vẫn chính là tên gia nhân ngày đó, cách đây hai chục năm. Sylvia thầm nghĩ : "Rất có thể là tên gia nhân khác nhưng mình không nhận thấy. Người Hoa khuôn mặt đều giống nhau hết". Nhưng không phải. Chính là y, bởi vì xem chừng y nhận ra nàng là bà khách đã đến đây hai mươi năm về trước, bởi nàng thấy y không hỏi câu nào mà nhìn thấy nàng là lập tức kính cẩn cúi chào và đưa vào đây. Bây giờ y đưa nàng đi tiếp vào phòng thư viện của chủ y. Bá tước Craig ngồi sau vẫn chiếc bàn đồ sộ ấy và đang viết gì đó. Thấy có người bước vào, lão ngẩng đầu lên. Một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên khuôn mặt xương xẩu. Lão đứng lên bước ra đón khách. Sylvia bỗng kinh hoàng nhận thấy lão y hết hai mươi năm trước đây, không đổi khác một chi tiết nhỏ. Vẫn khuôn mặt gầy gò vàng vọt, vẫn mái tóc hoa râm, vẫn cặp mắt nhìn xoáy vào người trước mặt như dò xét, vẫn những cử chỉ kính cẩn, lễ phép và vẫn dáng điệu long trọng kiêu cách như ngày xưa. Sylvia ngây người ra kinh hoàng. Sao lại có thể thế được ? Mình già đi bao nhiêu, tại sao lão vẫn thế ? Phải chăng mắt mình hoa lên và không nhìn được đúng sự thật ? Lão Craig cất tiếng nói, và Sylvia nhận ra vẫn cái giọng ngọt ngào kiêu cách ngày xưa :

- Vậy là cuối cùng phu nhân đã quyết định đến thăm người bạn già ngày xa ! Tôi vẫn mong đợi phu nhân quá bộ đến đây thăm tôi. Chao ôi, cuộc gặp mặt hôm nay có làm phu nhân xúc động không ?

- Không, - Sylvia thẳng thừng nói.

- Phu nhân ngồi xuống đã chứ ? Trông bà có đáng mỗi mệt, chắc vừa đi một chuyến xa ? Vào giờ này chắc phu nhân không muốn dùng trà ? Có lẽ bà dùng một ly rượu vang loại hảo hạng chăng ?

Vừa nói, lão bá tước Craig vừa đi đến chỗ có một tấm gỗ trên tường. Lão mở ra thì trong đó là một tủ rượu nhỏ.

- Phu nhân vẫn tiết kiệm lời nói như buổi gặp gỡ đầu tiên của chúng ta thì phải ? Tôi thấy rõ lúc này phu nhân đang cần một ly rượu mạnh chứ không phải chỉ là vang... Một ly porto-flip chăng ?

Sylvia gật đầu và im lặng suốt thời gian lão già pha chế ly rượu. Đợi nàng nhấp ngụm rượu đầu tiên xong, lão Craig mới hỏi :

- Liệu tôi có thể biết phu nhân đến đây vào đêm khuya thế này là có nhã ý gì chăng ?

Sylvia bình thản nói :

- Ông Craig... Ông và tôi biết nhau không phải lần đầu. Tôi thừa hiểu cái giọng ngọt ngào quá mức và kiêu ăn nói cầu kỳ của ông. Xin ông bỏ kiêu cách ấy đi và chúng ta nói thẳng vào công việc. Chắc ông thừa đoán biết tôi đến đây tìm ông là do tôi đang rất cần sự giúp đỡ của ông.

- Tôi sẵn sàng, nếu như không vượt quá khả năng ít ỏi của tôi. Bởi khả năng của tôi, đáng tiếc là lại rất hạn chế.

- Ông nói dối tôi để làm gì ?

- Để tự an ủi bản thân tôi... Phu nhân thân mến, tôi đã đủ kinh nghiệm để hiểu rằng người ta đến gặp tôi đều chỉ là để nhờ cậy tôi, chỉ là vì họ không còn cách nào khác. Trong khi tôi thì lại khao khát được tiếp những người đến đây hoàn toàn chỉ để trò chuyện thân tình.

- Ông làm gì có bạn bè ? Và ông sẽ không bao giờ có loại bạn đến gặp ông chỉ để trò chuyện một cách đơn giản ! Và lại nếu có ai đến theo kiểu ấy, ông cũng chẳng buồn tiếp. Tôi thừa hiểu ông muốn những người quen biết ông đều phải chịu để bàn tay ông sai khiến. Và ngay từ phút đó, họ đã căm ghét ông rồi. Họ trở thành bạn ông sao được ?

- Ôi, bà đã thành nhà tâm lý học, một nhà tâm lý học tỉnh táo và tàn nhẫn.

- Thôi đi, tôi không muốn nghe lời lẽ giả dối ! Tôi đến đây là để xin ông trả lại cho tôi thứ mà tôi đang cần. Tôi cần đến thứ đó hơn mọi thứ khác trên đời. Nhưng vì tôi không muốn là kẻ chịu ơn ông, tôi sẽ trả tiền sòng phẳng. Tôi rất giàu, ông biết đấy. Rất rất giàu.

- Phu nhân thân mến, quả thật tôi vẫn chưa hiểu phu nhân cần thứ gì ?

- Hay ông đã quên những thỏa thuận cam kết giữa chúng ta cách đây hai mươi năm ? Tôi tin ông còn nhớ. Nhưng thôi được, tôi xin nhắc lại. Tại đây, bên chiếc bàn này, trong gian phòng này, ông và tôi đã ký một bản giao kèo... Tôi vẫn giữ đây. Và ông cũng vẫn giữ một bản, chắc cũng giữ cẩn thận như tôi. Trong bản giao kèo đó có điều khoản tôi nhượng cho ông một năm tuổi trẻ, cụ thể là năm thứ hai mươi sáu, năm tôi hai mươi sáu tuổi. Bây giờ tôi đề nghị ông trả lại cho tôi cái năm đó. Có vậy thôi.

- Xin lỗi, thưa phu nhân vô vàn thân mến... Tôi vẫn chưa hiểu ?

- Chẳng lẽ năm tháng làm tai ông kém đi chăng ? Nếu vậy thì tôi ngạc nhiên đấy ... Tôi thấy ông không thay đổi chút nào so với hai mươi năm trước. Không hề già đi. Tôi nhắc lại. Tôi muốn chuộc lại một năm tuổi trẻ của tôi. Hồi đó tôi đã điên rồ bằng lòng nhượng cho ông để đổi lấy hạnh phúc ! Nhưng đến ngày hôm qua nghĩ lại, tôi thấy cái hạnh phúc đó không trọn vẹn, thậm chí còn rất hời hợt... "Ôi, tôi biết chứ... Khi chồng tôi qua đời, tôi được thừa kế một gia tài kếch xù đồng thời tôi được tự do. Lúc đó tôi thấy cuộc đời sao mà đẹp vậy ! Tôi đinh ninh đây là sự khởi đầu của hạnh phúc... Tuy nhiên phải hai mươi năm sau tôi mới phát hiện ra hạnh phúc thực sự là ở đâu và hiểu ra rằng hai mươi năm qua tôi chưa được hưởng cái đáng gọi là hạnh phúc toàn vẹn. Cái hạnh phúc thật sự kia hiện ra trước mắt tôi dưới một hình dạng mà tôi không thể tả ra cho ông được. " Tôi hiểu ra rằng suốt hai chục năm qua, tôi chờ đợi cái hạnh phúc đó. Trong khi chờ đợi, tôi đã lao vào cuộc sống dễ dãi, đầy đủ tiện nghi với những cuộc phiêu lưu tình ái hời hợt. Khốn nỗi con người ta rồi cũng chán mọi thứ. Ngay cả những cuộc phiêu lưu tình ái, cuối cùng tôi cũng chán. Và chỉ có một thứ tôi không cưỡng nổi, đó là một tình yêu thực sự. Tôi quan niệm rằng hạnh phúc không thể có nếu thiếu một tình yêu thật sự, say đắm và làm ta không còn nhìn thấy thứ gì xung quanh nữa. Tôi là đàn bà và cách suy nghĩ đó là của mọi phụ nữ trên đời. " Nhưng muốn được hưởng thứ Tình Yêu đó, tôi cần phải lấy lại tuổi thanh xuân ! Tôi không đòi toàn bộ tuổi thanh xuân, mà tôi chỉ cần một quãng trong tuổi thanh xuân đó. Cụ thể là một năm. Cái năm tôi đã nhượng cho ông. Trong bản giao kèo của chúng ta, điều khoản tôi nhượng 365 ngày và 365 đêm của năm thứ hai mươi sáu đã được thực hiện, nhưng điều khoản ông bảo đảm cho tôi hạnh phúc toàn vẹn thì chưa được thực hiện. Cho đến nay hạnh phúc của tôi vẫn chỉ là thứ hời hợt. Nói cách khác, bản hợp đồng ấy tôi là kẻ chịu thiệt. Tôi yêu cầu ông trả lại cho tôi cái năm tuổi trẻ đó ! Ông chưa thực hiện đúng giao kèo ! Ông phải trả lại cho tôi !

Câu nói cuối cùng Sylvia nói mà tim nàng đập thình thịch. Không phải chỉ là một yêu cầu, mà là một lời van nài tha thiết. Bá tước Craig suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tôi xin phép được hỏi bà một câu giống như bà đã hỏi tôi hai mươi năm về trước : bà dùng cái năm thứ hai mươi sáu ấy để làm gì ?

Sylvia ngó người ra một lúc ! Quả vậy nếu như nàng lấy lại được dáng hình của tuổi hai mươi sáu nhưng tâm hồn nàng đã từng trải và là tâm hồn của một người đàn bà đã luống tuổi thì tình trạng sẽ ra sao ? Nhưng Sylvia trầm nghĩ. Chuyện đó không quan trọng. Nàng cần được sống một năm tuổi trẻ, cần được hưởng một năm hạnh phúc toàn vẹn khi con người ta trẻ trung và yêu say đắm, yêu đích thực, yêu bằng mối tình mà mọi phụ nữ trên đời đều ao ước được hưởng. Phải chăng mọi đàn bà ở tuổi bốn mươi đều than thở : "Nếu như mình biết từ trước ! Nếu như mình có thể bắt đầu lại cuộc đời từ đầu !". Lúc này Sylvia có trong tay tất cả các chủ bài cần thiết cho việc đạt tới hạnh phúc toàn vẹn ấy. Cộng với kinh nghiệm sống qua mấy chục năm là một tấm thân trẻ trung. Nàng trầm nghĩ chàng Gilbert sẽ

không thể nào cưỡng lại được sức quyến rũ mạnh mẽ của mình. Hôn thê của chàng sẽ phải lùi bước trước một địch thủ vừa xinh đẹp, trẻ trung vừa dày dặn kinh nghiệm. Cô ta làm sao biết được bí quyết của Sylvia ? Kết quả Gilbert sẽ yêu nàng bằng toàn bộ trái tim, yêu điên cuồng, say đắm.

Chàng sẽ đem đến cho Sylvia hạnh phúc kỳ diệu, hạnh phúc mà nàng chưa bao giờ được hưởng. Thứ hạnh phúc đó hiện cô gái tóc đen kia đang nắm giữ. Lão bá tước vẫn đang chăm chú quan sát Sylvia. Nàng biết lão đã đọc được ý nghĩ của nàng. Nàng vội vã nói :

- Ông có thiệt gì đâu vì tôi trả tiền ông kia mà ? Ông chỉ cần nêu ra khoản tiền, tôi sẽ trao ngay và giữa chúng ta thế là sòng phẳng. Tôi và ông không nợ nần gì nhau nữa. Ông thấy sao ? Ông chấp nhận chứ ?

- Bà bạn thân mến. Dù có chấp nhận thì tôi cũng không thể thực hiện được.

- Tại sao ?

- Tôi không thể hoàn trả lại phu nhân cái năm thứ hai mươi sáu ấy vì lý do đơn giản là tôi đã sử dụng nó mất rồi...

- Ông sử dụng vào việc gì ?

- Chuyện đó không quan trọng...

Sylvia choáng váng trong một lúc. Nàng muốn quát vào mặt lão già khả ố kia vài lời thô tục. Nhưng Sylvia ghìm lại được. Nàng biết quá rõ lão già xấu xa kia đã dùng cái năm thứ hai mươi sáu của nàng làm gì. Lão sử dụng nó cho lão một cách ích kỷ. Lão không muốn lão già đi và cứ mỗi năm lão lại đi "mua" một năm tuổi trẻ để lão mãi mãi trẻ trung. Ôi, Sylvia thầm nghĩ, rõ ràng lão ta là quỷ Satăng đầy quyền phép, hoặc ít ra cũng là một tên phù thủy sót lại từ thuở xa xưa cho nên mới có cái tài biến hóa như vậy. Craig nói :

- Tôi đọc được các ý nghĩ đang diễn ra trong óc phu nhân. Xin phép được nói rằng phu nhân đã nghĩ sai. Tôi sử dụng năm thứ hai mươi sáu của phu nhân không phải cho tôi. Tôi không cần đến cái năm tuổi trẻ đó. Bởi nếu là dùng cho tôi thì tôi sẵn sàng trả lại cho bà ngay. Bà hiểu cho là tôi rất buồn vì không thỏa mãn được yêu cầu của bà.

- Tôi van ông, Craig ! Ông hãy cố gắng ! Tôi biết quyền phép của ông vô biên. Tôi xin biếu ông toàn bộ tài sản của tôi.

- Phu nhân lại làm rồi. Người già đâu có cần gì nhiều ? Ngay những tài sản, tiền bạc hiện tôi đang có cũng quá thừa để tôi sống những năm già nua.... Mời phu nhân một ly porto-flip nữa ? Không à ? Chà, tôi với phu nhân rơi vào một tình trạng vô cùng khó xử... Hay thế này ? Tôi sẽ hoàn lại phu nhân cái năm thứ hai mươi sáu ấy, nhưng chia làm nhiều lần, mỗi lần một mảng ?

- Nghĩa là sao, tôi chưa hiểu ?

- Tôi không thể hoàn lại phu nhân liền một lúc cả một năm đó, bởi nếu vậy tôi phải tìm một cô gái trẻ khác chịu nhượng cho tôi để tôi trao lại cho bà. Việc ấy khó khăn và đòi hỏi phải có thời gian. mà bà thì đang cần đến nó ngay. Tuy nhiên tôi có thể hoàn lại cho bà 365 ngày và 365 đêm làm nhiều lần, có lần một ngày một đêm, lần hai ngày đêm, thậm chí có lần cả một tuần lễ cho đến khi đủ 365 ngày và 365 đêm.

Thấy Sylvia cau mặt suy nghĩ, bá tước Craig nói tiếp :

- Năm nay phu nhân bốn sáu tuổi. Nếu bà biết cách sử dụng khéo léo và khôn ngoan những mảng thời gian của một năm tuổi trẻ ngắn ngủi đó, nếu bà biết cách phân bổ chúng ra rải rác trong suốt cuộc đời bà mà tôi biết là rất dài thì bà sẽ thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên cõi đời. "Phải nhìn thẳng vào một sự thật, vào tuổi phu nhân hiện nay, chắc gì bà đã muốn lúc nào cũng trẻ ! Bà hãy dùng những giờ, những ngày, những tuần vụn ấy để gặp gỡ ông ta. Ngoài những khoảng thời gian

"trẻ trung" đó, khi còn một mình, bà lại trở về là Quả phụ Werner chứng chắc, đường bệ và đáng được mọi người tôn kính.

Triển vọng quá hỗn độn làm Sylvia chưa mừng tượng được đầy đủ. Nàng thầm thì nói :

- Vậy là tôi sẽ phải sống hai cuộc đời ? Một của tuổi hai mươi sáu và một của tuổi bốn mươi sáu ? Hai cuộc đời ấy chen lẫn nhau, nối tiếp nhau từng lúc ?

- Đúng thế. Và lại phu nhân không nhớ trên bàn tay bà, đường Sinh Mệnh tách ra làm hai đáy sao ?

Bà sẽ liên tiếp làm nàng Sylvia xinh đẹp, tràn đầy sức trẻ rồi làm bà quả phụ phu nhân Werner bệ vệ, trang nghiêm. Khi đó, những lúc bà trở lại làm nàng Sylvia trẻ trung, bà sẽ xinh tươi, duyên dáng và thanh xuân rực rỡ y hệt hôm dự vũ hội ở Đại sứ quán Hoa Kỳ cách đây hai mươi năm.

- Ý kiến của ông nghe có vẻ lý thú đấy.

- Và phu nhân biết cho, tôi chỉ có thể hoàn lại bà năm hai mươi sáu tuổi theo cách đó. Đó là cách duy nhất tôi có khả năng làm được. Và phu nhân thử nghĩ xem, bà là người duy nhất trên thế gian nhìn cuộc đời qua hai lăng kính : lăng kính của một quả phụ đứng tuổi nghiêm trang, và lăng kính của một cô gái trẻ trung, hồn nhiên. Nhưng cũng xin nói thêm, tôi có thể hoàn lại cho phu nhân một năm của tuổi thanh xuân riêng về mặt hình thể, còn về mặt trí tuệ bà vẫn giữ nguyên trạng thái của một người trải đời ngoài bốn mươi tuổi.

Sylvia hoảng hốt :

- Nghĩa là tuổi trẻ của tôi sẽ chỉ là thân thể ?

- Bà bạn thân mến, chúng ta đều biết sự thanh xuân tâm hồn là bất diệt. Biết bao nhân vật trong lịch sử chính trị, văn học nghệ thuật, khoa học đã chứng tỏ sự thanh xuân về dáng hình chỉ tồn tại một thời rồi qua đi, nhưng sự thanh xuân tâm hồn thì tồn tại cho đến lúc họ từ giã cõi đời. Mà không phải chỉ có họ. Mọi người, nói đúng hơn, hầu hết con người ta đều như vậy. "Phu nhân thấy đấy, thiếu gì các ông bà già tám mươi tuổi vẫn còn mang tâm hồn trẻ trung, vẫn yêu say đắm không kém gì khi họ còn trẻ, mặc dù thân thể họ đã già nua ! Riêng phu nhân, tôi thấy trái tim bà vẫn trẻ, thậm chí còn trẻ hơn ngày xưa, bởi như phu nhân nói, đây là lần đầu tiên bà yêu thật sự.

- Tôi đồng ý. Ông bảo ông không cần tôi trả ông bằng tiền vậy ông muốn tôi trả công ông bằng gì ?

- Chuyện ấy ta tính sau. Bởi tôi biết trong cuộc chinh phục chàng trai diễm phúc kia, bà còn gặp nhiều khó khăn. Chẳng hạn bà cần đẩy lui một đám cưới, bà cần gạt một đối thủ ra ngoài, vân vân và vân vân. Phu nhân đang cần rất nhiều thời gian. Tôi không muốn chiếm thêm thời gian quý báu đó của bà, thưa bà Sylvia vô cùng thân mến.

- Ông hoàn lại tôi tuổi hai mươi sáu theo từng phần riêng lẻ bao giờ đủ 365 ngày và 365 đêm thì thôi. Đồng ý. Nhưng ông hoàn lại theo cách nào ?

- Đơn giản thôi. Phu nhân hãy tậu thêm một chỗ ở nữa để sống những quãng thời gian bà trở lại làm nàng Sylvia trẻ trung. Còn chỗ ở hiện nay, tòa biệt thự sang trọng bà vẫn sống thì dùng vào những lúc bà là bà quả phụ của Ngài Horace Werner, một mệnh phụ bốn mươi sáu tuổi. Tốt nhất là hai nơi nằm tại hai khu phố khác biệt nhau. Chẳng hạn nhà thứ hai ở bên hữu ngạn sông Seine. "Nhân tiên tôi đang có một tòa nhà lớn ở đại lộ Fonch, trong đó đang có một căn hộ độc thân bỏ trống. Người thuê căn hộ đó là một quan chức ngoại giao mới trả lại tôi để về nước do hết nhiệm kỳ. Căn hộ đó nằm ngay tầng trệt, đồ đạc đầy đủ, xinh xắn lịch sự. hay bà cùng tôi đến đó xem. Nếu bà muốn, bà có thể sử dụng ngay. "Còn về từng quãng thời gian thì thế này. Bà gọi điện cho tôi là bà cần bao nhiêu giờ tuổi trẻ hoặc bao nhiêu ngày, bắt đầu từ lúc nào. Đến thời giờ đó bà đến ngôi nhà thứ hai sớm một chút để chuẩn bị. Đến giờ thỏa thuận bà lập tức biến thành nàng Sylvia hai mươi sáu tuổi. Hết thời hạn, bà trở về thành bà quả phụ Werner bốn mươi sáu tuổi và lại ung dung về biệt thự của bà. Sẽ không một ai biết

được sự biến hóa ấy. "Việc dùng hai nơi ở còn có thêm thuận tiện là người hầu của bà hoàn toàn không biết sự sống hai mặt của bà chủ. Mà bà thừa biết đầy tớ thường hay bép xép về đời tư của chủ lắm. Tôi nhắc lại bà hãy cẩn thận đừng bao giờ đỗ xe trước cửa ngôi nhà đại lộ Fonch. Các tài xế cũng hay tò mò. Bà nên đỗ xe cách đây một quãng rồi đi bộ đến ngôi nhà thứ hai. "Điều chú ý cuối cùng là đừng bao giờ để trong lúc bà biến hóa có một người nào nhìn thấy. Và sau hết, tôi vừa nhẩm tính, như vậy là 24 nhân với 365, bà có quyền được hưởng 8760 giờ tuổi trẻ, một nửa là ban ngày, một nửa là ban đêm. Bà nên có cuốn sổ ghi lại để kiểm tra và phân bổ thời gian để tận hưởng được hết niềm hạnh phúc của một cô gái trẻ.

- Tôi hiểu... Bây giờ ông đưa tôi đi xem căn hộ ở đại lộ Fonch.

Ngồi trong xe, Sylvia hỏi :

- Liệu ông có đảm bảo cung cấp cho tôi đúng số giờ và quãng thời gian tôi yêu cầu không ?

- Bảo đảm ! Chỉ có điều đừng lần nào bà yêu cầu quãng thời gian quá dài, tôi rất khó thu xếp. Và lại việc cắt nhỏ từng quãng thời gian ngắn chỉ có lợi : càng được nhiều lần ! Và càng kéo dài, có thể hàng chục năm, thậm chí đến tận lúc bà chín mươi tuổi. Bởi đường Sinh Mệnh của bà nói rằng bà sẽ thọ đến ngoài chín mươi.

Bá tước Craig nói không sai. Căn hộ quả là đẹp và đầy đủ tiện nghi. Người thuê trước đó chắc hẳn phải có óc thẩm mỹ tinh tế lắm. Craig bảo đó là một quan chức ngoại giao nước ngoài.

- Phu nhân thích chứ ?

- Rất thích. Cảm ơn ông.

- Vậy lần gần đây nhất phu nhân cần trả lại là bao giờ ?

- Ngay tối nay.

- Bây giờ là tám giờ tối. Phu nhân cần mấy giờ ?

- Vậy thì mười hai giờ kém năm ! Tôi sẽ điều chỉnh lại giờ trên đồng hồ treo tường kia cho giờ giấc chính xác đến từng giây. Bởi mỗi giây đồng hồ tuổi trẻ đều hết sức quý giá. Phu nhân cần trong mấy tiếng đồng hồ ?

- Ông cho tôi một tuần lễ được không ?

- Phu nhân tham quá. Nhưng thôi được, tôi chiều. Vậy là phu nhân sẽ có một tuần lễ tuổi trẻ, bảy ngày và bảy đêm, tính từ mười hai giờ đêm hôm nay. Phu nhân đừng quên ghi vào sổ để theo dõi.

Sylvia trầm nghĩ. Một tuần đâu có nhiều ? Nàng còn đang lo một tuần lễ chưa đủ ấy chứ ! Phải tìm gặp "chàng". Gilbert đứng ra lúc này đã đến Paris cùng với vợ chưa cưới. Nàng sẽ phải gặp chàng, quyến rũ chàng, đoạt chàng trong tay cô gái tóc đen kia. Trên đường Sylvia đưa bá tước Craig về nhà ông ta, hai người im lặng. Sylvia đang mơ đến bao nhiêu cử chỉ bao nhiêu lời nói nàng sẽ dâng hiến cho chàng. Xe đỗ trước cửa biệt thự phố Longpont. Craig nói :

- Tôi không cho không ai thứ gì bao giờ. Nhưng chuyện đó tính sau. Cảm ơn phu nhân đã giúp tôi bằng cách thuê nhà của tôi. Chúc phu nhân sử dụng tốt 8.760 giờ tuổi trẻ của bà.

Nói xong, Craig nhanh nhẹn mở cửa xe bước ra, đi vào nhà. Sylvia nói với người lái xe :

- Về phố Đại Học ngay !

Vừa về đến nhà, Sylvia bảo ngay bác gác cổng biệt thự :

- Gọi cho tôi xe tắc xi có đài thu thanh ngay bây giờ. Tôi cần ra ga xe lửa. Tôi sẽ đi London trong một tuần lễ. Mai, tài xế chở xe của tôi từ Nice lên đây, bác dặn anh ta đến đón tôi ngoài ga xe lửa Thứ ba sau, vào giờ chuyến tàu chở khách từ bến cảng đến Paris. Khoảng tám giờ sáng thì phải.

Lúc ngồi trong xe từ nhà lão Craig về, Sylvia đã suy tính các biện pháp cần thi hành để giữ bí mật. Nàng bảo cô hầu phòng là thư từ gửi cho nàng cứ giữ lại trong phòng, không cần gửi tiếp sang Anh.

Sylvia cho vào va li những bộ đồ nàng thấy trẻ trung và kêu gọi nhất. Lúc tắc xi đỗ ở trước tòa nhà có căn hộ mới, đồng hồ đã chỉ gần nửa đêm. Nàng hồi hộp chờ "sự biến hóa". Khi tài xế xách mấy chiếc va li vào phòng, Sylvia dặn anh ta khe khẽ để khỏi quấy động bà gác cổng cũng như những người thuê khác. Một vấn đề lại đặt ra : những người trông nom tòa nhà này. Nên để họ quen với hình dạng nào của nàng : hình dạng trẻ hay hình dạng già ? Vốn là phụ nữ, Sylvia chọn phương án thứ nhất. Để họ nhìn bà bao giờ cũng trong hình dạng một cô gái trẻ. Tài xế nhận xong tiền công hậu hĩ đã đi. Sylvia đóng cửa lại. Việc đầu tiên bà nhìn lên đồng hồ treo tường. Còn những hai tiếng đồng hồ dài dằng dặc nữa. Nàng nhanh nhẹn sửa sang lại cách sắp xếp đồ đạc, cách bày biện cho ấm cúng hơn. Sylvia tính mai sẽ mua hoa. Nàng rẫy thứ nước hoa nhãn "Femme" để tạo mùi thơm sau này sẽ thành mùi nước hoa "của riêng nàng Sylvia trẻ trung" và ai đến đây sẽ hiểu rằng nàng ở đây đã lâu, mùi nước hoa nàng dùng đã thấm vào các đồ đạc, rèm cửa... Đúng mười một giờ, việc bày biện đã xong. Trên bàn phấn đã đầy các hộp son môi, đồ mỹ phẩm, các lọ kem giữ da và phấn sáp. Sylvia ngồi chờ sự biến hóa kỳ diệu. Nàng nghĩ lan man và dừng lại ở con người lão bá tước quái đản kia. Nàng rùng mình : rõ ràng quyền phép của lão vô biên... Giá như hai mươi năm trước nàng không gặp lão thì bây giờ nàng vẫn đang sống với ông chồng khả ố Horace Werner. Sylvia tin chắc rằng chính Craig giết Horace. Chính lão đã dùng pháp thuật điều khiển trí óc của tài xế lái xe chệt chệt chồng nàng ngày đó. Nhưng khơi lại đồng tro tàn của dĩ vãng làm gì ? Bây giờ có thể làm Horace Werner sống lại đâu ? Mặt khác cũng từ ngày đó Sylvia được tự do, giàu có, nhưng nàng vẫn chưa có được hạnh phúc thật sự. Triển vọng sắp tới làm Sylvia hồi hộp, nhưng một cảm giác sợ hãi vẫn len lỏi trong trí óc nàng. Khi chiếc kim dài trên đồng hồ nhích dần đến số 11, tim Sylvia đập thình thịch. Nàng không nhìn đồng hồ nữa mà nhìn vào tấm gương soi. Một cảm giác khủng khiếp xâm chiếm Sylvia và nàng không dám nhìn vào gương nữa. Nàng vội vã chạy vào phòng ngủ, nơi không có gương soi. Sylvia chờ thời gian đang trôi đi rất chậm chạp. Cuối cùng đồng hồ điểm mười hai tiếng. Sylvia vẫn không thấy gì đặc biệt. Vậy không có chuyện biến hóa nào xảy ra ! Bỗng nhiên Sylvia bật cười. Nàng cười như điên như dại. Tất cả đều chỉ là ảo ảnh. Nàng mở mắt định mở xắc lấy khăn tay lau nước mắt do cười quá, thì đột nhiên sững sờ nhìn thấy hai bàn tay... Bao đường gân xanh biến mất, các ngón tay bụ bẫm bà trắng trẻo hẳn lên... Sylvia từ từ đứng dậy, hai chân lão đảo như người say rượu, nàng lần sang phòng khách. Lúc đi ngang qua tấm gương, nàng giật mình dừng lại. Trong gương hiện ra chính nàng Sylvia hai mươi năm về trước. Nàng sờ dần từ từ đưa hai tay lên má. Các vết nhăn đã biến mất. Cầm không còn hai lớp mà thon thả, mịn màng xiết bao ! Bất giác nàng mím cười. Ôi, đúng là nụ cười trong những tấm ảnh mình chụp ngày đó ! Bà quả phụ Werner đã trở lại thành nàng Sylvia kiều diễm ! Nàng vội vã nhấc điện thoại, quay số biệt thự tại phố Đại học.

- Tôi gọi bằng máy của nhà ga. Vài phút nữa tôi lên tàu. Chúc cả nhà bình yên, khỏe mạnh.
- Chúc bà chủ đi đường bình an, - tiếng chị quản gia đáp.

Sylvia bàng hoàng. Vậy là chị ta nhận ra được tiếng nói của "bà chủ". Vậy là yên tâm. Một niềm vui ập đến, tràn ngập lòng Sylvia. Nàng cần có tiếng náo động, có âm nhạc tung bừng đề ăn mừng sự biến hóa kỳ diệu này. Sylvia đi bộ ra đường, gọi tắc xi, vui vẻ nói với tài xế :

- Bác muốn chở tôi đi đâu tùy bác. Đến nơi nào cũng được miễn là thật vui. Tôi đang vui và tôi muốn đến nơi nào tng bừng nhộn nhịp nhất.

Tắcxi đỗ lại trên đại lộ Champs-Élysées, trước cửa một câu lạc bộ đang được hâm mộ, Sylvia bước vào và đi thẳng đến quầy rượu, ngồi lên chiếc ghế cao giữa hai khách du lịch nước ngoài. Họ đến thủ đô Pháp, muốn tìm hiểu sinh hoạt "ban đêm" ở đây và hy vọng hưởng một cuộc phiêu lưu tình ái lý thú nào đó. Sylvia thấy ngay mãnh lực tuổi trẻ và sắc đẹp của nàng. Hai ông khách thi nhau chiêu

đãi nằng, mời nằng uống hết thứ này đến thứ khác và tán tụng nằng, đùa giỡn, gạ gẫm nằng bằng một thứ tiếng Pháp rất tồi chen lẫn tiếng Hà Lan của một ông và tiếng Đức của ông thứ hai. Sylvia cuối cùng đã nhận lời nhảy với hai ông, mỗi người một bản nhạc. Ánh đèn sáng choang, tiếng nhạc, tiếng cười, mùi rượu, mùi thuốc lá, mùi nước hoa khiến Sylvia ngây ngất. Niềm vui trào dâng khiến có lúc nằng cảm thấy như ngạt thở. Thành công đêm nay quá lớn và quá bất ngờ. Ôi, hôn thê của "chàng" nhất định sẽ thua cuộc. Gilbert làm sao cưỡng được sức hút của nằng Sylvia kiều diễm, tràn trề sức trẻ và lại dạn dày kinh nghiệm của bà quả phụ Werner từng trải trên đường tình ái với hàng chục nhân tình đủ các loại, các tính cách và biết rõ tâm lý nam giới như những nét trên lòng bàn tay ! Rời khỏi sàn nhảy, Sylvia đến hỏi nhân viên cửa câu lạc bộ :

- Ông có biết một người tên là Gilbert Pernet không ?

- Không, thưa phu nhân.

- Hay ông ta có đến đây nhưng ông không biết ?

- Thưa phu nhân, tôi biết tất cả các khách đến đây, không chừa một ai.

Sylvia trở lại sàn nhảy, tiếp tục khiêu vũ. Mãi gần sáng nằng mới trở về căn hộ độc thân trên đại lộ Foch. Sáng hôm sau, vừa thức dậy, Sylvia đã quay số điện thoại của gia đình Pernet nằng tìm thấy trong cuốn danh bạ điện thoại. Tiếng một người đàn ông có vẻ đã có tuổi trả lời :

- Gilbert đi vắng, thưa bà.

Sylvia đoán đây là cha của chàng. Nằng hỏi :

- Bao giờ ông Gilbert về, thưa ông ?

- Phải Thứ ba tới.

Gác máy điện thoại, Sylvia cay đắng thầm nghĩ : Thứ ba tới là ngày cuối cùng của thời hạn bảy ngày. Nếu gặp chàng lúc đó, nằng sẽ chỉ có một ngày và một đêm với chàng. Đành vậy chứ biết làm sao ? Sylvia dùng những ngày này để may sắm những bộ đồ trẻ trung. Sáng Thứ ba, nằng sẽ gọi điện đến gia đình Pernet. Chỉ cần hai giọng nói trao đổi với nhau vài câu xã giao đã đủ là một thành công lớn của nằng rồi. Mai đã là ngày Thứ ba xiết bao mong đợi. Đêm nay Sylvia không đi đâu. Nằng ngồi một mình suy nghĩ, ngày mai nên tiếp cận Gilbert theo cách nào hiệu quả nhất. Khi có chàng ở đầu dây bên kia mình sẽ nói gì ? Chẳng lẽ nói : "Em yêu anh !" Câu đó trẻ con vô cùng và khi nghe thấy, tất chàng sẽ phải bật cười. Có lẽ cứ để chàng quan tâm muốn biết mình là ai thì hơn. Lúc sắp thiếp ngủ Sylvia vẫn chưa tìm được câu nói nào tốt nhất. Hôm sau, lúc Sylvia gọi điện cho Gilbert, nằng tính sẽ tùy câu nói trên máy mà lựa câu đáp lại cho thích hợp. Nhưng nhắc máy ở đầu dây bên kia là cô hầu phòng.

- Cậu Gilbert không thể trả lời được, nhưng cậu nhắn lại là nếu ai muốn gặp cậu trước ngày cưới của cậu thì buổi chiều mời đến bãi ném *ki* ở Công viên Môi Trường. Cậu ở đó cùng với cô Yolande.

Vậy là Sylvia chỉ cần đến đó. Tuy nhiên hai điều làm nằng băn khoăn : Sự có mặt của "đối thủ" mà nằng vừa biết được tên là Yolande. Và thời gian "tuổi trẻ" của nằng còn lại quá ngắn ngủi. Nửa đêm hôm nay, không được chậm một phút, nằng sẽ trở lại hình dạng của bà Werner quả phụ. Cần phải tranh thủ ngay quãng thời gian đầu tiên này. Sau đấy nếu tình hình cần kéo dài thêm, nằng sẽ gọi điện cho lão Craig. Nếu Sylvia thành công trong việc làm cho Gilbert mê nằng ngay từ hôm nay thì cuộc đời nằng sẽ đổi thay hoàn toàn. Còn chuyện Yolande có mặt ở sàn chơi *ki* thì Sylvia tính là cũng có cái hay. Gilbert được dịp so sánh ngay hai người và thành công của Sylvia càng bảo đảm hơn... Ăn bữa trưa xong, Sylvia đến sàn chơi *ki* ở Công viên Môi trường. Nằng không chỉ là cô gái xinh đẹp tuyệt vời mà còn mang theo một quyết tâm sắt đá quyết tâm chinh phục một chàng trai non nớt bằng tất cả kinh nghiệm của một quả phụ lỗi đời. Cơ may đã mỉm cười với Sylvia. Sàn chơi số 10 ngay cạnh sàn chơi

số 9 của Gilbert và Yolande không có ai. Sylvia liền chiếm luôn. Từ nhỏ chưa bao giờ Sylvia chơi môn thể thao này. Lăn quả bóng làm đổ những cái ki dựng trên sàn gỗ là thứ bà quả phụ giàu có Werner chưa bao giờ làm. Lúc này Sylvia chơi chỉ nhằm mục đích duy nhất là thu hút sự chú ý của Gilbert. Bằng bất cứ giá nào ! Sylvia chơi kém lại càng hay, càng làm người khác chú ý. Nàng thấy Gilbert chơi rất giỏi. Bản thân nàng hóa ra cũng không đến nỗi tồi. Mỗi lần lăn quả bóng, Sylvia lại làm đổ ba bốn chiếc ki, có lúc còn trên bốn cái nữa. Rõ ràng nàng chơi ki không thua Yolande. Nàng nghe thấy Gilbert luôn bảo vợ chưa cưới :

- Ôi, em không hợp với môn chơi này rồi... Mãi mà chẳng làm đổ được cái ki nào.

Câu trách có vẻ làm cô gái tóc đen bực tức, còn Sylvia thì thích thú. Nàng thấy cần phải lăn bóng một lần làm ngã thật nhiều con ki thì mới thu hút được sự chú ý của Gilbert. Chàng vốn cho rằng phụ nữ không thích hợp với môn chơi này. Sylvia nghiên cứu khá kỹ kinh nghiệm cầm quả bóng, kinh nghiệm lăn bóng của Gilbert và cố áp dụng. Thành công thật mỹ mãn. Một lần, hai lần, ba lần, mười lần Sylvia chỉ lăn bóng một cái mà làm đổ tất cả các con ki dựng trên sàn gỗ. Lát sau, mọi người đã xúm xít quanh sàn chơi ki xem "nhà nữ vô địch" mới xuất hiện. Bản thân Gilbert chơi ở sàn bên kia cũng quay đầu sang nhìn. Sylvia nhận thấy chàng nhìn sang bên này ngày càng nhiều hơn. Cô gái tóc vàng kia giỏi thật. Và thêm cách ăn mặc của cô ta nữa chứ. Quần bằng vải len dệt kim ôm lấy đôi chân thon dài và bộ hông rắn chắc. Chiếc áo thể thao bó chặt làm nổi hằn cặp vú to cao, chắc nịch tuyệt đẹp. Trong khi Yolande thì mặc một bộ đồng màu trông già nua và quá cầu kỳ. Sylvia thậm chí đoán được ý nghĩ của Gilbert. Nàng biết tốt nhất là không nói năng gì, không nhìn, tiếp tục chăm chú chơi, đồng thời tận hưởng niềm sung sướng được người yêu ngắm nghía chiêm ngưỡng. Sylvia biết mình đã thắng. Nhưng do kinh nghiệm già dặn của bà quả phụ Werner từng trải trong quan hệ với đàn ông, nàng hiểu rất rõ rằng những tình cảm bột phát rất chóng tàn. Hơn nữa vừa rồi thành công làm đổ toàn bộ các con ki chỉ bằng một lần lăn bóng là thành công "ăn may" khó có thể giữ mãi. Tốt nhất là dừng lại giữa lúc đang vinh quang chứ đừng chờ đến lúc yếu thế mới rút lui. Sylvia ngừng chơi, châm điếu thuốc lá hút rồi rời khỏi sàn số 10, đáng đi lời nhác. Nàng thông thả đi về phía quầy rượu. Tại đây nàng gọi một ly *americano*. Nàng không lấy gì làm ngạc nhiên khi mười phút sau, Gilbert đã bước vào quầy rượu, ngồi lên chiếc ghế cao bên cạnh nàng. Sylvia tự hỏi, không biết Gilbert đã viện lý do gì để bỏ mặc hôn thê ngoài đó vào đây một mình ? Sylvia rất lo chàng lại quay ra nên không chừa nửa mà quyết định chủ động tấn công luôn :

- Ông có hay ra đây không ?

- Thỉnh thoảng...

Câu trả lời cũng hờ hững giống câu hỏi của Sylvia khiến nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười làm chàng trai cảm thấy thoải mái hơn.

- Xin phép được tự giới thiệu. Tôi là Gilbert Pernet.

- Còn tôi là Sylvia Marnier. Nàng cũng không hiểu tại sao đột nhiên lại nghĩ đến cái họ đó : *Marnier*. Còn tên, nàng nghĩ nên giữ nguyên để khỏi lúc nào đó lỡ miệng. Dù sao đã bốn mươi sáu năm nàng quen với cái tên Sylvia rồi. Sylvia Marnier ! Nghe cũng được đấy chứ ? May mà nàng nhận thấy Gilbert không nhận ra người đàn bà già nua thua liên tiếp ở sòng bạc "Privé" tại Monté-Carlo tuần trước. Hôm đó chàng đang vận đỏ, thắng liên tiếp nên không để ý đến ai khác.

- Tôi rất mong có dịp được gặp lại tiểu thư, - Gilbert nói.

- Tôi cũng vậy, - Sylvia duyên dáng nói. Liền theo, nàng nói giọng hơi chút đùa cợt :

- Lúc này tôi thấy hình như ông đang bận với ai đó.

- Ôi, một người bạn thể thao thôi mà ...

Sylvia thích thú. Vậy là "chàng" nói dối mình, không nhận cô gái tóc đen kia là người thân, chưa nói là "hôn thê". Nàng hiểu tâm lý đàn ông, khi anh ta giấu chuyện đính hôn có nghĩa anh ta chưa thỏa mãn với cô gái anh ta đính hôn. Sylvia thấy cần tạo cho chàng tấn công nàng. Cuộc tấn công càng mãnh liệt càng bảo đảm khi chiếm lĩnh được, tình yêu mới nồng nàn. Sylvia chưa buông :

- Cô tóc đen xinh đẹp kia có là gì với ông không, thưa ông Pernet ?

- Xin cô cho phép ta nói về cô ấy sau và ở nơi khác. Khi nào tôi có thể được gặp lại tiểu thư, thưa tiểu thư Marnier ?

- Tôi không biết.

- Tiểu thư có gia đình chưa ?

- Chưa, thưa ông.

- Hoặc đã đính hôn ?

- Cũng không hơn gì ông.

Gilbert cảm thấy cần tiến thêm :

- Nếu vậy thì không có gì ngăn trở chúng ta gặp nhau ngày mai và thường xuyên. Mai được không ?

- Tôi e mai thì không được. Nếu ông thực sự muốn chúng ta làm thân với nhau thêm thì tại sao không ngay trong hôm nay ?

- Tại đây thì không tiện. Ở đây quá đông người.

- Ông nói đúng. Người đời hay tò mò và không thiện ý.

- Có vẻ tiểu thư là phụ nữ tân tiến, vậy mà tiểu thư cũng quan tâm đến dư luận sao ?

Sylvia mỉm cười, hình như thấy trong đầu chàng trai kia đang diễn ra cuộc đấu tranh quyết liệt : Yolande hay Sylvia ? Cô tóc đen hay cô tóc vàng ? Hôn thê hay cô gái mới quen ? Cuộc xung đột bộ ba muôn thuở. Nhưng ở đây trong bộ ba đó, một người lại có ý thức giành giật hăng hái. Mỗi phút trôi qua, Sylvia càng thấy cuộc biến hóa này của nàng quả là kỳ diệu.

- Tốt nhất là chúng ta đi khỏi chỗ này. Tiểu thư muốn tôi gặp tiểu thư ở đâu sau đây một tiếng đồng hồ ?

- Armenonville được không ? Chúng ta sẽ đến đó và thoải mái trò chuyện giữa những điệu khiêu vũ.

- Sau đây một tiếng tôi sẽ có mặt ở đó. Sau đấy tiểu thư cho phép tôi mời tiểu thư dùng bữa tối với tôi.

- Sẵn sàng ! Nhưng ông không nghĩ rằng việc ông rời khỏi đây đột ngột không làm phiền lòng cô bạn tóc đen xinh đẹp của ông chứ ? Bởi lúc đến đây tôi thấy ông nhìn cô ấy một cách triu mến.

- Ai bảo cô là tôi nhìn triu mến ? - Gilbert đáp.

- Tiểu thư mới chính là người tôi cần gặp gỡ...

Gilbert ra sàn gặp Yolande lúc này đang chơi một mình ở sàn số 10. Vừa nhìn thấy chàng, cô reo lên :

- Ôi, rất tiếc là vừa rồi anh không có mặt ở đây. Em tiến bộ vượt bậc nhé ! Bốn lần liền em đánh đổ toàn bộ kị.

- Hoan hô !

- Nhưng anh vừa đi đâu đấy ? Em quay đầu lại đã không thấy anh đâu rồi. Anh biến đi nhanh quá.

- Anh khát, vào quầy uống một ly

- Sao không rủ em ?

- Anh tưởng em không thích vào các quầy rượu ?

- Nhưng đấy là khi không đi với anh.

- Bây giờ ta vào đây nhé ?
- Muộn rồi. Em muốn anh đưa em về nhà.

Lúc ngồi trong xe, Yolande nhẹ nhàng nói :

- Anh có quen người phụ nữ tóc vàng chơi ki ở sàn bên cạnh sàn chúng mình không ?
- Anh hoàn toàn không quen.
- Vậy tại sao anh vào quây giải khát để gặp cô ta ?

- Anh vào đây không định để gặp cô ta, Yolande... Đâu phải do lỗi của anh mà cô ta đã ngồi sẵn trong ấy rồi.

- Anh có nói chuyện với cô ta ?
- Có, về kinh nghiệm chơi ki.
- Và chắc anh khen cô ấy chơi giỏi ?
- Không. Cô ta hoàn toàn không làm anh quan tâm.

Câu nói dối này, Gilbert thấy là cần thiết. Vậy là chỉ trong mấy phút đồng hồ Gilbert đã nói dối hai câu với hai phụ nữ. Chàng thấy tự ngượng với bản thân. Nhưng còn có cách nào khác đâu ? Yolande không gắng hỏi thêm. Cô chỉ nói :

- Ta làm gì bây giờ ?
- Đưa em về nhà xong, anh đi Nanterre lấy một số sắm lớp mới mua để dùng trong cuộc du lịch trắng mặt của chúng ta sắp tới.

Lại một câu nói dối thứ ba.

- Anh lấy sắm lớp xe xong sẽ về gặp em trước giờ ăn tối chứ ?
- Anh sợ không kịp. Vả lại tối nay anh có cuộc liên hoan hàng năm của cựu binh sĩ trong trung đoàn.

Anh không đến không tiện. Mà họ quy định không ai được đem theo phụ nữ.

- Ôi, thế thì hôm nay là ngày rủi ro của em rồi : đánh ki, sắm lớp, bây giờ lại liên hoan cựu binh sĩ.
- Nhưng không sao. Em không giận anh đâu. Tối nay em sẽ đi xem một bộ phim Mỹ mà hôm trước kể với anh, anh tỏ ra không hào hứng muốn xem.

- Đúng đấy. Sáng mai mấy giờ em muốn anh gọi điện đánh thức em như thường lệ ?

- Khoảng chín giờ. Em phải đi thử bộ đồ cưới vào 11 giờ. Anh có muốn đến hiệu may cùng với em không ?

- Tất nhiên là anh muốn. Thôi, mai nhé !

- Gilbert, anh đừng nên quên là anh đã đính hôn. Em hơi hoài nghi về cái bữa tiệc liên hoan giữa các cựu binh sĩ đấy.

Trong vài điệu khiêu vũ đầu tiên Sylvia và Gilbert chưa nói gì với nhau. Họ nhảy dưới bóng cây ngoài sân trời của nhà hàng Armenonville. Họ còn đang mê mẩn với cảm giác kỳ diệu của cuộc gặp nhau đầu tiên. Cả hai đều biết đây chỉ là phần dạo nhạc cho bản nhạc Tình Ái thật sự sẽ diễn ra sau này. Vừa nhảy Sylvia vừa quan sát Gilbert. Nàng thấy chàng cường tráng, "đàn ông" hơn nhiều so với ấn tượng nàng giữ lại trong lòng từ hôm nhìn thấy chàng ở sòng bạc tại Monté-Carlo. Chân bước theo nhịp nhạc, Sylvia cảm thấy dường như chân mình lướt trên mặt đất. Cảm giác lâng lâng đó phải chăng là Hạnh Phúc ? Tuy nhiên một nỗi lo vẫn len lỏi trong tâm trí Sylvia nhiều lúc làm giảm đi niềm sung sướng diệu kỳ đó. Đúng nửa đêm, nàng sẽ phải biến trở lại thành bà quả phụ Werner già nua ! Sylvia tính sẽ phải làm thế nào để bữa ăn tối không kéo dài quá và Gilbert đưa nàng về kịp căn hộ đại lộ Foch trước mười hai giờ đêm. Sylvia thầm nghĩ chưa nên vội cho chàng biết địa chỉ thật của nàng trong tối đầu tiên. Nàng sẽ yêu cầu chàng thả nàng cách đó vài trăm mét để nàng đi bộ về. Rồi lại chuyện sáng mai, tám giờ nàng sẽ phải có mặt ở ga xe lửa, nơi tài xế của nàng ra đón để chở bà chủ

"đi London" về biệt thự trên phố Đại Học. Bữa ăn tối diễn ra trong một nhà hàng nhỏ trên đồi Montmartre do Gilbert chọn. Tại đây họ có thể nói chuyện thoải mái vì nhà hàng khá vắng khách. Gilbert cho Sylvia biết chàng đã tốt nghiệp Cao đẳng Thương Mại nhưng hiện chưa nhận công việc gì, mặc dù cha chàng là nhà kinh doanh rất muốn con vào làm giúp ông. Gilbert thuộc thế hệ thanh niên bị những cuộc chiến tranh liên miên làm mất phương hướng và không đặt cho mình một hướng nghiệp nào nghiêm chỉnh. Bây giờ thì đến Sylvia nói dối. Nàng bảo nàng đang học năm cuối cùng trường Luật, rằng nàng mồ côi cha mẹ. Đột nhiên Sylvia nảy ra sáng kiến tuyệt vời để đề phòng những bất trắc có thể xảy ra, nàng bảo Gilbert rằng họ hàng thân thuộc nàng hiện chỉ còn một bà dì ruột rất giàu, bà quả phụ Werner, có biệt thự rất sang trọng ở phố Đại Học, thuộc khu phố Saint-Germain ngoại ô Paris. Sylvia còn nói thêm rằng nàng rất ít khi gặp bà dì vì hai dì cháu không hợp tính nhau lắm. Bà dì nàng quen sống xa hoa trong khi nàng lại thích một cuộc sống giản dị. Tuy nhiên nàng cần giữ lòng kính trọng và bổn phận làm cháu với bà quả phụ Werner ấy, bởi bà có công nuôi nấng, dạy dỗ nàng, cho nàng ăn học đầy đủ và bà cũng còn là bà mẹ đỡ đầu của nàng. Gilbert có vẻ mỗi lúc một say mê Sylvia hơn. Chàng trách nàng sao chịu sống cô đơn như vậy và chàng nhiệt tình xin làm người giúp đỡ nàng tất cả những gì nàng cần đến. Sylvia đặt bàn tay nhỏ nhắn lên bàn tay chàng tỏ lòng biết ơn. Thấy cô bạn nữ sinh viên liên tiếp xem đồng hồ, Gilbert hỏi :

- Cô có việc gì cần về đúng giờ hay sao ?
- Không. Nhưng sắp mười một giờ rồi, tôi phải về. Mai có có giờ ở trường Sorbonne nên tối nay tôi phải ôn bài một chút. Ông không giận tôi chứ, Gilbert ?
- Trái lại thì có. Tôi rất sung sướng được gặp một cô gái như Sylvia ! Cô có tất cả các phẩm chất của người phụ nữ lý tưởng : trẻ trung, xinh đẹp, chăm học và thích thể thao...
- Ôi, ông đừng khen tôi quá làm tôi ngượng đấy. Ông cũng có tất cả mọi phẩm chất : trẻ, đẹp...
- Tôi tin rằng thấy hai chúng ta, các cặp khác đều phải ghen.
- Thôi, ta về đi.

Đến đầu đại lộ Foch, Sylvia yêu cầu Gilbert đỗ xe để nàng xuống.

- Bao giờ chúng ta lại gặp nhau, Gilbert ?
- Mai !
- Ôi, tôi rất bận, không thể dành nhiều thời giờ để gặp gỡ ông được đâu. Nếu có thể được, ngày mai ta gặp nhau ở tiệm trà trên đại lộ Paul Doumer, từ năm đến bảy giờ chiều. Ông thấy sao ? - Được lắm. Cô muốn tôi đến đón, chờ cô đi không, Sylvia ?
- Không. Mai tôi phải đi mua sắm một số thứ. Tôi sẽ đến thẳng tiệm trà, không ghé về qua nhà. Cảm ơn ông về buổi tối hôm nay. Chào ông, Gilbert.
- Chào cô, Sylvia !

Chào nhau xong rồi, họ vẫn đứng đó nhìn nhau. Sylvia mỉm cười và đột nhiên Gilbert ôm nàng, đặt một cái hôn lên môi nàng. Sylvia khẽ đẩy chàng ra rồi quay gót vội vã đi về căn hộ trên đại lộ Foch. Về đến nhà việc đầu tiên của Sylvia là nhìn đồng hồ treo trên tường. Vẫn còn mười lăm phút mới đến mười hai giờ đêm. Trái với Gilbert mê mẩn, Sylvia vẫn giữ được trí óc tỉnh táo để không phạm một sai lầm nào. Nàng suy nghĩ miên man đến lão bá tước quái đản. Sylvia bỗng giật mình nghĩ nếu giữa lúc nàng đang trong quãng thời gian tuổi trẻ mà lão lẩn quay ra chết thì nàng sẽ cứ giữ cái tuổi hai mươi sáu này mãi chẳng ? Vì không có ai để bắt nàng trở lại tuổi bốn mươi sáu ? Sylvia bắt gặp mình mong cho một người chết đi ! Nhưng nàng lại nghĩ nếu lão Craig chết vào đúng lúc nàng đang là "nguyên hình", nghĩa là ở tuổi bốn mươi sáu thì sao ? Nàng sẽ không bao giờ được hưởng một giây phút nào của tuổi hai mươi sáu nữa. Sylvia hoảng hốt thầm nghĩ, từ nay mình hoàn toàn phụ thuộc vào

lão già ma quái ấy ! Nhưng nàng thấy nguyên một buổi tối hôm nay cũng đủ giá trị lắm rồi, nàng thấy không phải phàn nàn gì nữa. Còn mọi chuyện khác chưa cần quan tâm vội. Hãy tận hưởng những khoảnh khắc được trở lại tuổi thanh xuân. Sylvia soi gương, ngắm nghía mình trong đó và lòng nàng rộn lên một niềm vui rất khó tả. Niềm vui như sóng thủy triều từ đâu kéo đến nhận chìm dần nàng vào một trạng thái mê mẩn. Lúc kim đồng hồ trở mười hai giờ kém một phút, Sylvia vội vã chạy ra gian tiền sảnh. Nàng sợ, không dám nhìn vào gương khuôn mặt sắp hiện ra : già nua nhăn nheo ! Sylvia ôm mặt khóc nức nở và khi đồng hồ bắt đầu điểm mười hai tiếng, nàng bất giác nhìn vào hai bàn tay. Bàn tay nàng đã khô lại, cứng và hằn lên những đường gân xanh : bàn tay của một bà già ! Sylvia biết rằng lúc này mặt nàng đã trở lại nhăn nhúm. Nàng hoảng hốt không dám nhìn vào gương, vội vã tắt đèn, mò mẫm trong bóng tối sang buồng ngủ, cởi áo quần, leo lên giường ôm mặt đau đớn.

*

- Thưa bà chủ, chuyến đi vui chứ ạ ? - Tài xế của Sylvia đậu xe ở cửa ga xe lửa nhìn thấy bà chủ, bèn lễ phép hỏi.

- Rất vui, Alphonse.

Đúng thế, Sylvia vừa hưởng một quãng thời gian hạnh phúc tốt cùng. Về đến biệt thự phố Đại Học, nàng quay điện ngay cho Craig. Vẫn giọng nói ngọt ngào cất lên khi nàng chưa kịp xưng danh.

- Ôi, chào phu nhân. Tôi rất sung sướng và biết ơn được phu nhân gọi điện cho tôi biết tin tức về tuần lễ vừa qua... Phu nhân mãn nguyện chứ ?

- Vâng, nhưng tôi còn mãn nguyện hơn nếu ông vui lòng cho tôi thêm hai tiếng đồng hồ nữa vào chiều nay, từ năm đến bảy giờ.

- Được thôi. Nhưng nhân đây tôi phải khen ngợi phu nhân là đã chọn thời gian rất đáng yêu. Đó là thời gian ăn phụ với trà. Phong tục tuyệt đẹp ấy lớp trẻ hiện giờ đã bỏ mất. Họ thích bữa ăn tối và ngồi trong các quán rượu hơn. Còn thế hệ chúng tôi, bữa trà và ăn nhẹ vào năm sáu giờ mới là lúc trò chuyện thân tình và ấm cúng nhất...

Sylvia ngắt lời :

- Vậy là tôi có thể sử dụng hai tiếng đồng hồ đó ?

- Vâng, xin mời phu nhân. - Cảm ơn ông. - Phu nhân khỏi phải cảm ơn. Đó là nằm trong thỏa thuận giữa chúng ta. Tuy nhiên phu nhân cho phép tôi được nhắc bà một điều. Bà vừa hưởng một tuần tuổi trẻ đã muốn hưởng thêm ngay hai tiếng đồng hồ nữa ! Tôi khuyên phu nhân nên tỉnh táo, vì quyền lợi của bà thôi. Nếu như 8.760 tiếng đồng hồ tuổi trẻ mà phu nhân rải nó ra trong vài chục năm có phải bà kéo dài được quãng đời hạnh phúc không ? Nếu phu nhân vội vã hưởng hết thì những năm sau này bà sẽ phải sống cuộc đời tăm tối, không có một mảng sáng tuổi trẻ nào nữa. "Phu nhân nên nghĩ đến những năm tháng già nua. Nhưng dù sao đó cũng là quyền của bà.

- Ông không lo. Tôi rất biết cách tận hưởng những giờ tuổi trẻ đó cho nên sẽ không phung phí đâu. Xin chào ông. Ông đừng giận tôi, bá tước Craig. Tôi đang vội, có quá nhiều việc phải làm...

- Vậy sao ? Không, tôi hiểu chứ. Tôi không hề giận bà...

Gác máy xuống, Sylvia thở phào nhẹ nhõm. Nàng không ngờ lão bá tước ma quái kia không hề cản trở những ý muốn của nàng. Cả ngày hôm đó Sylvia loay hoay ngồi trước gương, cố dùng các mỹ phẩm làm giảm đi phần nào những vết nhăn trên mặt. Khi cởi áo quần ra, Sylvia hài lòng thấy vóc người nàng tuy ở tuổi bốn mươi sáu nhưng vẫn còn khá rắn rỏi.

Năm giờ chiều, trở lại hình dạng tươi trẻ của cô gái Sylvia ở tuổi hai mươi sáu, nàng bước vào phòng trà trên đại lộ Champs Elysées. Trước đó mười lăm phút Sylvia đã mua một bó hồng trắng đem đến căn hộ ở đại lộ Foch để cắm vào lọ hoa bằng pha lê trong phòng ngủ. Chiều nay Sylvia mặc

một tấm áo liền váy bằng lụa in hoa khiến vẻ thanh xuân của thân hình nàng rực rỡ hẳn lên. Cuộc gặp gỡ này Sylvia chuẩn bị hết sức tử mỹ. Kinh nghiệm cho biết, khi đến những cuộc hò hẹn, phụ nữ đừng chính xác quá mà nên đến trễ một chút. chỉ một chút thôi, đủ để tăng thêm nỗi sốt ruột cho nam giới. Bởi khi đến giờ hẹn mà chưa thấy cô gái đến, anh ta dễ tự đặt ra trong đầu bao nhiêu câu hỏi : liệu nàng có đến không ? Hay nàng quên ta rồi ? Nàng sẽ ăn mặc ra sao ? Liệu hôm nay ta còn thấy nàng xinh đẹp và rực rỡ như ngày hôm qua hay không ?... Mấy phút trễ hẹn đó - chỉ mấy phút thôi, đừng để lâu quá - làm tăng nỗi hồi hộp, kích thích thêm lòng khao khát của phía nam giới. Lần này Sylvia quyết định đến trễ năm phút. Đúng năm giờ năm phút, Gilbert thấy nàng bước vào cửa phòng trà. Chàng vội vã chạy ra đón, trêu mếu nâng bàn tay nàng đặt một cái hôn rồi dẫn nàng vào chiếc bàn tận trong góc, nơi vừa ấm cúng vừa kín đáo. Sylvia thắm mỉm cười. Nàng nghĩ, nếu Gilbert để mình chọn, nàng cũng sẽ chọn đúng cái bàn này. Gilbert nói rất nhanh, như để trút ra cho hết những lo lắng đè nặng lên trí óc chàng trong năm phút chờ đợi vừa qua.

- Tôi vô cùng sung sướng thấy cô đến, Sylvia ! Cô khó có thể tưởng tượng được là cuộc gặp gỡ giữa chúng ta tại sàn chơi ki hôm qua đã đảo lộn cuộc đời tôi !

Sylvia nhìn chàng mỉm cười.

- Đừng, Sylvia, đừng cười như thế, - Gilbert trêu mếu nói. Cô sẽ làm tôi mặc cảm và dâm lo cô không coi quan hệ giữa hai chúng ta là nghiêm chỉnh. Trong khi điều tôi sắp kể với cô vô cùng quan trọng. Hôm qua tôi là chàng trai đã đính hôn, nhưng hôm nay tôi không còn là thế nữa. Cô hiểu nghĩa là sao không, Sylvia ? Tôi đã từ hôn với Yolande ! "Ôi, việc đó đúng là khủng khiếp. Tôi nói lời khước từ đúng lúc Yolande đang thử bộ áo cưới trong hiệu may. Tôi đã phải lấy hết dũng cảm để nói lên câu tàn nhẫn đó, bởi thật ra Yolande là cô gái rất tốt và rất yêu tôi. Yolande chưa làm điều gì khiến tôi chê trách. Nhưng tôi lại gặp cô, Sylvia ! Giá như không gặp cô, tôi đâu có từ chối Yolande như vậy ? "Nhưng tôi cũng cảm ơn Thượng Đế đã run rủi cho tôi được gặp cô. Sylvia ! Cô biết không ? Từ lúc nhìn thấy cô, tôi như bước vào một cuộc sống mới mẻ, diệu kỳ. Mọi thứ xung quanh tôi đều bừng sáng. Vậy là bây giờ tôi tự do. Kể ra như thế này thì vội vã, nhưng tôi rất nóng lòng muốn được biết câu trả lời của cô. Tôi xin hỏi, cô bằng lòng làm vợ tôi không, Sylvia ?

Sylvia xúc động nhìn khuôn mặt Gilbert tái nhợt và nghe chàng thở hổn hển, chứng tỏ chàng trai này vừa thơ ngây vừa tha thiết, đồng thời cũng đang lo nàng từ chối. Sylvia cố ghìm lại một nụ cười mỉm, sợ chàng trai đáng yêu kia hiểu sai ý nàng. Phải một lát sau nàng mới đáp :

- Việc ông làm sáng nay là rất không tốt.

- Cô nghĩ như vậy thật sao, Sylvia ?

Trong thâm tâm, Sylvia rất hồi lòng hồi dạ nhưng nàng vẫn phải đóng vai thiếu nữ con nhà gia giáo.

- Cha mẹ ông đã biết chuyện này chưa ?

- Biết rồi. Cha tôi rất cáu, nhưng mẹ tôi thì thông cảm hơn. Lúc ăn trưa, mẹ tôi bảo, nếu tôi thấy không thể có hạnh phúc với Yolande thì cắt ngay từ lúc chưa cưới như thế còn tốt hơn là để sau khi cưới rồi mới cắt.

- Các bà mẹ đều dễ thông cảm với con cái. Tuy nhiên giữa việc khước từ đính hôn với một cô gái và ngỏ lời kết hôn với một cô gái khác, khoảng cách thời gian quá ngắn, chỉ trong mấy tiếng đồng hồ. Như vậy e có hấp tấp quá không ? Tôi nghĩ ông nên lui lại một thời gian thì hơn.

- Tôi thấy không có gì hấp tấp hết. Đây là chuyện bình thường.

- Kể ra thời nay con người ta sống thoải mái hơn và sự hấp tấp đó cũng là bình thường. Tuy nhiên...

Gilbert hốt hoảng :

- Tuy nhiên sao, Sylvia ?

- Ông ngỡ lời cầu hôn với một phụ nữ mà ông chưa hiểu biết mấy. Chúng ta mới quen nhau được một ngày...

- Tôi chưa biết rõ Sylvia, đúng thế, nhưng tôi đã đoán được khá nhiều về cô.

- Ông nên nhớ rằng phụ nữ là loại người rất khó hiểu. Và cái hôn của ông tối hôm qua là một sai lầm đấy.

- Cô lấy làm tiếc hay sao, Sylvia ?

- Bồn phận của tôi là phải ân hận về chuyện tôi đã đề ông ôm hôn.

Sylvia nhớ lại và một cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp người nàng. Cặp môi của Gilbert đặt lên môi nàng mới triu mến, dịu dàng và nồng nàn biết chừng nào ! Lúc đó Sylvia cảm thấy nàng đã đạt đến niềm sung sướng ít ai đạt nổi.

- Gilbert, ông nghe tôi nói đây và phải bình tĩnh. Tôi rất cảm ơn ông đã chân thành với tôi và cả với cô gái xinh đẹp Yolande kia. Ông đã không giả dối. Đó là điều tôi rất quý ở ông. Đôi lúc ông buộc phải nói dối, tôi thấy vẻ mặt ông thật đau khổ, tôi rất mến cái tính đó và thấy có thể nhận lời cầu hôn của ông được. Khoan ! Tôi nói thế chưa phải là tôi đã nhận lời ! Tôi cần suy nghĩ thêm. "Và tôi đề nghị thế này : chúng ta nên hiểu nhau thêm nữa. Mà ông biết không ? Là phụ nữ, tôi rất khao khát được người đàn ông tôi có cảm tình tán tỉnh, quyến rũ. Tôi nói thế hơi cổ lỗ bởi nam nữ thời nay nhìn vấn đề đó đơn giản hơn. Tuy nhiên...

- Tôi hiểu, - Gilbert vội nói. - Tôi hiểu chứ !

- Trong đáy lòng, tôi linh cảm thấy sẽ đến lúc tôi yêu ông. Tất nhiên chưa phải lúc này. Tôi muốn ông hãy chiều chuộng tôi, để đến một ngày nào đó tôi tin rằng tôi thật sự yêu ông. Trong thời gian này, mỗi khi đi đâu, tôi muốn được ông đưa tôi đi. Và nếu lúc nào ông thấy cô đơn, tôi có thể đi cùng ông. "Cái hôn của ông tối hôm qua có thể là một sự đính ước bí mật. Tôi nói "bí mật", ông hiểu chứ ? Có nghĩa chúng ta không phải là cặp vợ chồng chưa cưới công khai đi với nhau và trưng ra cho mọi bạn bè, thân thuộc biết. Không phải tôi sợ người phụ nữ đó cướp ông khỏi trái tim tôi, như vừa rồi tôi đã vô tình cướp ông trong tay cô Yolande tội nghiệp. "Chúng ta hãy giữ kín vụ "đính hôn bí mật" này cho đến khi nào ông thấy đã hiểu rõ tôi và vẫn giữ ý định cũ, khi đó ông có thể cầu hôn chính thức với tôi. Nếu ông cũng tán thành cách nhìn nhận vấn đề như thế thì tôi xin trả lời câu hỏi ban nãy của ông, rằng tôi chấp nhận !

- Ôi, Sylvia ! Tôi là người sung sướng nhất trên đời, - Gilbert kêu lên.

- Khoan ! Ông nghe tôi nói nốt. Trong thời gian chờ đợi này, chúng ta nên giữ một là một cặp đính hôn đồng thời là bạn thân thiết. Muốn đạt được hạnh phúc thật sự, mỗi chúng ta đều phải trả giá bằng sự kiên nhẫn. Khi đó, lúc chúng ta quyết định thành hôn, hạnh phúc của chúng ta sẽ bảo đảm hơn. Ông tán thành chứ.

Gilbert lại nâng bàn tay Sylvia lên đặt một cái hôn nồng nàn. Cặp môi của Gilbert dừng lại khá lâu trên làn da tay Sylvia có giá trị hơn câu trả lời. Bây giờ thì nàng biết Gilbert sẽ nghe theo tất cả mọi lời yêu cầu của nàng. Sylvia hiểu rằng mối quan hệ tình ái của một chàng trai nhu mì, ngoan ngoãn tuân theo ý nàng là như thế nào. Trong "cặp" này Sylvia sẽ là người cầm lái... Một ý nghĩ thoáng lướt qua trong đầu nàng : cuộc hôn nhân thứ hai này hoàn toàn trái ngược với cuộc hôn nhân đầu cách đây hai chục năm. Lần trước Horace Werner là một kẻ thô lỗ, một con vật, trong khi lần này Gilbert Pernet là một chàng trai nhu mì, lành hiền biết bao. Tuy nhiên Sylvia vội vã gạt ngay trong óc ý tưởng về hôn nhân. Làm sao nàng có thể kết hôn với Gilbert trong khi nàng chỉ có thể gặp gỡ chàng trong những quãng thời gian ngắn ngủi và thừa thớt, những thời gian nàng được trở lại thời trẻ trung rất bị hạn chế ? Nàng cũng không tính đến chuyện sau khi tình yêu đã bén rễ vững chãi, Gilbert sẽ yêu nàng chủ yếu về

mặt tinh thần chứ không phải về thể xác. Bởi có khả năng khi số thời gian bá tước Craig quy định cho nàng kết thúc, Sylvia sẽ phải thú nhận với Gilbert sự thật. Khi đó Gilbert đã quá yêu nàng, sẽ không thể rời được nàng, mặc dù lúc đó Sylvia đã trở về là một bà quả phụ đứng tuổi : bốn mươi sáu ! Nhưng triển vọng ấy quá nguy hiểm. Sylvia nhớ lại hôm ở sòng bạc tại Monté-Carlo, Gilbert có chú ý gì đến bà quả phụ Werner ngồi ngay trước mặt đâu ? Nàng linh cảm thấy dù Gilbert yêu nàng đến mấy thì khi biết được sự thật, chàng sẽ vỡ mộng, choáng váng và hết yêu. Không ! Không bao giờ ta được cho chàng biết sự thật !

- Ôi, tiểu thư đột nhiên buồn rười rượi thế kia ? Có chuyện gì vậy, Sylvia ? Nàng có thể cho tôi biết được không, Sylvia yêu quý ?

- Ông làm to đấy ! Chưa bao giờ ngồi với người đàn ông nào tôi thấy hạnh phúc như ngồi bên ông ! Tôi chỉ đang mải nghĩ đến những thứ mà ông không thể biết và tôi có nói ra ông cũng không thể hiểu.

- Tôi sẽ hiểu hết tất cả những gì về em, - chàng bắt đầu chuyển sang cách xưng hô thân tình.

- Nhân đây, tôi xin phép được thú nhận một điều. Tôi rất khao khát được hôn em.

- Ôi, trong một tiệm giải khát ?

- Tại đây cũng như tại bất cứ nơi nào.

- Không được đâu, Gilbert. Em là vợ chưa cưới của anh, nhưng khi chưa tiến hành nghi lễ hôn nhân chính thức, không một cô gái gia giáo nào được quyền nhận cái hôn của chàng trai giữa nơi đông người , - Sylvia sung sướng được xưng hô "anh - em" với chàng trai tuyệt vời này.

- Ai nhìn thấy chúng ta hôn nhau họ sẽ cho chúng ta là những kẻ không biết coi trọng lễ nghi nơi công cộng. " Gilbert, em rất sợ bị người đời nhìn em bằng cặp mắt tò mò. Mấy giờ rồi, anh ?

- Bây giờ kém năm...

- Ôi, lạy chúa !

Sylvia vội vã đứng dậy, chạy ra cửa, gọi to :

- Tắc xi ! Ai gọi cho tôi tắc xi mau !

Gilbert chạy theo, sửng sốt :

- Em vội đi đâu à ? Để anh chở em bằng xe của anh !

- Không được. Em cần tắc xi.

Sylvia chạy ra hè, hốt hoảng.

- Sylvia, em làm sao thế ? Tại sao em vội vã bỏ đi như vậy giữa lúc chúng ta đang vui vẻ, hạnh phúc ?

- Em đã nói rồi, có những điều anh không hiểu được đâu.... Ôi, tắc xi đây rồi !

Sylvia hấp tấp chui vào tắc xi, hét :

- Nhanh lên. Chạy theo phố Pompe, rồi tôi sẽ nói địa chỉ sau.

Gilbert đứng trên hè, kinh ngạc và hãi hùng nhìn chiếc xe chở người yêu sắp đi xa dần. Lúc này Sylvia mới kịp đóng sập cửa, nói với lại :

- Đừng thôi yêu em, Gilbert. Mai ta sẽ gặp nhau.

- Ở đâu ? - Gilbert chạy theo hỏi.

- Gọi điện cho em.

- Số điện thoại bao nhiêu ?

Sylvia ngớ người. Nàng quên không xem số điện thoại của nàng ở căn hộ đại lộ Foch là bao nhiêu. Nàng có dùng nó để gọi về biệt thự ở phố Đại Học nhưng lại sơ ý không nhìn số máy. Nàng đành thú nhận :

- Em không biết.

- Số điện thoại của nhà em mà em không biết ?

- Thôi, Gilbert. Anh đừng hành hạ em nữa. Mai em sẽ gọi điện cho anh vào khoảng mười giờ...

Tạm biệt.

Tắc xi chạy vụt đi Gilbert ngậy người nhìn theo xe quặt vào một đường phố. Chàng chờ dần quay vào tiệm, trả tiền rồi chậm chạp bước ra xe, trong lòng rất bồn chồn, không hiểu thế nghĩa là sao !

Khi thấy xe chạy đã đủ xa để Gilbert không nghe được tiếng nàng nói, Sylvia mới báo địa chỉ cho tài xế. Nàng hiểu rằng thời điểm nàng trở lại là bà quả phụ Werner bốn mươi sáu tuổi diễn ra lúc ngồi trên xe. Hú vía ! Nếu nàng không hỏi giờ lúc đó thì Gilbert sẽ chứng kiến cuộc biến hóa tai hại của nàng. Ôi, cuộc gặp gỡ vừa rồi và cuộc trò chuyện giữa nàng với Gilbert làm nàng say sưa mê mẩn đến quên cả giờ giấc. Sylvia nhớ lời dặn của lão Craig : "Phu nhân phải tỉnh táo ! Luôn luôn tỉnh táo !". Vậy là vừa rồi nàng đã tự buông thả cho tình cảm, đã mất tỉnh táo. May thay ! Quả là may ! Nghĩ đến thế mà nàng kinh sợ, mồ hôi toát ra ướt đầm lưng áo. Nhớ lại hai tiếng đồng hồ vừa qua ngồi với Gilbert trong tiệm trà, Sylvia sung sướng thấy mình đã đoán đúng : nàng đã dễ dàng cướp được chàng trai kia trong vòng tay của Yolande ! Và chàng mới nhu mì ngoan ngoãn làm sao ! Đẹp trai, cường tráng, một mực tuân theo mọi sự chỉ huy của nàng ! Trí óc Sylvia dần dần trở lại bình thường, nàng sung sướng. Tim nàng đập mạnh nghĩ đến lúc được hai cánh tay vạm vỡ và trẻ trung kia ôm ghì khi nàng không còn chút áo quần trên người. Và chàng sẽ hôn lên khắp da thịt nàng. Hai người sẽ lao vào cuộc ân ái, những cuộc ân ái cuồng nhiệt mà chưa bao giờ Sylvia được hưởng với bất kỳ người đàn ông nào. Hạnh phúc thực sự ! Bây giờ ta mới biết thế nào là hạnh phúc thực sự. Lúc Sylvia bước ra khỏi xe tắc xi ở đại lộ Foch và trả tiền tài xế, bác ta sững sốt nhìn nàng, thấy mắt mình hoa lên hay sao ? Lúc này là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp như mộng, vậy mà bây giờ là một bà già nhăn nhoe. Sylvia đưa tiền cho bác ta, không cần chờ tiền trả lại, đi nhanh vào cổng tòa nhà. Bác tài xế vẫn còn ngơ ngác nhìn theo, không hiểu gì hết. Sylvia không muốn ở lại căn hộ độc thân này thêm một giây đồng hồ nào, để khỏi phải nhìn vào gương và đau xót thấy những nếp nhăn chẳng chịt thấm hại, và để khỏi phải che mặt lúc đi ngang qua bà gác cổng. Nàng quyết định quay về biệt thự ở phố Đại Học. Nàng đi bộ để tâm hồn thanh thản trở lại và suy nghĩ về tất cả những sự kiện vừa qua. Sylvia tự thề lần sau phải giữ được tỉnh táo. Nàng tin rằng Craig sẽ ưng thuận cho nàng tất cả những quãng thời gian nàng yêu cầu, nhưng chắc chắn lão không cho nàng thêm một giây đồng hồ nào "bổ sung".

Đêm hôm đó, trong biệt thự sang trọng ở phố Đại Học, quả phụ Werner không sao chợp được mắt. Nàng đã nghĩ hay thôi không bao giờ gặp lại Gilbert Pernet nữa. Nàng linh cảm thấy sớm muộn mỗi tình với chàng sẽ dẫn đến những hậu quả khủng khiếp. Sylvia thiếp ngủ với quyết định đó trong đầu. Nhưng sáng hôm sau thức dậy Sylvia lại quên điều đã quyết định đêm hôm trước. Nàng không thể xa Gilbert, không thể không gặp chàng. Sylvia đã quá yêu Gilbert và nếu không bao giờ được gặp chàng nữa cuộc sống của nàng sẽ chỉ là một chuỗi ngày nhạt nhẽo. Ôi, chàng mới đẹp làm sao ? Mới đáng yêu làm sao ! Bỏ một hạnh phúc lớn như thế quả là điều dại dột. Mười giờ sáng Sylvia nhấc máy, quay số điện của Gilbert. Lúc quay số, toàn thân nàng bưng bưng như lên cơn sốt. Đầu dây đằng kia nhấc máy ngay. Chắc chắn Gilbert đã ngồi bên máy sốt ruột chờ chuông điện thoại của nàng từ lâu rồi.

- Ôi, Sylvia ! Anh đang rất lo, sợ em không gọi điện đến. Hôm qua, lúc em cuống quýt ra tắc xi, cắt đứt giữa chừng cuộc gặp gỡ tuyệt diệu của đôi ta, anh đã lo. Có chuyện gì không may xảy ra với em không ? Hoặc em đã thay đổi ý kiến...

- Không đâu, Gilbert yêu quý ! Em không thay đổi gì hết. Em vẫn là Sylvia của anh. Em đã nói rồi, anh đừng thôi yêu em...

Giọng Gilbert trở lại bình tĩnh và sung sướng :

- Tha lỗi cho anh, Sylvia của anh. Hôm qua, lúc em bỏ đi anh hơi thiếu bình tĩnh. Tha lỗi cho anh, từ nay anh sẽ không nghi ngờ gì em, bất kể hành động của em kỳ quặc đến đâu. Bởi em có những điều chưa thể nói ra với anh. Anh biết và anh tin rằng sẽ đến lúc anh hiểu em hoàn toàn.

Câu nói vô tình của Gilbert làm Sylvia bất giác rung mình. Vậy là sẽ đến lúc chàng hiểu hết, hiểu cả nàng chính là quả phụ Werner, là nàng hơn chàng gần hai chục tuổi, là nàng già nua, nhăn nheo.... Câu hỏi của Gilbert cắt đứt dòng suy nghĩ của Sylvia :

- Hôm nay mấy giờ anh được gặp em ?

- Hôm nay ta chưa nên gặp lại nhau, anh yêu... Em nghĩ như thế tốt hơn. Vì cả hai chúng ta đều phải suy nghĩ cho chu đáo. Lời cầu hôn của anh hôm qua quá đột ngột, em thấy bàng hoàng và chưa biết trả lời anh thế nào. Còn anh, anh cũng đã biết gì mấy về em đâu ? Hôn nhân là chuyện quan trọng bậc nhất trên đời, em nghĩ anh cũng cần suy tính, cân nhắc cho chín chắn.

- Anh không phải suy nghĩ gì nữa. Em là người con gái đẹp nhất, đáng yêu nhất mà anh gặp trên đời.

- Ôi, Gilbert, vào tuổi anh con người dễ bùng bột...

- Sao lại "vào tuổi anh" ? Sylvia, em nói như thể em là một bà già vậy. Trong khi em còn trẻ hơn anh. Năm nay anh ba mươi tuổi tròn. Còn em ngoài hai mươi chứ mấy?

- Em hai mươi sáu, - Sylvia nói và ân hận lúc nãy mình đã lại thiếu tỉnh táo, quên mất vai kịch cô là gái trẻ mà vô ý lộ ra giọng điệu của bà quả phụ Werner bốn mươi sáu tuổi.

- Em kém anh bốn tuổi và đúng là em phải kính trọng anh. Chính vì lòng kính trọng đó mà em hẹn sẽ gặp anh vào Thứ bảy này.

- Ôi, những ba ngày nữa sao ? - giọng Gilbert năn nỉ.

- Phải ngần ấy thời gian mới đủ để cả hai chúng ta suy nghĩ, cân nhắc xem có nên gắn cuộc đời với nhau không ? Gilbert yêu quý, anh có biết em muốn anh sẽ chiều em như thế nào Thứ bảy này không ?

Anh hãy đến đón em ở góc ngã tư phố Tilsitt và đại lộ Foch. Anh sẽ mặc một bộ thật đẹp. Em cũng sẽ mặc tấm áo dài em may riêng để gặp anh và em hy vọng anh sẽ thấy thích tấm áo ấy. "Rồi anh chở em đến rạp hát Champs-Élysées và ta cùng xem vở vũ kịch mới công diễn. Ôi, em rất thèm xem vở đó... Anh đừng quên đặt vé trước đây.

- Xem xong, anh đưa em đi ăn tối ở nhà hàng Maxim và chúng ta sẽ khiêu vũ ở Câu lạc bộ Etoile cho đến sáng. Gilbert ! Em rất muốn nhảy với anh. Anh thấy chương trình hôm đó như em đề nghị được không ?

- Chỉ có một khiếm khuyết là từ nay đến đó lâu quá.

- Gilbert, chúng ta phải biết chờ đợi... anh hãy tập kiên nhẫn đôi chút. Nếu anh muốn, em sẽ gọi điện hàng ngày cho anh từ nay đến Thứ bảy, cũng vào giờ như hôm nay.

Thứ bảy, Sylvia mặc tấm áo dài bằng xoa màu đen, đeo một chuỗi hạt kim cương trên cổ, làm tất cả những đàn ông trong rạp Opera, trong nhà hàng Maxim đều phải quay lại nhìn với vẻ thèm thuồng, thần phục. Họ đều ghen với chàng trai có điểm phúc được tháp tùng nàng. Bộ áo dài màu đen may công phu làm nổi lên những đường cong tuyệt mỹ của một cơ thể tràn đầy tuổi thanh xuân. Chuỗi hạt kim cương tô đậm làn da nõn nà trẻ trung rực rỡ của nàng Sylvia hai mươi sáu tuổi xuân. Đêm Thứ bảy đã diễn ra đúng như Sylvia mong muốn. Cả hai đều hạnh phúc tột độ. Sau đêm đó, Sylvia và Gilbert còn gặp gỡ nhau nhiều buổi, cả ban đêm lẫn ban ngày. Họ cùng cưỡi ngựa dạo chơi trong khu rừng công viên Saint-Germain. Sylvia liên hệ với bá tước Craig hoàn toàn bằng điện thoại. Nàng rất ghê tởm nếu phải nhìn thấy bộ mặt khả ố của lão "phù thủy" kia, bởi bây giờ thì Sylvia tin chắc lão chính là phù thủy và có những quyền phép kỳ lạ. Một lần Sylvia cho phép Gilbert đỗ xe trước cửa tòa nhà phố Foch, để chàng biết chính xác địa chỉ của nàng. Vài ngày sau, Gilbert đến đó khoảng giữa trưa và tự động đi vào

căn hộ của Sylvia. Mùi nước hoa nàng thường dùng cộng với mùi hương của những bó hoa hồng trắng cùng những đồ đạc mỹ thuật ở đây làm Gilbert ngây ngất.

- Ôi, đúng là khung cảnh mà anh hình dung em sống, Sylvia ! - Gilbert reo lên thán phục.

- Đêm nằm mơ anh đã tưởng tượng ra mọi thứ y hệt thế này : chiếc bàn thấp đặt điện thoại, tủ sách, đi văng bọc nệm da thuộc...

Và từ bấy giờ họ thường hẹn hò gặp nhau tại đây. Lần gặp nhau nào họ cũng ôm chặt nhau, hôn nhau những nụ hôn dài đắm đuối tưởng chừng không bao giờ dứt. Và bao nhiêu lần bất chấp sự van nài của Gilbert, nàng vẫn chưa cho chàng được ân ái với nàng. Thật ra, Sylvia hoàn toàn thỏa mãn với những cái ôm ghì chặt và những nụ hôn mê đắm kia.

*

Thời gian trôi đi nhanh đến mức khó tưởng tượng nổi. Tháng này trôi qua, tháng khác kéo đến, thậm chí họ đã yêu nhau đắm đuối được hơn một năm. Mọi người không bao giờ thấy Sylvia mà không có Gilbert đi bên cạnh và họ đều xì xào bàn tán, mỗi tình kia tất nhiên sẽ phải dẫn đến một đám cưới tung bừng. Trong nhiều cuộc tiếp khách, gặp gỡ tại các câu lạc bộ, bè bạn quả phụ Werner thường hỏi thăm "cô cháu" của bà.

- Ôi, bà đã thấy cháu tôi rồi à ? Nó gọi tôi bằng dì nhưng cũng như con gái của tôi. Cha mẹ nó không may mất sớm, tôi đem về nuôi và thành mẹ đỡ đầu của nó. Con bé rất thông minh, kỳ thi nào cũng đỗ. Tôi tin tưởng và cho cháu được thoải mái. Và lại con gái thời nay sống tự do như thế là bình thường. Bà bảo có bạn trai ? Có thể lắm. Tuy nhiên nó chưa báo tôi biết.

- "Thằng bé đẹp trai lắm à ? Và hơn nó vài tuổi ? Tôi thấy đó là chuyện bình thường. Tôi có thuê cho nó một căn hộ trên đại lộ Foch cho nó được tự do. Thỉnh thoảng lắm nó mới về thăm tôi. Và lại bản thân tôi cũng rất bận cho nên chẳng mấy khi đến với nó được. Chưa kể tôi với nó cách nhau hai chục tuổi nên thuộc về hai thế hệ khác hẳn nhau. Mình cũng không nên bắt nó phải sinh hoạt theo kiểu mình, đúng không, bà ?

Mọi người đều quý cả hai "dì cháu". Họ giống hệt nhau, chỉ khác về tuổi tác và về dáng điệu cử chỉ. Cả hai Sylvia đều đáng yêu và giới đàn ông, có người thích "bà dì" hơn, có người ca ngợi "cô cháu" hơn. Có điều họ không thấy hai gì cháu đi với nhau bao giờ. Nhưng họ không lấy thế làm lạ : hai thế hệ, hai cách suy nghĩ, hai kiểu ý thích trong giải trí, làm sao hợp với nhau hoàn toàn được ? Có người đàn ông cãi với bạn :

- Ông không biết hồi bà quả phụ Werner còn trẻ, bằng tuổi cô cháu bây giờ, bà ta cũng xinh đẹp và sức trẻ cũng rực rỡ y hệt cô cháu hiện nay.

Người khác nói :

- Rồi ông xem, hai mươi năm nữa, cô cháu bằng tuổi bà dì, cũng sẽ có vẻ đẹp đài các và bề thế như bà ta cho mà xem.

Điều làm Sylvia duy nhất buồn bực là mỗi ngày khi nàng phải gặp lão bá tước Craig tại buổi chiêu đãi, tiệc tùng nào đó. Ánh mắt của lão đầy vẻ giễu cợt làm nàng khiếp sợ. Đã nhiều lần bà quả phụ Werner hỏi bè bạn xem có biết "bá tước Craig" không thì họ đều biết. Và thế là giữa Sylvia và Craig tiếp tục một trò chơi "Trốn tìm" phức tạp. Dù sao thì mỗi lần gặp lão, cả lúc là nàng Sylvia trẻ đẹp cũng như là bà quả phụ Werner già nua, nàng đều giữ đúng vai kịch của mình.

x

Cái gì phải đến sẽ đến. Một hôm, không thể cưỡng nổi những đòi hỏi quyết liệt của Gilbert, nàng đã trao thân cho chàng. Cuộc ân ái diễn ra nồng nàn và Sylvia thấy mơ ước của mình đã được thực hiện, không phải không kèm theo một nỗi lo. Cho đến một hôm, tại căn hộ đại lộ Foch, giữa lúc ân ái, hai

thân thể quện vào nhau, không còn mảnh vải nào ngăn cách hai làn da, Gilbert nhắc lại câu chàng đã hỏi bao nhiêu lần :

- Sylvia yêu quý, em định bao giờ ta tổ chức cưới ?

Lần này Sylvia không thể thoái thác, lần nữa được nữa. Nàng đành nói :

- Bây giờ thì em không còn hồ nghi gì về tình yêu của anh nữa. Em chấp nhận chúng ta cưới nhau.

Gilbert sung sướng đến cực độ. Chàng ôm chặt người tình, hôn điên cuồng lên khắp cơ thể nàng, và lúc môi chàng áp chặt lên môi Sylvia, nàng phải giẫy ra, kêu lên :

- Ôi, anh làm em ngạt thở bây giờ !

- Em lắm rồi, Sylvia ! Anh sẽ che chở cho em khỏi mọi hiểm nguy trên đời. Em sẽ là tù nhân của anh, Sylvia yêu quý. Vậy em định hôm nào ta tổ chức đám cưới ?

Sylvia sung sướng hôn lên khắp người chàng. Và giữa những cái hôn mê mê ấy, nàng dừng lại một chút để nói :

- Càng sớm càng tốt. Ngày nào hoàn toàn do anh quyết định.

Rồi nàng lại cúi xuống, âu yếm hôn lên người chàng. Gilbert nói : - Ngay từ sáng mai anh sẽ tiến hành chuẩn bị. Đám cưới chúng ta phải thật tung bừng, Sylvia ! Đang là mùa xuân, đám cưới chúng ta sẽ ngập trong hoa. Chúng ta sẽ mời cả thành phố Paris đến dự. Anh sẽ đặt các nhà thờ đổ chuông mừng cho chúng ta. Bữa tiệc cưới sẽ là một trong những bữa tiệc long trọng nhất xưa nay.

Sylvia mê mẩn. Nàng yêu Gilbert vô cùng và nàng không muốn chừa một chỗ nào trên da thịt chàng để đặt cái hôn. Nàng mơ đến ước mơ lớn nhất của đời nàng : một tháng trăng mật với chàng.

- Sylvia ! Ngày mai em cũng nên nghĩ ngay đến áo cưới của em.

- Em hứa với anh áo cưới đó sẽ là tấm áo đẹp nhất, long lanh nhất.

Nàng ngừng hôn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người tình :

- Nhưng Gilbert ! Trước khi tiến hành đám cưới, anh còn phải làm một động tác. Em bằng lòng làm vợ anh, nhưng em còn có gia đình. Gia đình em hiện chỉ còn một người, đó là mẹ đỡ đầu của em, bà quả phụ Werner. Bà đồng thời là dì em song em coi dì như mẹ. Cho nên anh phải đến gặp bà ngỏ lời cầu hôn chính thức với cháu bà.

- Ôi, có cần lắm không ? Em đã hai mươi sáu tuổi và có quyền tự định đoạt số phận cuộc đời.

- Không đâu ! Em không có quyền, bởi bà ấy là dì nhưng cũng là mẹ đỡ đầu của em.

- Ôi, anh ngại đến gặp bà ấy lắm. Anh có cảm giác đây là một bà già ích kỷ và nghiệt ngã, đã thế lại luôn cố làm ra vẻ trẻ, như muốn níu lại tuổi tác. Ăn mặc diêm dúa, đeo nữ trang đầy người. Thú thật với em, anh rất mất cảm tình với bà ấy.

Tim Sylvia nhói đau. Nàng ôn tồn nói :

- Không, anh hãy chiều em, làm theo điều em yêu cầu, nếu không...

- Thôi được, anh cố gắng vậy. Nhưng gặp bà dì em theo cách nào ?

- Chiều mai, anh chịu khó đến nhà gặp bà. Em tin rằng dì em sẽ quý anh và sẽ tiếp anh nồng nhiệt. Em đã thưa chuyện về anh với dì em rồi. Em cam đoan là sau buổi gặp thủ tục này, em sẽ không bao giờ bắt anh phải gặp dì em thêm một lần nào nữa.

- Nhưng hôm cưới...

- Dì em cũng không đến. Bà kể với em là vài hôm nữa bà sẽ bắt đầu chuyến du lịch vòng quanh thế giới và không có mặt ở Paris trong một thời gian dài.

- Thôi, cũng được, - Gilbert miễn cưỡng nói.

- Vậy thế này. Ba giờ chiều mai anh đến biệt thự của dì em ở phố Đại Học. Em sẽ báo trước để dì em ở nhà tiếp anh. Và đến sáu giờ chiều ta gặp nhau, anh sẽ cho em biết cảm tưởng của anh về cuộc

gặp gỡ ấy. Em tin rằng anh chưa hiểu dì em đâu. Bà rất đáng yêu và sẽ rất mừng cho cháu gái bà lấy được một chàng trai đẹp và đáng yêu như anh. Anh cũng nên nhớ rằng đến năm em bốn mươi sáu tuổi, em sẽ giống hệt như bà. Nếu không ưà bà thì lúc đó anh liệu còn yêu em được nữa không ?

- Tất nhiên anh sẽ yêu em mãi mãi. Vả lại lúc em bốn mươi sáu, thì anh cũng năm mươi. Thôi được, chiều mai anh sẽ đến thưa chuyện với dì em. Anh cũng phải thưa chuyện với cha anh nữa, và giới thiệu em với ông.

- Tất nhiên rồi. Đó là những thủ tục chúng ta bắt buộc phải tôn trọng. Nhưng chuyện đó ngày mai sáu giờ chiều ta sẽ bàn.

- Vậy sáng mai anh không được gặp em sao ?

- Không. Em muốn sáng mai anh ở nhà yên tĩnh và chuẩn bị những lời sẽ nói với dì em.

- Ôi, anh phải nói những gì, phải ăn mặc thế nào ?

- Anh cứ ăn mặc như thế này và nói năng như thế này là được. Em cam đoan dì sẽ rất quý anh.

Sylvia nằm dài bên cạnh người tình, mắt lơ đãng nhìn lên trần. Gilbert chống khuỷu tay, âu yếm nhìn nàng :

- Ôi, em nghĩ ngợi gì thế, Sylvia ? Anh yêu em biết chừng nào. Cưới xong, trở thành chồng chính thức, anh sẽ còn yêu em hơn gấp bội. Sung sướng quá, vậy là em sắp hoàn toàn thuộc về anh rồi, Sylvia !

Gilbert đi rồi. Còn lại một mình, Sylvia ngồi vào ghế bành đắm chiêu suy nghĩ. Mình còn bao nhiêu giờ tuổi trẻ nữa nhỉ ? Craig nói nàng có tất cả 8.760 giờ. Sylvia đứng dậy, mở ngăn kéo lấy cuốn sổ ra cộng lại. Trong mười lăm tháng vừa qua, nàng đã sử dụng mất 8.004 giờ, hiện chỉ còn được quyền sử dụng 756 giờ, nghĩa là một tháng và ba mươi sáu tiếng đồng hồ nữa thôi ! Quá ít ! Nhưng thời gian qua Sylvia đã được hưởng hạnh phúc diệu kỳ. Số 756 giờ còn lại phải phân bổ sao cho khỏi lãng phí và kéo dài lâu nhất. Chuyến du lịch trăng mật chiếm một tháng tròn nghĩa là 720 giờ. Còn lại 36 giờ nàng phải phân bổ khéo vào thời gian từ nay cho đến ngày cưới. Sylvia đột nhiên giật mình : thế còn sau đây ? Sau đây sẽ ra sao ? Chẳng lẽ phải chia tay vĩnh viễn với chàng ? Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Sylvia vùng đứng dậy, chạy đến bàn, nhắc máy gọi cho lão Craig. Vẫn giọng ngọt ngào, kiêu cách vang lên ở đầu dây bên kia :

- Chào bà bạn thân mến, tôi có thể giúp gì bà được nào ?

- Tất cả và không có gì cả, Craig... Ông vẫn còn sống chứ ?

- Câu hỏi của bà đến là quáỉ đản ! Bà đã nhận được thiệp báo tin buồn về cái chết của tôi rồi hay sao ? Bà bạn vô cùng thân mến, xin nói để bà biết, tôi sinh ra trên cõi đời này không phải để chết !

- Ông Craig, tại sao đến giờ này tôi vẫn còn trẻ ? Lẽ ra tôi phải trở thành già cách đây mười phút rồi kia mà ?

- Bây giờ là mùa xuân, tôi thông cảm với bà nên kéo dài thêm cho bà nửa giờ. Nhưng bà yên tâm, đúng hai mươi tám phút nữa bà sẽ trở về bà quả phụ Werner thôi.

Sylvia từ từ gác máy. Một nỗi đau đớn trào lên tim óc nàng. Vậy là nàng bị mất một tiếng đồng hồ vô bổ.

x

Đúng ba giờ chiều, một gia nhân dẫn Gilbert Ternet vào phòng khách trong biệt thự Werner trên phố Đại Học. Tên gia nhân mặc chế phục gia nhân nhà quan. Phòng khách bày toàn đồ đặc quý, bàn ghế và tủ từ thời vua Louis XV. Tường phủ thảm quý, sản xuất ở xứ Flandres. Nổi bật nhất của Gilbert không phải kéo dài lâu. Bà quả phụ Werner đã bước vào phòng khách. Nhìn khuôn mặt bà niềm nở và bộ áo quần trên người bà sang trọng nhưng khiêm tốn Gilbert ngạc nhiên một cách thích thú. Chàng thấy bà dì của Sylvia rất duyên dáng, chỉ hơi tiếc một chút là bà tô son phấn và sáp môi hơi quá đậm so với tuổi

tác. Ngay từ phút đầu gặp mặt, Gilbert đã kinh ngạc trước sự giống nhau của hai dì cháu. Chàng chợt nhớ câu nói của Sylvia hôm qua :

"Đến năm em bốn mươi sáu tuổi, em sẽ giống hệt như dì em cho mà xem".

Câu nói đó hoàn toàn chính xác. Ý nghĩ đó làm chàng phần nào ngỡ ngàng, lúng túng. Đường như nhận thấy điều đó, bà Werner đỡ lời ngay :

- Tôi rất sung sướng được tiếp ông, thưa ông Pernet. Sylvia cháu tôi rất hay kể về ông cho tôi nghe. Hình như ông quen cháu gái tôi từ lâu rồi ?

- Thưa phu nhân, chúng tôi quen nhau đã được mười lăm tháng.

- Thời gian dài như thế chắc hẳn đã đủ để hai người hiểu rõ tính tình nhau và yên tâm gắn bó cuộc đời với nhau. Tôi rất yêu Sylvia và chỉ có một mong ước duy nhất là cháu tôi hạnh phúc. Nghe nó kể về ông và hôm nay lại được tiếp xúc, tôi rất yên tâm về tương lai của nó. Xin ông cho phép tôi được gọi ông theo cách thân tình là Gilbert, được không ? Bởi chẳng bao lâu nữa ông sẽ thành người ruột thịt trong gia đình tôi.

- Thưa bà, tôi rất sung sướng thấy bà tỏ thiện ý trong mối duyên của tôi với cháu gái bà, tiểu thư Sylvia.

- Bốn phận của tôi là phải yêu quý người đàn ông cháu tôi yêu và sắp thành hôn. Hai người định bao giờ tổ chức hôn lễ ?

- Thưa bà, rất gần đây thôi ạ.

- Tốt lắm. Nên thế, bởi hai anh chị đã tìm hiểu nhau hơn một năm rồi còn gì ? Để lâu quá cũng không nên. Vậy hai anh chị đã ấn định vào ngày nào chưa ?

- Thưa dì, xin phép được gọi như vậy vì cháu sắp thành cháu rể của dì rồi. Chúng cháu sẽ quyết định vào chiều nay. Cháu hẹn gặp Sylvia vào sáu giờ chiều. Bởi trước tiên Sylvia cần sự tán thành của dì.

- Cảm ơn anh, Gilbert. Chỉ có điều tôi hơi tiếc là tôi e không dự được đám cưới, bởi chỉ vài ngày nữa tôi sẽ lên đường đi xa. Tôi muốn đi một chuyến vòng quanh thế giới. Tôi đã đặt vé trên một con tàu du lịch. Chuyến đi sẽ kéo dài vài tháng. Vào tuổi tôi nếu không đi ngay, sau sẽ muộn. Mà chuyến đi này của con tàu mỗi năm chỉ một lần, vào thời tiết xuân hè. Nếu bỏ năm nay sẽ phải đợi sang năm.

- Cháu hiểu, thưa dì. Cháu chúc dì một chuyến đi mạnh khỏe và vui vẻ.

- Anh chị tính sẽ du lịch tuần trăng mật ở đâu chưa ?

- Việc này cháu dành cho Sylvia quyền quyết định.

- Anh cho phép tôi được tiết lộ với anh một bí mật nhỏ nhé ? Cháu tôi tuy trẻ người nhưng lại có nhiều cách suy nghĩ cổ lỗ. Tôi thường bảo là nó giống như bà cụ non. Cho nên nếu anh thấy đôi khi nó nói giọng như bà cụ, anh đừng chấp nhé.

- Vâng, cháu hiểu. Hơn một năm trời yêu nhau, cháu đã biết rõ tính tình của em, cả mặt tốt cũng như mặt chưa tốt. À, hôm trước nhân bàn về tuần trăng mật, em Sylvia ngỏ ý muốn đi Balears.

- Anh biết nơi đó chưa ?

- Chưa ạ, thưa dì.

- Ôi, một nơi tuyệt vời. Chắc hẳn anh sẽ hài lòng. Đó là nơi có khung cảnh hoàn toàn thích hợp với một cặp uyên ương say đắm nhau. À, anh có chưa mẹ chứ, Gilbert ?

- Vâng, thưa dì. Cha cháu hôm qua ngỏ ý muốn đến thăm dì để hai bên gia đình quen biết nhau.

- Tôi cảm ơn, nhưng e không được đâu, bởi mấy hôm tới tôi rất bận công việc chuẩn bị cho chuyến đi.

- Cha mẹ cháu sẽ rất lấy làm tiếc.

- Biết làm sao được ? À, nhân tiện chiều nay anh gặp cháu tôi, nhờ anh nói giúp bảo nó đến gặp tôi sáng mai. Nhất thiết phải đến đấy. Tôi muốn tặng nó một món quà cưới nhỏ.

- Vâng, cháu sẽ nói, nhưng cháu nghĩ dì mừng cho chúng cháu bằng tấm lòng là đủ rồi.

- Anh lắm, Gilbert. Tình yêu cũng cần có thứ để nuôi dưỡng nó. Tôi sẽ tặng Sylvia một khoản tiền kha khá, đủ để hai anh chị thoải mái chi tiêu trong kỳ du lịch trăng mật sắp tới.

Gilbert sửng sốt. Chàng không ngờ bà dì của Sylvia lại tốt đến thế. Cách ăn nói dịu dàng thân tình và quan tâm khiến Gilbert tan biến hết mọi định kiến với bà quả phụ giàu có và đóm đáng mà chàng nghe được qua nhiều người khác. Chàng bỗng nhiên thấy yêu mến bà và chàng không còn lạ thấy Sylvia yêu quý bà dì kiêm mẹ đỡ đầu này. Câu chuyện chuyển sang thân tình. Bà quả phụ Werner mỗi lúc một thêm đáng yêu. Cuối cùng bà nói :

- Tôi không muốn làm mất thời giờ thêm của cậu, Gilbert thân mến. Tôi rất biết ơn cậu đã đem lại hạnh phúc cho đứa cháu mà tôi coi nó như con.

x

Sáu giờ chiều, vừa bước vào nhà người yêu, Gilbert đã sôi nổi ca ngợi thái độ niềm nở, phong cách dịu dàng, thân tình của bà dì người yêu. Nghe xong, Sylvia chỉ nói :

- Anh thấy em không nói sai rồi chứ ? Dì Werner là người phụ nữ cực kỳ đáng yêu và em chịu ơn dì nhiều lắm.

- Ôi, mọi điều em nói đều đúng hết. Từ nay em nói gì anh cũng tin, kể cả khi lời nói của em có gì đó lạ lùng đối với anh.

Và Gilbert ôm người tình, hôn thắm thiết. Hôm sau họ đi chọn áo cưới cho nàng. Hai người thống nhất là đến tối Thứ bảy mới gặp nhau, trong bữa tiệc cha mẹ chàng tổ chức để giới thiệu con dâu tương lai với họ hàng, bè bạn cùng những người quen biết tại thủ đô Paris. Sáng thứ năm bà quả phụ giàu có Werner chia tay với đám gia nhân để lên đường đi chuyến du lịch vòng quanh thế giới đồng thời giao lại cho họ trông nom tòa biệt thự trong thời gian bà đi vắng. Tối Thứ sáu, Sylvia ngồi một mình trong căn hộ trên đại lộ Foch, giở sổ ra tính toán lại chính xác số giờ tuổi trẻ nàng còn được hưởng. Một tháng tròn cộng với ba mươi tiếng đồng hồ nữa. Sau khi dành riêng ba mươi ngày và ba mươi đêm cho chuyến du lịch trăng mật ở quần đảo Baleares, nàng phân bổ số ba mươi tiếng đồng hồ còn lại cho lễ cưới, các cuộc chiêu đãi, tiệc tùng và những giờ họ ở bên nhau. Tính toán xong, nàng nhắc máy gọi điện cho lão Craig để báo quyết định của nàng. Sylvia nghĩ, nên báo lão biết càng sớm càng tốt, để lão thu xếp. Nàng nghe thấy trong máy tiếng chuông điện thoại ở đầu dây bên kia kéo dài lâu hơn mọi lần trước. Một linh tính nào đó khiến nàng hơi lo. Tiếp đó giọng người trả lời không phải là giọng nói ngọt ngào kiêu cách quen thuộc của lão bá tước. Một giọng mũi, có vẻ của một gia nhân người Hoa. Y trả lời khi nàng yêu cầu gặp ông Craig :

- Ông chủ đã rời Paris, thưa bà.

- Nghĩa là sao ? - Sylvia hét lên hoảng hốt : - Bác nói đùa đấy chứ ?

Giọng mũi lại tiếp :

- Thưa bà, ông chủ hiện không có mặt ở Paris.

- Ông chủ bác đi đâu ? Bao giờ về ?

Giọng mũi lại tiếp tục :

- Thưa bà, ông chủ hiện không có mặt ở Paris.

Vậy là hết, nàng gặng hỏi thêm cũng bằng thừa. Sylvia gác máy, hoang mang đến tột độ. Vô lý ! Không thể có chuyện bá tước đi đâu ra khỏi thành phố Paris ! Mà nếu đi, tất ông ta phải nhắn lại thế nào, để khi nàng hỏi có ai trả lời chứ ?... Craig thừa biết Sylvia vẫn còn 750 giờ tuổi trẻ và bất cứ lúc

nào nàng cũng có thể quay số điện thoại đến lão hỏi. Chỉ còn một cách cuối cùng là đích thân đến ngôi nhà của lão ở phố Longpont. Cánh cửa sơn đỏ nhà lão bá tước vừa mở, Sylvia hỏi ngay :

- Có phải bác trả lời điện thoại của tôi lúc nãy không ?

Tên gia nhân cúi đầu không trả lời và dẫn khách vào thẳng phòng giấy của bá tước chủ hân. Sylvia rất ngạc nhiên thấy lão Craig vẫn ngồi sau bàn giấy như mọi khi. Thấy nàng, lão đứng dậy, nở nụ cười muôn thuở với nàng : nhưng mọi khi đó là nụ cười niềm nở, còn bây giờ nụ cười đượm một vẻ không hài lòng. Nàng hỏi ngay :

- Tại sao gia nhân của ông trả lời trên máy điện thoại là ông không có mặt ở Paris ?

- Bà bạn thân mến, y làm thế là theo mệnh lệnh của tôi.

- Xin thú thật là tôi không hiểu. Ông nghi ngại tôi điều gì chẳng ? - Có phần như thế, vì khi nghe giọng trong máy tôi có cảm giác không phải giọng nói của bà.

- Tại sao vậy ? Chẳng lẽ ông vẫn chưa thuộc giọng của tôi sao, ông Craig ?

- Vừa rồi tôi nghe máy, nhưng tôi muốn mời bà đến đây để tránh một cuộc cãi vã trong máy.

- Sao lại cãi vã ? Ông nói gì tôi chưa hiểu ! - Sylvia càng ngày càng hoảng hốt thêm.

- Ta hãy đi thẳng vào vấn đề. Bà buộc phải đến gặp tôi trong khi thật ra bà hết sức ghê tởm bộ mặt khả ố của tôi, đúng vậy không ? Vì bà cần tôi trả lại cho bà số ngày tuổi trẻ tôi đã mượn của bà, đúng vậy chứ ?

- Đúng vậy.

- Nhưng rất tiếc là tôi không thể dành cho bà số giờ bà hy vọng được hưởng. Thật ra bà chỉ còn 32 giờ nữa thôi.

- Ông nhầm rồi, ông Craig ! Tôi còn ba mươi ngày đêm cộng với 32 giờ nữa, tổng cộng tôi còn 752 giờ. Tôi ghi cẩn thận vào sổ đây, từng lần một, không thiếu một lần nào suốt trong mười lăm tháng qua.

Vẫn giọng ngọt ngào kiểu cách, lão bá tước dịu dàng nói :

- Thừa bà bạn vô cùng thân mến. Tôi hoàn toàn tin bà, tuy nhiên tôi cũng ghi vào sổ đầy đủ. Các con số của bà phù hợp với các con số của tôi. Tuy nhiên bà bạn quên mất một chi tiết. Hôm bà đến đây gặp tôi, van nài trả lại cho bà một năm tuổi trẻ, bà có hứa sẵn sàng trả công tôi. Tôi có trả lời rằng chuyện đó để bàn sau... Và hôm nay chính là cái lúc "sau" đó. "Bà bạn thân mến, bà thừa biết Craig này không cho không ai thứ gì bao giờ. Tôi đâu phải người nhân từ, trái lại thì đúng hơn. Bà tưởng tôi hoàn lại cho bà tuổi hai mươi sáu mà không đòi thứ gì đáp lại hay sao ? Bởi cái hợp đồng xa xưa, tôi đã làm được điều bà tha thiết : tự do và giàu sang... Lần này cũng vậy, tôi đã làm cho bà được ném mùi hạnh phúc thật sự. Bà thừa nhận như thế chứ ?

- Lần này thì đúng, - Sylvia áp ứng thừa nhận.

- Tôi tự cho rằng tôi đã tạo cho bà cái hạnh phúc diệu kì ấy và tôi có quyền tự hào.

- Tôi chưa hiểu ông nói thế để dẫn đến đâu ?

- Dẫn đến một thứ chắc sẽ làm bà bất ngờ... Bà bạn thân mến, tôi đã trả lại cho bà chỉ còn thiếu 32 giờ là tròn mười một tháng tuổi trẻ, và bà đã sử dụng một cách hoàn toàn mãn nguyện số ngày tháng đó. Bà còn được quyền hưởng 32 tiếng đồng hồ nữa. Tôi sẵn sàng chấp nhận giao nốt cho bà cho đủ mười một tháng. Nhưng còn tháng thứ mười hai thì lại sang một câu chuyện khác hẳn. Tôi chỉ có thể trả cho bà với điều kiện bà sẽ trả công cho tôi bằng ... một việc nhỏ thôi. Rất nhỏ và chẳng đáng gì với bà. Chắc hạnh phúc những ngày qua có làm bà biết ơn tôi và bà sẽ không từ chối.

- Tôi sẵn sàng làm việc đó cho ông.

- Tuyệt vời !

- Ông nói đi và tôi sẽ làm ngay !

- Bà bạn thân mến, điều tôi yêu cầu ở bà chỉ đơn giản thôi : một đêm tình ái.

- Cái gì ? - Sylvia thấy cổ họng nàng tắc lại.

- Bà hãy làm người tình của tôi trong một đêm ! Chỉ một đêm thôi. Tôi không yêu cầu bà phải trở thành nhân tình của tôi lâu hơn. Tôi chỉ tha thiết xin bà một đêm ân ái. Nếu bà bằng lòng, tôi xin vui lòng trao cho bà cái tháng mười hai ấy. Sáng mai rời khỏi tòa nhà này bà sẽ mang theo một tháng tròn cộng với 32 tiếng đồng hồ còn sót lại của tháng thứ mười một. Bà nghĩ sao ?

- Ông quả là con người hèn mạt.

- Bà đừng ăn nói vội vã thế, bà bạn vô cùng thân mến. Tôi biết lâu nay bà vẫn nghĩ về tôi như vậy, nhưng bà chẳng nên nói ra miệng, ảnh hưởng xấu đến niềm hạnh phúc của hai chúng ta trong đêm hôm nay. Trừ phi bà định không ban cho tôi một đêm ân ái đó. Nhưng tôi tin bà sẽ ban cho tôi, để đổi lại cả một tháng trăng mật, ba mươi ngày ba mươi đêm hạnh phúc tốt cùng ở quần đảo kỳ thú kia. Và 32 tiếng đồng hồ để tiệc tùng vũ hội của cuộc hôn nhân rung động thành phố Paris này.

- Ông im đi !

- Bà đòi tôi im ?

Lão bá tước già quỷ quái đã tiến đến gần chiếc ghế bành nơi Sylvia đang ngồi co mình rúm rờ. Cặp mắt lão phóng ra những luồng nhìn thèm khát. Những câu của lão vẫn văng vẳng bên tai Sylvia và nàng chỉ muốn bật đứng lên, lao chạy ra khỏi đây cho thật xa. Nhưng chân tay nàng dường như tê dại. Craig đã cúi đầu xuống sát mặt nàng :

- Phu nhân Werner thân mến. Tấn hài kịch tôi với bà trình diễn hai mươi năm qua thế là đã quá dài.

Cũng như mọi tấn kịch, cuối cùng đều phải kết thúc, màn hạ. Tôi vừa đề nghị với bà một cách hạ màn. Nếu bà tìm được cách kết thúc nào hay hơn cho vở kịch xin bà cứ nói. Chỉ có điều tôi sẽ không trao cho bà cái tháng thứ mười hai kia nếu bà không chấp nhận đề nghị của tôi.

Sylvia im lặng, co rúm người trong ghế bành, hoang mang tột độ. Lão bá tước vẫn giọng ngọt ngào kiêu cách lại tiếp tục :

- Bà bạn thân mến, bà muốn tôi phân tích cho bà nghe không ? Lúc này bà đang bối rối, bà đang phát điên. Bà thấy bà mất hết. Bà buộc phải trả lời tôi "vâng", nếu không, ngày cưới, cô dâu đứng trước tòa thị chính để nhận bản đăng ký kết hôn và đứng trước bàn thờ Chúa để nhận sự ban phước của Chúa trước đôi tân hôn, sẽ là bà quả phụ Werner già nua, bốn mươi sáu tuổi ! "Liệu chú rể đẹp trai, trẻ trung có dám bước sóng đôi với bà dì của cô dâu hay không ? Ôi, cảnh tượng như thế xảy ra sẽ là đề tài cho bao câu chuyện hài hước lan truyền rất nhanh khắp thành phố Paris này ! Mà Gilbert thì tôi dám chắc anh ta không muốn làm đề tài cho những câu chuyện hài hước châm chọc của người đời. "Ngày mai bà vẫn còn được là cô gái trẻ đẹp Sylvia hai mươi sáu tuổi. Cả ngày kia, trong bữa tiệc chiêu đãi của bè bạn mừng cho đôi tân hôn. Vấn đề là bà phải phân bổ thật khéo léo xít xao số 32 giờ ít ỏi kia. Và đến hôm làm lễ cưới chính thức thì bà đành trở về với bà quả phụ Werner gần năm chục cái thanh xuân vậy. "Nhưng nếu bà bằng lòng chấp thuận đề nghị của lão Craig này thì bà sẽ có cả một tháng tận hưởng hạnh phúc trong tuần trăng mật say sưa mê đắm. "Bà bạn thân mến, bà biết không ? Cách đây hai mươi năm, trong đêm vũ hội ở Sứ quán Hoa Kỳ tôi đã liêu lĩnh trung ra trước mắt thiên hạ hình ảnh một lão già quái đản ôm một cô gái trẻ trung. Và hôm đó, biết bà đang ghê tởm tôi, tôi vẫn cố gắng cam chịu. Song hôm nay tôi xin thú thật, hôm đó tôi đã mê mẩn bà, mê mẩn tuổi trẻ rực rỡ, trào dâng của tấm thân bà. Tôi đã yêu em từ ngày đó, Sylvia. "Em không hề biết tôi đã bao năm nay mơ đến em mà đành nén nhịn, cố tạo dựng cho em hạnh phúc để rồi hai mươi năm sau mới dám xin em một chút đền ơn...

Đầu óc Sylvia choáng váng, nàng không còn nghe thấy gì nữa. Giọng nói ngọt ngào của lão bá tước

khả ố kia vẫn điềm đăm rớt vào tai nàng :

- Sylvia yêu quý. Ta đã yêu em từ ngày đó, một tình yêu mà ta cố giữ kín, trong khi vẫn phải tạo cho em hết người tình này đến người tình khác, tạo cho em những cuộc phiêu lưu tình ái đủ loại và cuối cùng là tạo cho em thiếu 32 giờ là đủ mười một tháng hạnh phúc thật sự. Sylvia, em biết không ? Ta đã phải nuốt bao cay đắng khi nhìn em trong vòng tay kẻ khác, nhất là những lần em ân ái với thằng cha Gilbert kia, em rên rĩ khoái lạc. Rất tiếc là ta không thể trở lại được để chinh phục em. Ta chỉ yêu cầu em một điều nhỏ nhoi : ban cho ta một đêm tình ái, để giải tỏa cho ta toàn bộ nỗi cay đắng hai mươi năm qua. "Ta đã tạo điều kiện để em gặp Gilbert, để em say đắm hắn, để em phải tìm đến ta nhờ ta trả lại cho em mười hai tháng tuổi trẻ. Ta đã ban cho em nhiều như thế, vậy mà em nữ tiếc không ban cho ta một đêm, chỉ một đêm thôi hay sao ?

Sylvia đầu óc dường như mê muội. Nàng không còn nghĩ được gì nữa. Giọng ngọt ngào kiêu cách của lão bá tước vẫn chảy vào tai nàng như dòng suối êm đềm giữa rừng, lần này có thêm âm sắc âu yếm thiết tha :

- Sylvia ! Em có biết, để có được mười một tháng qua ta đã phải vất vả biết chừng nào không ? Bởi đâu phải ta "lấy lại" cái năm em hai mươi sáu tuổi, trả lại cho em ? Cái năm tuổi trẻ đó của em ta đã dùng vào việc khác rồi, lấy lại sao được ? Ta đã phải dùng mọi cách, khai thác toàn bộ quyền phép ít ỏi của ta để xoay cho ra mười một tháng qua. Em đừng hỏi ta dùng vào việc gì và ta xoay cách nào. Đó là bí mật của riêng ta. "Em hãy hiểu cho ta, hãy biết công ta phục vụ em lớn lao đến mức nào và ban cho ta một đêm ân ái. Chỉ một đêm thôi. Ta không đòi hơn ở em. Đêm nay em sẽ thấy ta yêu em biết chừng nào. Ta thề không một đàn ông nào, kể cả thằng cha Gilbert kia có thể yêu em bằng ta yêu em. Đồng thời ta cũng mong em hãy đáp lại tình yêu của ta bằng những gì quý giá nhất của em. Sắc đẹp, tuổi trẻ và kinh nghiệm tình ái em đã tích lũy được trong ngần ấy năm trời.

Khuôn mặt gầy gò, vàng vọt, khả ố của lão bá tước đã đưa gần sát mặt Sylvia. Nàng hoảng hốt nhắm mắt lại, và khi cặp môi mỏng dính khô khốc của lão vừa đụng vào môi nàng, Sylvia không chịu nổi. Nàng bật dậy, đẩy mạnh lão, vọt chạy ra cửa. Vừa chạy nàng vừa hét như điên.

x

Ra đến ngoài phố Sylvia vẫn còn rú hét kinh hoàng. Khách đi đường thấy vậy, chạy đến định giúp đỡ nàng như-ng nàng gạt họ ra để chạy. Một khách bộ hành nói :

- Người phụ nữ kia đã mất trí !

Lát sau đường phố lại bình thản. Tòa nhà số 13 đã đóng chặt cánh cửa màu đỏ máu và không ai biết sự gì diễn ra trong đó.

x

Bữa tiệc đón mừng và giới thiệu con dâu tương lai với các nhân vật tiếng tăm của thành phố Paris đã bắt đầu tại phòng khách rộng lớn của biệt thự Pernet. Không khí tưng bừng náo nhiệt. Rượu chảy như suối vào các ly. Khách khứa nồng nhiệt chúc mừng ông bà Pernet sắp có được nàng dâu xinh đẹp, trẻ trung. Bè bạn Gilbert đòi chàng phải kể về vợ tương lai.

- Xin các bạn kiên nhẫn cho một chút. Nàng sắp đến bây giờ, chỉ trong vòng vài phút thôi.

Gilbert sốt ruột nhìn đồng hồ. Mọi lần không bao giờ Sylvia trễ một giây đồng hồ. Vậy mà hôm nay... Có chuyện gì chẳng ? Không ! không thể có chuyện gì được. Hay nàng lại thay đổi ý kiến ? Không thể có chuyện đó. Sylvia thật ra đã có quan hệ vợ chồng với mình từ nhiều tháng nay rồi. Đồng hồ vẫn quay. Mười lăm phút, hai mươi phút... Khách khứa đã lục tục bỏ về. Lòng Gilbert nóng như lửa đốt. Ông bà Pernet thì buồn xiu, tin rằng cô dâu sẽ không tới. Nhưng Gilbert vẫn hy vọng. Chàng năn nỉ khách khứa cố gắng ngồi lại, chàng cố gắng trấn an cha mẹ. Chàng đã bao nhiêu lần gọi điện đến đại lộ

Foch nhưng không thấy có người cầm máy. Đã hai giờ trôi qua. Vẫn chưa thấy bóng dáng Sylvia đâu. Bà Pernet lo lắng hỏi con trai :

- Sao con bảo nó con nhà gia giáo lắm kia mà ?
- Con e cô ấy đau ốm gì. Hay con lái xe đến đây xem sao !

Đến cửa căn hộ trên đại lộ Foch, Gilbert ấn chuông mãi không thấy ai ra mở cửa. Chẳng chạy ra hỏi bà gác cổng của tòa nhà, bà ta cho biết cách đây vài tiếng đồng hồ có thấy tiểu thư Sylvia đi ra ngoài và từ đấy chưa thấy trở về. Vậy là nàng không có ở nhà ! Đúng là có tai nạn nào rồi. Gilbert chờ đợi quay về nhà. Khách không chờ được đã bỏ về quá nửa. Gilbert gọi điện đến biệt thự ở phố Đại Học. Tuy biết bà quả phụ Werner đã trên con tàu lênh đênh giữa biển cả, chàng vẫn cố thử gọi xem sao.

- Chị làm ơn cho biết, tiểu thư Sylvia lúc này ở đâu ?
- Tiểu thư Sylvia nào, thưa ông ? - Chị hầu phòng trả lời trong máy. - Ở đây không có ai là "tiểu thư Sylvia" mà chỉ có bà chủ chúng tôi là phu nhân Werner. Nhưng tôi nghi ngờ cho bà chủ.

Gilbert giật mình, vội hỏi :

- Sao lại tội nghiệp ? Bà chủ các người làm sao ?
- Ôi, ông chưa biết à ? Bà chủ chúng tôi vừa qua đời. Một linh cảm mách bảo Gilbert có chuyện rắc rối ở đây. Chàng vội hỏi :

- Bà quả phụ Werner làm sao ? Mới hôm thứ hai tôi còn gặp bà kia mà ? Hôm đó bà vẫn còn rất khỏe mạnh. Bà bị tai nạn giao thông à ?

- Không, thưa ông.
- Hay bị tim lúc ngồi trên tàu biển ?
- Không, thưa ông. Bà chủ tôi mất tại nhà, tại đây. Hiện bà chủ tôi vẫn còn trên giường, trong phòng ngủ của bà. Chúng tôi chỉ tạm phủ lên thi thể bà một tấm chăn mỏng.
- Thế cô cháu bà không có mặt ở đó bên cạnh thi hài người dì à ?
- Chúng tôi không biết bà chủ có người cháu gái nào, thưa ông.
- Vậy là sao ? Tôi chưa hiểu gì hết. Vậy có phải hôm qua bà chủ các người ra ga xe lửa để đến hải cảng Havre không ?

- Vâng, đúng là bà chủ chúng tôi có ra ga, nhưng khoảng chín giờ tối nay thì bà chủ chúng tôi quay về.

- Lúc đó bà chủ các người đã đau đớn lắm rồi phải không ?
- Không, thưa ông. Bà chủ chúng tôi vẫn khỏe, chỉ có đáng ử rĩ. Về đến nhà bà vào phòng, đóng cửa lại và từ đó không bước ra. Đến một giờ trưa hôm nay, chúng tôi đánh bạo vào thì thấy bà chủ chúng tôi không còn sống nữa.

Gác máy xuống, Gilbert không nghĩ gì thêm về cái chết của bà quả phụ Werner. Chàng chỉ nghĩ, vậy là Sylvia đang có đại tang và nàng không đến đây là có lý do. Chàng lơ mơ cảm thấy mối quan hệ dì cháu của nàng có gì đó khó hiểu. Để lúc nào gặp nàng, chàng sẽ hỏi thêm. Trước mắt phải xin lỗi khách khứa đã. Chàng bước ra, xin lỗi số khách ít ỏi còn lại là buổi tiệc buộc phải đình hoãn vì "cô dâu" gặp một đau thương lớn, không thể đến được. Nhờ cha mẹ tiễn khách hộ, Gilbert vội vã lên xe phóng đến biệt thự bà quả phụ Werner tại phố Đại Học. Lúc chàng bước vào nhà, một không khí lạnh lẽo đang bao trùm. Chàng hỏi người gia nhân mở cửa :

- Tiểu thư đâu ?

Người gia nhân ngơ ngác, dường như không hiểu ông khách hỏi gì. Gilbert nhắc lại :

- Tôi là vị hôn phu của tiểu thư Sylvia...

Người gia nhân càng tròn mắt sững sờ. Gilbert vẫn kiên nhẫn nói :

- Vậy bác chưa biết sao ? Tiểu thư Sylvia là cháu gái của cô quả phụ Werner. Tôi biết tiểu thư rất ít khi đến đây thăm dì. Nhưng biết dì mất, tiểu thư chắc hẳn phải đến đây chứ ?

Vẫn thấy người gia nhân ngơ ngác, Gilbert đành hỏi :

- Thi hài người quá cố đặt ở đâu ?

Người gia nhân trở thang gác. Gilbert bước ba bước một, leo lên tầng hai. Chẳng thấy một nhân viên cảnh sát đứng gác ở đầu hành lang. Ông ta yêu cầu chàng xuất trình giấy căn cước. Xem xong ông ta trả lại chàng rồi trở vào một cách cửa.

- Bà nằm trong đó. Ông cố gắng đừng gây tiếng động... Nếu không bác sĩ pháp y sẽ đuổi ông ra đây.

Quang cảnh hiện ra trước mắt làm Gilbert rùng mình. Xác bà Werner vẫn còn lưu lại nụ cười chưa nhạt trên khóe môi. Cặp mắt chưa được ai vuốt mở trừng trừng nhìn chàng và Gilbert bỗng nhận thấy cặp mắt đó để lộ một niềm đau khổ tột cùng. Có ba người đứng trong phòng. Gilbert lắng nghe và biết được có một thanh tra cảnh sát, một bác sĩ pháp y và một người thứ bà là ông chánh cầm. Ông này hỏi chàng :

- Ông là ai ?

- Tôi sắp là thành viên của gia đình bà Werner, - chàng nói không chút ngập ngừng.

- Tôi tưởng bà Werner không có bà con họ hàng nào ?

- Bà có một cô cháu gái và cô ấy là vị hôn thê của tôi, - Gilbert đáp.

Viên chánh cầm ngạc nhiên nhìn chàng :

- Bà Werner không có cháu nào hết !

Gilbert rất tức giận định cãi, nhưng chàng vội ghìm lại, đoán trong mối quan hệ giữa hai dì cháu có chuyện gì cần giữ bí mật cho nên mới không ai biết. Chỉ riêng chàng biết mà thôi. Chàng hỏi :

- Nguyên nhân cái chết của bà Werner, thưa các ông ?

Ba nhân viên chính quyền nhìn nhau. Cuối cùng viên bác sĩ pháp y nói :

- Vì thấy ông nhận là người thân của người quá cố nên chúng tôi nói thật : bà Werner chết là do tự tử.

Vào khoảng giữa trưa hôm nay bà đã uống một liều chết người chất *cyanure potassium*.

Bây giờ đến lượt Gilbert kinh ngạc. Chàng lặng người đi một lúc không hiểu gì hết. Cổ lăm chàng mới thốt lên được :

- Nhưng... nguyên nhân, thưa ông ?

Viên chánh cầm nói :

- Nguyên nhân à ? Nếu ông cho chúng tôi biết được nguyên nhân khiến bà tự sát thì quý quá. Đối với chúng tôi, đến bây giờ đó vẫn là điều bí mật. Trước khi dùng độc dược, bà quả phụ Werner có để lại một lá thư tuyệt mệnh ngắn ngủi, trong đó bà nói cuộc sống đè nặng lên bà và bà đã quyết định chấm dứt nỗi đau khổ đó. Ông biết rõ bà Werner chứ ?

- Rất ít, thưa ông, - Gilbert thú thật. - Tôi chỉ gặp bà có một lần, chiều Thứ hai vừa rồi, để ngỏ lời cầu hôn chính thức với cháu gọi bà bằng dì đồng thời là con đỡ đầu của bà.

- Vậy là ông vẫn khẳng định bà Werner có người cháu gái ? Trong khi các gia nhân, hầu phòng ở đây đều thống nhất trong lời khai. Họ khẳng định bà Werner hoàn toàn không có bà con thân thuộc gì hết. Người cháu gái đó tên là gì ?

- Cô ấy mang tên giống như bà dì, cũng là Sylvia... Còn gọi là tiểu thư Sylvia Marnier. Địa chỉ ở đại lộ Foch. Theo dự định hôn lễ giữa tiểu thư Sylvia Marnier và tôi sẽ tổ chức sau đây mười ngày. Theo tôi biết, Sylvia là họ hàng duy nhất của bà Werner.

- Vậy tại sao cô ấy không đến đây ?

- Tôi cũng đang tự hỏi như vậy. Chỉ có thể có lý do duy nhất : không ai báo cho cô ấy biết tin buồn

này. Thật sơ suất. Tôi phải đi tìm cô ấy, báo tin buồn này cho cô ấy biết để đến đây.

Gilbert vội vã chạy ra hành lang, lao xuống thang gác. Chợt một gia nhân giữ chàng lại, nói nhỏ :

- Thừa ông Pernet. Tôi được sai chuyển thư này cho ông. Lá thư này bà chủ tôi viết trước lúc qua đời và ủy nhiệm riêng cho tôi để trao tận tay ông. Nếu ông muốn được yên tĩnh để đọc, xin theo tôi vào gian thư viện. Tôi sẽ đứng ngoài canh gác để khỏi ai quấy rầy ông.

x

"Người yêu quý nhất của em trên đời,

"Đôi ta đã quen nhau, yêu nhau mười lăm tháng trời, đã biết bao nhiêu thư từ cho nhau, kể cho nhau mọi chuyện và anh tưởng đã hiểu hết về em. Không đâu, Gilbert yêu quý, anh đã lầm ! Phụ nữ khi yêu không bao giờ kể ra hết tất cả về mình. Có những điều họ mang theo xuống mồ. Nhưng em không muốn thế. Em thấy có bốn phận phải viết cho anh lá thư cuối cùng này.

"Gilbert yêu quý. Trước khi đọc tiếp, anh hãy hứa sẽ tha thứ cho em. Bởi tình yêu của em đối với anh. Một tình yêu tha thiết, chân thành, nhưng đau đớn thay, nó lại phải dựng lên bằng sự dối trá. Sylvia mà anh đem lòng yêu mến không phải là mang hình dạng như anh nhìn thấy. Trong em có hai con người và bây giờ anh đã thấy được cả hai con người đó.

"Câu chuyện em sắp kể ra với anh chắc chắn sẽ làm anh kinh hoàng và không tin đó là sự thật. Than ôi, đó lại chính là sự thật...

Gilbert ngẩng đầu lên, không dám đọc tiếp. Chàng hoảng sợ, lo rằng mình sắp phải thấy một sự thật mà chàng không muốn nghe, không muốn biết. Chàng phải cố huy động toàn bộ lòng dũng cảm để cúi xuống đọc tiếp. Lá thư kể về hai cuộc đời, hai con người trong Sylvia. Đọc hết đoạn kể này Sylvia dường như không chịu nổi. Chàng lại bỏ lá thư xuống, trái tim tan nát. Rồi chàng cố gắng đọc nốt những trang cuối cùng.

"... Vậy đó, toàn bộ câu chuyện đời em là như thế. Em xin phép được xưng "em" với anh mặc dù thật ra em bằng tuổi mẹ anh. Bởi em mong hình ảnh của em mãi mãi tồn tại trong ký ức anh vẫn là "nàng Sylvia xinh đẹp, trẻ trung ở tuổi hai mươi sáu" chứ không phải bà quả phụ già nua Werner gần năm chục tuổi.

"Anh thừa hiểu là em không thể nhượng bộ lão già khốn nạn kia. Lão là quỷ ác chứ không phải là thần linh. Em có thể khuất phục thần thánh nhưng không chịu khuất phục loài ma quỷ. Chỉ có điều em vẫn còn băn khoăn, nếu Craig là quỷ dữ, làm sao lão có thể vẫn say đắm được một phụ nữ trần gian ?

"Tha lỗi cho em, Gilbert ! Tha lỗi cho đứa con gái yêu anh bằng tất cả trái tim. Và trước khi tự nguyện từ giã cõi đời, em tin rằng em đã được yêu. Anh đã yêu em thật sự, đúng không Gilbert vô vàn yêu quý ? em tin như vậy và em đã níu lấy điều đó để có đủ dũng cảm rời khỏi cõi trần gian bụi bậm và ô trọc này, cõi trần gian có những kẻ khốn nạn, tàn nhẫn như Craig !

"Tha tội cho em nhé, anh yêu quý ! Tha tội cho em đã làm anh lỡ làng. Bao hy vọng tươi đẹp về cuộc sống hạnh phúc với Sylvia đều vì em mà tan nát. Lẽ ra sau đám cưới chúng ta sẽ được hưởng một tháng tràn đầy hạnh phúc ở quần đảo Balearé. Em sẽ chiều chuộng mọi ý thích oái oăm nhất của anh và sẽ làm cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên cõi đời.

"Than ôi, vậy mà chúng ta bị phá mất một tháng hạnh phúc diệu kỳ ấy. Gilbert, em tin rằng từ nay cho đến hết đời, anh vẫn tiếc em... Cho dù anh sẽ yêu người đàn bà khác, cưới họ, nhưng em tin rằng anh không thể quên em.

Anh không thể quên được Sylvia diệu kỳ đã hiến dâng tất cả cho anh, cả tâm hồn lẫn thể xác.

" Gilbert, dù sao anh cũng có được một niềm an ủi, đó là anh được một phụ nữ độc nhất trên

đời yêu anh. Em là độc nhất ! Không một phụ nữ nào có hoàn cảnh đặc biệt như em. Không một phụ nữ nào trên đời có đường Sinh mệnh tách đôi như em !

"Ôi, em đau lòng biết chừng nào phải xa anh, nhất là phải làm anh đau khổ vì hằng hực một hạnh phúc diệu kỳ lẽ ra anh được hưởng. Hãy tha thứ cho em, người tình của em, người chủ của em, người gác ngục của em, người mà em sẵn sàng hiến dâng tất cả những gì em có cho anh.

"Trước khi dùng bút lá thư vĩnh biệt này, em cầu mong ở anh một điều. Em đã kể anh nghe về lão phù thủy, lão nấp dưới danh hiệu "bá tước Craig". Anh đã biết rõ lão, anh hãy vì em tìm cách nào để chặn bàn tay độc ác của lão. Cần vạch mặt lão. Tất nhiên nhiều người không tin nhưng anh cứ vạch mặt lão. Ít ra cũng sẽ có một số người nghe anh và tin anh. Dù ít cũng còn hơn không ai thấy được bản chất nguy hiểm của lão.

"Vĩnh biệt Gilbert, người em vô vàn yêu quý, và đến giây phút cuối cùng, em vẫn yêu anh không kém gì buổi đầu gặp mặt ở sông bạc Monté-Carlo..."

Gấp lá thư dài nhiều trang giấy mỏng màu xanh nhạt bỏ vào túi, Gilbert dờ dẫm bước ra khỏi phòng thư viện. Chàng bước vào phòng ngủ của Sylvia, nhìn lại một lần nữa khuôn mặt đau đớn của nàng. Gilbert tự nhủ thầm :

"Anh sẽ làm theo điều em yêu cầu, Sylvia ! Anh sẽ tìm lão già khôn kiếp kia và chặn bàn tay lão lại !"

Nhìn lần cuối cùng khuôn mặt nàng, Gilbert từ từ quay gót đi ra. Chàng ngồi vào xe, lao hết tốc độ qua thành phố Paris từ đầu này sang tận đầu bên kia và đỗ lại trước số nhà 13 phố Longpont. Đêm đã khuya, phố xá im ắng, không một bóng người trên đường. Giống hệt như đêm hôm Sylvia từ Monté-Carlo trở lại Paris và tìm đến lão Craig. Dừng lại một chút trước cánh cửa sơn đỏ, Gilbert quyết định ấn chuông. Cánh cửa hé mở, tên gia nhân người Hoa nhìn ra. Gilbert liền đẩy cho cánh cửa mở rộng, gạt tên người Hoa, chạy qua gian tiền sảnh vào phòng khách không có ai. Chàng bước ra, chạy vào một phòng khác, rồi một phòng khác. Cuối cùng chàng vào đến phòng giấy. Mở cửa, chàng thấy một ngọn đèn bàn có chụp chiếu xuống mặt chiếc bàn rất lớn. Một người gầy gò, xương xẩu, da vàng vọt nhăn nhoe đang ngồi viết gì đó. Thấy có tiếng động, người gầy gò đó ngẩng mái tóc hoa râm lên và chàng trai chưa kịp mở miệng thì lão Craig đã lên tiếng bằng thứ giọng ngọt ngào, kiểu cách lão vẫn dùng khi nói với Sylvia:

- Nếu tôi không lầm thì ông là Gilbert ? Chào ông bạn trẻ, tôi rất sung sướng là cuối cùng đã được quen biết ông.

Lão bình thản đứng dậy, bước đến gần Gilbert niềm nở chìa bàn tay ra cho chàng :

- Nói cho cùng, tôi tin rằng đã giúp ông được một việc lớn !...

Người đàn bà thứ hai : SERENA

Quá bất ngờ trước thái độ vô liêm sỉ của lão già khốn kiếp, Gilbert đứng bất động giữa căn phòng. Craig nhìn chàng trai bằng cặp mắt giễu cợt một lúc lâu rồi nhếch mép cười, nói tiếp :

- Tôi thấy ông bạn cần một ly rượu mạnh để trấn tĩnh thần kinh, phải thế không, ông bạn thân mến ?

Mãi một lúc sau Gilbert mới cất tiếng lên được :

- Ta đến để giết mi !

- Chao ơi, thì ra là như thế ? Tôi hiểu rằng ông bạn không nói sai, ông bạn muốn giết ta, nhưng trước khi đem "cương lĩnh" ấy ra hành động, xin được phép hỏi ông bạn, vì cớ gì. Do đâu ông bạn đi đến một quyết định cực đoan vậy ?

- Ta phải coi mi là một kẻ tội phạm, đã phạm pháp. Mi là thủ phạm gây ra cái chết của Sylvia và gây ra nỗi đau khôn cùng cho ta. Ta có thể báo cảnh sát về tất cả những mưu mô hiểm độc của mi, nhưng ta e cuộc điều tra sẽ phải kéo dài và còn lâu mới kết thúc, trong khi ta muốn kết liễu mi ngay bây giờ. Tốt nhất là dùng cách thi hành công lý chóng vánh.

- Ôi, sao tôi thú cái tính cực đoan của ông đến thế, ông bạn ? Thái độ hăng hái đến mức điên cuồng của ông chứng tỏ ông có một sức trẻ tràn trề, một bầu máu nóng của tuổi thanh xuân... Vậy ra ông đau khổ đến như vậy sao ?

- Từ cô chí kim, từ Đông sang Tây, chưa có ai đau khổ như ta lúc này.

- Ông yêu bà quả phụ Werner đến mức đó sao ?

- Tôi yêu tiểu thư Sylvia...

- Đáng tiếc, tiểu thư Sylvia tồn tại được để ông yêu chính là nhờ công của tôi. Thật ra chỉ có bà quả phụ Werner là tồn tại mà thôi. Và tiếc thay bà qua đời quá sớm, chỉ bằng một nửa số thời gian tạo hóa dành sẵn cho bà. Nếu như bà không tự kết liễu đời mình thì bà có khả năng thọ ngoài chín mươi tuổi.

- Khi từ giã cõi đời, nàng đã khẳng định nàng yêu tôi.

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc. Dù sao thì bà ta đã từ giã cõi đời, sẽ có một phụ nữ khác chiếm chỗ của bà ta trong trái tim ông. Chẳng bao lâu nữa, ông sẽ quên bà ta thôi.

- Không bao giờ.

- Ông bạn thân mến, ba chữ "không bao giờ" con người ta hay làm lần mà thốt lên, nhất là khi họ còn trẻ, còn bông bột. Vào tuổi ông, người ta dễ tưởng những tình cảm của họ là vĩnh viễn. Ôi, ông Gilbert vô cùng thân mến, tôi đã thấy rất có cảm tình với ông, mà ông biết đấy, lão Craig này không dễ mà yêu mến ai đâu. "Nhưng thôi, ta đi vào việc của ông. Tôi thấy rõ ông đang hoang mang, đau khổ. Tôi rất muốn giúp ông. Ông đang chưa biết nên chọn hướng đi nào, đúng vậy không ? Ông có muốn lão già này giúp ông không ?

- Giống như ông đã giúp Sylvia khi gặp nàng lần đầu ở đêm vũ hội tại Đại sứ quán hoa Kỳ chẳng ?

- Ôi, vậy là ông đã rõ mọi chuyện ?

- Nàng đã viết ra tất cả trong lá thư tuyệt mệnh gửi cho tôi.

- Chà, lá thư tình cuối cùng, đúng vậy không ? Lá thư mà ông sẽ không rời, luôn đem theo bên mình, trong túi áo ngực, gần sát trái tim. Ôi, tôi đã đoán được lá thư ấy có chứa những lời lẽ nào rồi. Thậm chí tôi có thể đọc nó ra cho ông nghe. Chắc chắn Sylvia Werner đã kể lể với ông rất nhiều tâm sự. Và sau này ông sẽ đọc lá thư ấy cho những người đàn bà mà ông quen biết để tự an ủi khi ông đã bước vào cái tuổi không dễ dàng chinh phục các cô gái trẻ nữa.

- Ông im đi !

- Vậy ra ông sợ sự thật ? Ông sợ không dám nhìn thẳng vào sự thật : ông đã là nạn nhân của một vụ lừa đảo của phụ nữ !

Gilbert không ghìm nổi. Chàng gieo mình xuống ghế bành ôm mặt khóc nức nở như đứa trẻ. Mọi thứ trong lòng chàng đều sụp đổ. Mọi cố gắng chàng bầu vịu hòng tự an ủi đều bay theo gió. Nỗi tuyệt vọng xâm chiếm chàng, Gilbert muốn được chết ngay lúc này giống như người chàng yêu đã chết khi trưa. Vậy ra Sylvia trẻ trung xinh đẹp chỉ là cái bóng của bà quả phụ Werner già nua. Và chàng đã nhìn lầm ra thành nàng ! Trí óc Gilbert hỗn độn, chàng không còn suy nghĩ được gì nữa. Giọng nói ngọt ngào kiểu cách của Craig vẫn rót vào tai chàng :

- Tôi không thích nhìn thấy ai đau khổ... Bởi tôi cũng bị buồn theo, trong khi bản chất tôi là kẻ thích vui vẻ.

Gilbert ngẩng mặt nhìn lão già. Khuôn mặt xương xẩu, vàng vọt kia có gì đó khiến chàng hồ nghi. Thật ra lão là người thế nào ?

- Bây giờ ông định thế nào, Gilbert ?

Gilbert cúi đầu không đáp.

- Giết tôi thì cũng tốt. Nhưng giết tôi xong thì ông làm gì nữa chứ ? Chưa kể giết một mạng người là việc làm nguy hiểm ! Và lại tôi thuộc loại người không bao giờ chết. Đã bao kẻ muốn giết tôi, cuối cùng đều không thực hiện được. Tại sao, ông biết không ? Bởi tôi cần thiết cho cuộc đời, giống như nước, khí trời, lửa...

- Nàng viết trong thư, kể với tôi rằng ông là thứ lửa thiêu cháy tất cả những ai đến gần ông.

- Có lý, bởi phụ nữ đều là những con bướm, những con thiêu thân ! Phu nhân Werner sai lầm lớn ở chỗ nhìn tôi quá đơn giản, trong khi tôi cảm xúc sâu sắc và mãnh liệt hơn nhiều. Rất nhiều phụ nữ giống như vậy. Họ tưởng chỉ họ mới có khả năng hưởng những niềm vui lớn và những nỗi khổ lớn ! Nhưng tôi cũng có khả năng đau khổ chứ ?

Gilbert ngạc nhiên :

- Ông cũng yêu nàng sao?

- Chuyện đó lúc khác ta sẽ đụng đến. Lúc này ta bàn chuyện ông. Ông chưa trả lời tôi : ông định thế nào bây giờ ?

- Tôi chưa biết, nhưng chuyện đó liên quan gì đến ông ?

- Câu thú thật của ông khiến tôi thấy mến ông. Bây giờ ông đã hiểu rằng không phải ông cứ muốn gì là sẽ được nấy. Lực bất tòng tâm là hiện tượng phổ biến trên cõi đời. Chúng ta bị động với hoàn cảnh nhiều hơn là chúng ta sai khiến được chúng.

- Lúc nấy khi xe chạy trên cầu, tôi đã định lao xe xuống sông Seine.

- Xin nhắc ông bạn thân mến là nước sông rất lạnh. Nhưng ông đã không lao xe xuống đó chứng tỏ ông vẫn còn tỉnh táo. Bây giờ cả hai chúng ta chưa ai chết, vậy nên bàn xem chúng ta sẽ sống ra sao.

- "Chúng ta" ?

- Chứ còn gì nữa ! Số phận đã buộc ông và tôi vào với nhau, do cái chết của một người đàn bà ! Ông không thấy như vậy sao ? Giữa chúng ta bây giờ đã có thi hài của một người đàn bà tội nghiệp. Một là chúng ta đấu súng để giết nhau. Hai là chúng ta thành bạn hỗ trợ nhau trên đường đời. Tôi nghĩ cách thứ hai có lợi hơn cho cả hai chúng ta.

- Ông không điên đấy chứ, Craig ?

- Trái lại ! Đầu óc tôi rất minh mẫn... Ông hãy nghe tôi nói : Trái tim ông đã tan nát, ít nhất thì ông cũng tin là như thế. Lúc này ông chưa biết sẽ làm gì ở đất Paris, ở cả nước Pháp nói chung. Ông kể lại

câu chuyện của ông ? Sẽ không ai tin. Người đời có thói hoài nghi mọi thứ. "Ông còn trẻ và sẽ có những mối tình say đắm khác. Nhưng ngay bây giờ thì chưa được. Ông cần phải quên mối tình vừa rồi đã. Tại sao ông không rời khỏi nước Pháp, đi một chuyến ngao du ? Thay đổi không khí sẽ làm ông bình tĩnh, nhìn đời tỉnh táo hơn. Và lại ông cũng đã chuẩn bị để đi một chuyến dài ngày với vợ mới cưới. Bây giờ không đi với nàng được thì ông đi với tôi.

Gilbert sững sốt nhìn lão già.

- Tại sao ông trợn mắt lên thế kia ? Tất nhiên tôi hiểu rằng đi với một lão già khác hẳn với một cô gái trẻ. Nhưng tôi cam đoan rồi ông sẽ thấy tôi là người bạn đường làm ông dễ chịu, rất dễ chịu là đằng khác ! Trước hết tôi sẽ cho ông thấy nhiều điều rất lạ, bổ ích cho ông rất nhiều sau này.

Gilbert thấy lão già ngày càng kỳ quái. Craig nói tiếp :

- Ông bằng lòng chứ ? Thì cứ thử đi với tôi ít lâu xem sao. Thích thì đi tiếp, không thích thì bỏ về. Dù sao lúc này ông cũng không nên ở lại nước Pháp. Hay thế này, tôi xin đề xuất một điều : ông hãy đi với tôi ba tuần lễ. Sau đó tôi phớt lờ số phận tôi cho ông tự ý định đoạt. Có thể giết tôi, có thể báo cảnh sát bắt tôi. Hoàn toàn tùy ông.

- Ông không phải con người chính đáng, tôn trọng công lý.

- Ông nhầm rồi, Gilbert thân mến. Tôi rất tôn trọng công lý, nếu như những người ký kết giao kèo với tôi tôn trọng đầy đủ các khoản đã thỏa thuận...

- Tôi đoán là ông sắp đưa ra một bản giao kèo giữa chúng ta như lần trước ông đã làm với Sylvia ?

- Lần này tôi chỉ cần ông nhận miệng là đủ.

- Ông định dẫn tôi đi đâu ?

- Ông yên tâm là nơi đó sẽ không làm ông chán.

- Bao giờ ta lên đường ?

- Ngay bây giờ. Sau đây vài phút.

- Tôi còn phải chuẩn bị hành lý nữa chứ ?

- Tôi đã lo trước cho ông rồi.

- Nghĩa là ông đã lọt vào nhà tôi, lấy áo quần của tôi ?

- Ai lại làm thế ? Không đâu. Áo quần để ông dùng trong chuyến ngao du này đều được may cắt theo đúng số đo của ông và đúng ý thích của ông. Thậm chí tôi tin rằng tôi chọn cả vật cũng chính xác với thẩm mỹ của ông nữa. Ta đi chứ ?

- Còn cha mẹ tôi ?

- Riêng ý tôi, ông không nên gặp hai cụ lúc này, chỉ gây thêm mâu thuẫn gia đình. Cha ông đã rất bức về chuyện ông thoát hôn với tiểu thư Yolande. À, mà ông có nhận được tin tức gì của cô ấy không ?

- Không. Từ ngày chia tay, tôi không hề để ý xem Yolande sống ra sao.

- Tôi xin hầu ông, kể ông biết về tình hình tiểu thư Yolande hiện nay. Cô ấy đã lấy chồng cách đây hai tháng. Cậu ra rất dễ thương nhưng nghèo. Tôi biết tiểu thư Yolande bây giờ đang rất tiếc ông. Nhưng thôi, ta lên đường. Ông nhấp ly rượu này cho ấm người.

Họ chạm ly và uống một hơi cạn. Hai gia nhân người Hoa vào cúi đầu. Lão Craig nói :

- Xe của ông chúng tôi đã đem gửi một nơi để khi về ông lấy dùng. Bây giờ ông đi xe của tôi.

Gilbert lặng lẽ đi theo lão Craig, ngoan ngoãn như một cậu bé ngờ nghệch. Chàng không nghĩ gì và cũng không còn khả năng suy nghĩ gì.

x

Đêm nay không trăng, không sao. Xe của bá tước Craig đỗ lại ở sân bay Villacoublay bên một

chiếc Boeing rất lớn sơn đỏ. Gilbert lùi lũi bước lên theo lão già và chàng rất ngạc nhiên thấy ngoài đội bay, chỉ có hai hành khách là chàng và Craig giữa những hàng ghế trống trơn. Máy bay đã lớn, trang bị lại cực kỳ hiện đại. Lão Craig nói :

- Tôi không ghét máy bay vì nhờ nó mà tôi thấy quả đất của chúng ta bé nhỏ một cách kỳ cục.

Gilbert không trả lời, co mình trong ghế bành. Vài phút sau chàng ngủ thiếp lúc nào không biết. Lúc Gilbert thức dậy, đã sang ngày hôm sau. Nắng vàng rực rỡ dội vào qua cửa kính máy bay. Chàng nhìn xuống, máy bay đang bay trên đại dương, chỉ một màu xanh của trời và nước. Những đám mây trắng như bông bồng bênh giữa trời. Gilbert đưa mắt nhìn và thấy lão Craig đang đọc một tờ tạp chí đầy tranh ảnh. Lão ngẩng đầu lên hỏi :

- Ông ngủ ngon chứ, Gilbert ?

- Vâng, cảm ơn ông. Ta đang ở đâu thế này ?

- Ông thấy đấy, trên mặt đại dương. Lát nữa chúng ta sẽ đáp xuống một đất nước tôi chọn làm địa điểm dừng chân đầu tiên.

- Nước nào ?

- Achantina... Sau đây một tiếng đồng hồ ông sẽ đặt chân xuống châu Nam Mỹ, tại một trong những thành phố lớn nhất thế giới mà tôi biết : thủ đô Buenos Aires. Ông có thích thú nó không ?

- Ông đã thấy rồi. Tôi hài lòng, - Gilbert lạnh lùng đáp. - Đến đây ta sẽ làm gì ?

- Ta sẽ rất bận. Tôi có thuận lợi là nơi đây tôi có rất nhiều bè bạn. Đã lâu họ mong tôi mà tôi cứ lẩn bấn đất Paris không chịu đến đây. Trước đây tôi tưởng Paris là thành phố của Trí Tuệ, thật ra đó là thành phố của Ăn Chơi. Và tôi đã bị cuốn theo cuộc sống ăn chơi ở đó.

- Ông sinh trưởng ở Achantina ? Thật ra ông là người nước nào ? - Rất khó nói tôi là người nước nào, vì ở đâu tôi cũng được đón tiếp nồng nhiệt và tôi cũng cảm thấy thoải mái như ở quê hương.

- Ông có nhiều bạn bè lắm ?

- Câu ông hỏi hơi lạ. Tôi có rất nhiều người chịu ơn tôi. Họ nhận là bạn tôi nhưng tôi hồ nghi liệu họ có phải là bạn không ? Lát nữa, đáp xuống sân bay Buenos Aires ông sẽ thấy số người ra đón tôi rất đông. Phải nói báo chí Achantina sáng nay đều đăng tin bá tước Craig hôm nay trở lại thăm đất này. "Để ông dễ xử sự ở đây tôi đề nghị ông cho phép tôi giới thiệu ông là cháu tôi. Chức danh đó cộng với quốc tịch Pháp của ông sẽ giúp ông mở rất nhiều cánh cửa. Nhưng để ông đỡ bỡ ngỡ mất một thời gian, tôi đã đặt trước một đêm vũ hội để ông có dịp làm quen với mọi người ở đây.

- Vũ hội ở khách sạn lớn nhất thủ đô Buenos Aires ?

- Không. Trong biệt thự của tôi.

- Ông có nhà riêng tại đây ?

- Đúng thế và biệt thự của tôi nằm trong khu phố đẹp nhất thành phố Buenos Aires. Xung quanh là những vườn cây tuyệt đẹp, cộng cả công viên rừng Boulogne và công viên Monceau ở Paris lại mới địch nổi, thậm chí còn kém vì thiếu một số cây cọ. Xin nói thêm rằng tôi có rất nhiều dinh cơ ở rải rác khắp các nơi trên trái đất. Bởi tôi rất sợ sống trong khách sạn. Và tối nay tôi tổ chức vũ hội ngay trong dinh cơ của tôi tại đây. Giấy mời tôi đã gửi đầy đủ từ trước đây vài ngày.

Trước cặp mắt thán phục của Gilbert, lão Craig nói thêm :

- Tôi cho rằng vũ hội là một thứ sinh hoạt tuyệt vời nhất. Trong lúc khiêu vũ, bao bản chất con người đều bộc lộ ra hết. Tối nay ông sẽ được thấy và làm quen với rất nhiều phụ nữ xinh đẹp duyên dáng nhất châu Nam Mỹ. Có cả những phụ nữ Chi Lê, Braxin, Côlômbia, Pêru và tất nhiên Achantina. Tối nay là dành cho ông đấy, ông cháu Gilbert của tôi ạ.

Lão trở tay xuống dưới :

- Thành phố trắng toát kia là Montevideo, còn kia là Rio de la Plata. Nửa giờ nữa chúng ta sẽ đến Buenos Aires.

x

Đúng mười hai giờ đêm, khách dự vũ hội lục tục tới. Họ bước vào phòng khách rộng lớn, cực kỳ sang trọng và rực rỡ ánh đèn trong biệt thự của lão Craig. Lão ta đứng ở cửa ngoài đón khách. Gilbert đứng bên cạnh. Lão Craig có biệt tài nhớ mặt từng người. Tất cả đều trách Craig đã quên họ quá lâu. Lão giới thiệu với từng người:

- Gilbert, cháu tôi.

Chàng thấy rõ ở đây cũng như ở Paris, ai cũng biết "bá tước Craig". Lão nổi tiếng một cách không ngờ. Đúng như lão hứa trước với chàng, các phụ nữ xinh đẹp, duyên dáng, ăn mặc lộng lẫy lần lượt diễu qua trước mặt Gilbert khoác tay chồng hoặc nhân tình của họ. Và đúng như Craig đã nói từ trước, các phụ nữ Chilê có cặp mắt như nhung, các cô gái Braxin có làn da màu sẫm đậm đà và các cô gái Pêru búi làn tóc đen nhánh trên khuôn mặt màu đồng với những cặp mắt long lanh... Mỗi người một vẻ khiến Gilbert không kịp so sánh xem phụ nữ dân tộc nào đáng yêu hơn dân tộc nào. Mắt chàng hoa lên và chàng có cảm tưởng đang làm giám khảo cho một cuộc thi hoa hậu châu Nam Mỹ. Các cô gái Côlômbia có một vẻ thù mị kỳ lạ, còn các cô Achentina thì mang rất nhiều nét châu Âu, da trắng trẻo khiến Gilbert có cảm giác các cô sẽ hòa trộn rất nhanh vào các vũ hội Châu Âu. Đúng lúc Gilbert thả hồn vào nhịp điệu nhàn tản, tiết tấu uể oải lười biếng của lục địa nóng nực này và bắt đầu quên hẳn châu Âu hồi hải thì bỗng một khuôn mặt phụ nữ độc đáo làm chàng bừng tỉnh. Cô gái có một vẻ mơ màng, lạc lõng giữa khung cảnh đông đúc khiến Gilbert thấy mọi dáng hình phụ nữ khác đều lu mờ. Lúc chàng đã tưởng dáng hình Sylvia quá thân thiết và rực rỡ vẫn in dấu trong trí óc chàng khiến chàng không thể chú ý đến bất kỳ khuôn mặt nào dù diễm lệ đến đâu ở đất này. Nhưng không phải ! Cô gái vừa hiện ra trước mắt Gilbert khiến chàng thấy cả nàng Sylvia xinh đẹp của chàng cũng bị loại ra khỏi tâm trí. Cảm giác bất thần khiến Gilbert hoảng sợ, chàng định bỏ chạy khỏi nơi này. Khuôn mặt cô gái quá đẹp đến mức hàm chứa một nỗi nguy hiểm làm chàng khiếp đảm. Tại sao có thể có người đẹp đến thế ? Nhưng Gilbert không nhấc chân nổi. Một sức mạnh huyền bí đã chôn chặt chân chàng xuống đất. Chàng mới đi theo Craig đến đây đêm hôm qua, chưa đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ, vậy mà đã bỏ đi ? Không ! Không thể được. Cô gái kỳ lạ kia như thể hiện sức mạnh bí ẩn của Craig ! Phải chăng vì "phép lạ" của lão mà chàng đã gặp Sylvia và chịu nỗi tuyệt vọng đón đau hành hạ chàng suốt bốn mươi tiếng đồng hồ qua ? Bây giờ lại một sắc đẹp nữa xuất hiện, thậm chí còn làm át sắc đẹp của Sylvia ? Gilbert có linh cảm chàng lại rơi vào tình trạng là nạn nhân những quyền phép bí hiểm của lão phù thủy kia !

- Sao, cậu không được vui à, Gilbert ? - câu hỏi của "ông chú" Craig làm chàng ngưng mọi suy nghĩ miên man. - Nếu vậy tôi sẽ phải nghĩ cách làm cậu vui.

Lập tức khuôn mặt mỹ lệ một cách khó tin trước mặt chàng dần dần mang những sắc thái của một cô gái thật sự và tuyệt đẹp. Không phải hình bóng mà là người bằng xương bằng thịt hẳn hoi. Làn Tóc hung đỏ xõa xuống đôi vai nõn nà, cặp mắt màu xanh, không ra lam không ra lục đầy quyền rũ. Tấm áo dài may bó màu xanh ngọc ôm lấy tấm thân kiêu diễm với những nét cong tuyệt mỹ. Nàng dùng nữ trang trên người chỉ gồm ba viên bích ngọc. Hai viên lủng lẳng hai tai và một viên ngời sáng trên bàn tay thon mịn. Gilbert có cảm giác nàng quá đẹp. Thậm chí dùng chữ "đẹp" chưa đủ. Nàng có nét gì đó quyền rũ, một chất nhục thể tràn ra ngoài. Gilbert chưa hề được thấy một người con gái nào trên đời khiến chàng khao khát đến như vậy.

Gilbert thấy lão Craig kính cẩn đặt môi lên bàn tay cô gái vừa chìa ra. Lão nói :

- Xin giới thiệu, đây là cháu tôi, Gilbert. Còn đây là tiểu thư Serena Alguavil.

Gilbert bỗng kinh ngạc. Họ của nàng không thành vấn đề, nhưng cái tên : "Serena" - Sự Thanh Thản. Ôi, sao có một cái tên phụ nữ đẹp và thích hợp với nhu cầu của lòng chàng lúc này đến thế ! "Thanh thản". Nàng thanh thản ! Serena ! Serena mỉm cười khẽ nghiêng đầu nhìn chàng. Gilbert có cảm giác tất cả phụ nữ chàng đã gặp đều ít nhiều lãnh cảm so với nàng. Không ai thoải mái tự nhiên và cởi mở như cô gái kỳ lạ này. Ngay đến Sylvia mà chàng cũng phải rất lâu mới đẩy nàng đến chỗ chịu trao thân cho chàng. Nhưng cô gái này, Serena, Gilbert có cảm giác nàng dễ dàng ngã vào lòng mình và cuốn vào một cuộc ân ái cuồng nhiệt ngay từ phút đầu tiên gặp nhau. Khi Serena bước vào phòng vũ hội, lão Craig thầm hỏi "người cháu" :

- Cậu thấy cô ta sao ?

Gilbert đáp không chút ngập ngừng :

- Tôi chưa bao giờ thấy một phụ nữ có sức quyến rũ đến như cô ta.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng xin cậu cho tôi được phép hỏi : liệu có quyến rũ bằng Sylvia không ?

Gilbert lúng túng :

- Tôi không biết nữa.

Lão Craig nói, giọng đượm đôi chút đắc thắng :

- Tại sao cậu không tán công cô ta luôn ? Cậu nhìn kia, cô ta từ chối mọi lời mời nhảy của khách nam giới. Tôi biết nếu cậu mời cô ta sẽ vui vẻ nhận lời. Cậu nên biết, Gilbert thân mến, rằng ở đất này người ta rất quý người Pháp, nhất là những người Pháp do hoàn cảnh buộc phải xa quê hương.

Gilbert không đợi lão già hồi thúc đến lần thứ hai. Chỉ vài phút sau chàng đã ôm tấm thân mềm mại ấy trong điệu nhạc êm ái, nhàn tản... Và trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ qua, đây là lần đầu tiên Gilbert quên bằng nàng Sylvia của chàng.

x

Đêm vũ hội bắt đầu kết thúc. Khách lần lượt ra về, ngỏ ý khen ngợi, cảm ơn chủ nhân và chúc lão mọi điều như ý trong thời gian lưu lại đất nước này. Lão Craig đứng tiễn và chúc ngủ ngon tất cả khách khứa. Lúc quay vào, lão thấy còn một cặp trai gái ôm chặt nhau trên đi văng ở góc cuối gian phòng. Họ ôm nhau đắm đuối dường như quên cả thời gian. Sau khi ra hiệu cho viên quản gia đi nghỉ, lão bá tước Craig nhẹ chân bước đến gần cặp trai gái, nói khẽ khàng :

- Hai vị cũng nên về nghỉ chứ. Đêm đã tàn, trời sắp sáng rồi.

Gilbert dường như bừng tỉnh. Chàng bức dọc nhìn lão già. Còn Serena thì lộ vẻ giận dữ thật sự. Nàng nói bằng thứ tiếng Pháp pha lẫn giọng Tây Ban Nha :

- Ông hơi bất lịch sử đấy, ông Craig ! Nhưng tôi tha thứ cho ông vì chàng trai người Pháp, cháu ông, làm tôi vô cùng quý mến.

Lão già mỉm cười độ lượng nói :

- Vậy là tiểu thư thấy đêm vũ hội của tôi thành công chứ ?

- Thành công chưa từng thấy !

- Tôi đánh giá rất cao lời nhận xét của cô, thưa tiểu thư Serena thân mến. Bởi cô chính là Bà Hoàng của mọi lạc thú tại thủ đô Buenos Aires này.

- Tôi thích vui vẻ. Và tôi rất thích học tiếng Pháp.

Craig cười cảm mến :

- Tiếng Pháp của cô mang âm sắc Nam Mỹ nên có một vẻ duyên dáng đặc biệt. Nhưng Serena thân mến, chúng ta cũng nên có chừng mực đôi chút, đúng vậy không ? Tôi sẽ cho cháu tôi biết số điện

thoại của cô và xin cô cho biết vào giờ nào cháu tôi có thể gọi cho cô mà không sợ phá giấc ngủ của cô ?

- Sáu giờ chiều.

- Tôi biết cô ngủ suốt cả ngày, mà như thế là rất đúng, bởi khí hậu ở đây chỉ dịu mát vào ban đêm.

- Tôi ngủ ban ngày để vui chơi ban đêm. Hẹn tối nay nhé, Gilbert thân mến. Em xin cảm ơn anh vô cùng về đêm hôm nay.

Lát sau cô gái Serena kiêu diễm thả những bước chân lười nhác xuống bậc thềm của tòa biệt thự, lên chiếc xe Rolls-Royce màu đen bóng loáng có tài xế là người ăn mặc kiểu gia nhân nhà quan. Bác ta dường như đã quen với nếp sinh hoạt ban đêm của nữ chủ nhân. Gilbert ngẩn ngơ nhìn nàng tiểu thư kiêu diễm ngồi trong xe xa dần. Chàng muốn được bút khỏi lão Craig này để chạy theo cô gái tuyệt sắc và nồng nàn tình ái kia đến bất kỳ nơi nào nàng muốn. Lão bá tước dường như đoán được ý nghĩ của chàng. Lão mỉm cười nói :

- Bây giờ ông còn luyến tiếc thành phố Paris và nước Pháp nữa không ?

- Tôi đâu có trách ông về chuyện đi này. Điều tôi trách ông chỉ là cái chết của phu nhân Werner.

Chàng không nói "Sylvia" bởi cái tên đó bây giờ đã bị cái tên Serena chiếm chỗ. Lão già vui vẻ nói :

- Ra ông vẫn còn nghĩ đến chuyện không may đó, nhưng xem chừng lòng thương tiếc của ông đã yếu đi nhiều. Thế là tốt, chuyện gì đã qua, nên để nó qua đi. Và ông sẽ sớm gặp lại tiểu thư Serena nếu như ông muốn, Gilbert.

- Tôi muốn chứ, tất nhiên rồi. Tôi không thể thiếu được nàng.

- Tôi hiểu. Tuy nhiên ông cho phép tôi được nhắc nhở ông. Tình cảm của ông rất chân thành, đắm thắm nhưng hơi vội vã hấp tấp. Ông nên nhớ ông đã mấy lần thay đổi tình cảm một cách bất chợt và quá mạnh mẽ. Yêu Yolande, đính hôn với cô ta rồi đột nhiên bỏ cô ta đi theo Sylvia. Bây giờ lại bỏ Sylvia, tất nhiên bỏ kỷ niệm về cô ta, đi theo Serena...

- Nhưng cô này không phải vị hôn thê của tôi. Tôi sẽ không có một vị hôn thê thứ ba ! Quan hệ giữa tôi và Serena sẽ chỉ là quan hệ tình ái tự do. Serena sẽ chỉ là nhân tình của tôi.

- Tất nhiên rồi. Tiểu thư Serena lúc này làm sao có thể kết hôn với ông ? Nàng chưa góa chồng và chồng nàng là một trong những bạn thân của tôi. Tôi sẽ kể chuyện này cho ông sau. Bây giờ ông cần đi ngủ. Kia là phòng của ông. Ông muốn hầu phòng đánh thức ông vào mấy giờ ngày mai ?

- Ngày hôm nay chứ ? Bây giờ đã sang ngày khác rồi. Năm giờ chiều nay !

- Thế là đúng. Vì sáu giờ ông sẽ gọi điện đánh thức tiểu thư Serena. Trước khi đó ông cần chuẩn bị và lấy lại sự tỉnh táo. Xin báo ông biết, chiều nay ông sẽ dùng một bữa hẩm hoi bởi sáng nay ông sẽ bỏ bữa điểm tâm. Thôi, ông đi nghỉ ! Chúc ông ngủ ngon, Gilbert. Tôi rất thú vị với trẻ trung của ông. Tuổi trẻ có ưu điểm lớn là dễ thay đổi tính tình, thay đổi quan niệm.

x

Lúc Gilbert thức giấc, chàng sững sờ thấy mình vẫn mặc nguyên áo quần và đang ngồi trên ghế máy bay. Chàng kinh ngạc nhìn sang ghế bên cạnh : lão Craig vẫn đang chăm chú đọc họa báo.

- Sao lại thế này ?

- Chúng ta đang bay...

- Sao lại thế được ?

- Lát nữa ông sẽ hiểu. Nhưng ông ngủ được chứ ? Tôi thấy ông quá mệt nên đã căn dặn đầy tớ không làm ông thức giấc. Sáng nay lúc đi ngủ ông vẫn để nguyên quần áo như thế.

- Và người ta đã khiêng tôi lên máy bay ?

- Đúng vậy. Ra khỏi tòa biệt thự của tôi ở Palermo ra sân bay và vào đây. Ông không biết gì hết, vẫn ngủ say sưa như đứa trẻ.

- Khoan đã. Hiện ta đang ở đâu ? Ta sắp đến đâu ? Tại sao phải rời Buenos Aires ? Serena đâu ?

- Ông hỏi liền một lúc bốn câu. Thôi được, tôi xin trả lời lần lượt từng câu. Lúc này máy bay đang bay trên vùng rừng núi Braxin gần xích đạo. Sáng mai chúng ta sẽ hạ cánh xuống phi trường Los Angeles của Hoa Kỳ. Tại sao chúng ta rời Buenos Aires à ? Tại tôi thấy ông mê cô gái tóc hung đỏ Serena quá nhanh. Trong mọi việc, đặc biệt trong tình yêu, hấp tấp bao giờ cũng đem lại vỡ mộng. Câu hỏi cuối cùng của ông : Serena hiện đang ở đâu ? Cô ta hiện đang còn ngủ và chỉ thức dậy khi nào có tiếng chuông điện thoại của người tình gọi :

- Người tình ? Nhưng tôi đã hứa sáu giờ chiều nay gọi điện đến đánh thức cô ấy ?

- Tôi nghĩ ông sẽ bỏ ý định ấy sau khi nghe câu chuyện tôi kể về Serena sau đây.

- Không, ông Craig ! Tôi muốn, tôi cần phải gặp lại Serena !

- Nếu sau khi nghe tôi kể chuyện về cô ta, ông vẫn còn muốn gặp thì tôi sẽ chiều ý ông. Nhưng lúc này nhân chỉ có hai chúng ta, lại ở độ cao trên năm ngàn mét không sợ ai nghe trộm, tôi xin lộ ra với ông vài điều bí mật. Nhưng trước hết, tôi muốn hỏi ông, ông có đói không ?

- Thú thật là...

- Đúng thôi. Đi đường là chóng đói lắm.

Craig ấn một nút. Lập tức một nữ chiêu đãi viên hàng không xinh đẹp, duyên dáng, niềm nở đẩy đến chiếc bàn có bánh xe, trên bày bữa ăn với đầy đủ các món và thức uống. Đợi Gilbert ăn uống no nê lão già Craig mới bắt đầu kể câu chuyện về nàng Serena.

x

"Ông bạn trẻ thân mến, Serena không phải xưa kia đã là cô gái kiều diễm và đầy sức quyến rũ như ông vừa nhìn thấy đêm qua. Lần đầu tiên tôi gặp cô ta là tại một trong những hộp đêm nhan nhản trong khu phố ăn chơi của thủ đô Buenos Aires. Tất nhiên loại người như tôi lẽ ra không nên la cà vào những nơi xấu xa ấy, nhưng rồi hiểu tôi hơn, ông sẽ thấy thỉnh thoảng tôi cũng muốn sống sa đọa đôi chút. Thói quen đó có cái lợi ở chỗ tuy là nhà thượng lưu quý tộc tôi vẫn gần gũi và hiểu được tầng lớp hạ lưu. Thế là tôi gặp Serena ở đó, cô ta làm chân huấn luyện viên. Ông không thể biết lại có một nghề như thế, vì ở Paris không có. Cô "huấn luyện viên" đó quả là đẹp. Làn tóc màu hung đỏ rực rỡ phủ xuống đôi vai nõn nà với cặp mắt xanh, nửa lục nửa lam tông mới menh mông sâu thẳm làm sao ! Loại khách mới bước chân lần đầu đến hộp đêm này kiểu như tôi đều phải sững sốt ngắm đôi chân dài, thon và rắn chắc của cô ta. Đã thế khi cô ta ngồi, đôi chân đó luôn gác lên nhau một cách đầy khiêu khích. Tôi đến giữa lúc Serena đang ngồi trên ghế cao bên cạnh quầy rượu, nhấm nháp ly rượu Gin-fizz. Vừa uống cô ta vừa chốc chốc liếc nhìn ra ngoài phòng nhảy xem có tên đàn ông nào đáng cho cô cặp đôi trên sàn khiêu vũ. Tất cả đàn ông mời cô, Serena đều từ chối. Cô có tính tự chọn lấy người bạn nhảy và tất nhiên người đó phải như thế nào. Cô có tài đánh giá rất chính xác mọi khách bước vào hộp đêm. Nhìn Serena, tôi biết ngay cô ta sinh ra trên cõi thế gian này chỉ để quyến rũ những kẻ tội nghiệp phải trả giá cực đắt cho cơn điên rồ của họ. Tuy nhiên đó không phải là sự tính toán thiệt hơn của Serena mà hoàn toàn chỉ vì ý thích riêng. Nếu cô ta làm tình với ai, tất phải do cô ta thích người đó thật. Serena không phải loại gái điếm tầm thường, chỉ lo kiếm tiền. Cô ta thích chơi và cần vui vẻ. Và tất nhiên cô ta cần tiền, rất nhiều tiền để có thể thỏa mãn những ý thích cực kỳ tốn kém của mình. Chất dâm dục trong Serena phải nói là khủng khiếp và hoàn toàn không thích hợp với cái tên của cô ta chút nào. "Serena" nhưng không thanh thản chút nào. Cô ta là cả một khối xác thịt rực lửa. Ngay từ phút đầu nhìn thấy Serena, tôi đã đoán được hết bản chất và những ý thích của cô ta. Vốn là người

chuyên đi tìm những đàn bà dâm dục nhất, tôi ngạc nhiên sao bây giờ mới đến gặp cô ta, bởi tôi thừa biết có cô ta trên đời và không cần hỏi ai, tôi cũng biết tên cô là Serena. Bởi tôi đã thấy cô ta cách đây hai năm và tôi không sao quên được cô ta. Tôi nhớ lại hai năm trước đó, trong dịp tôi đến thăm Nam Mỹ lần trước. Nhưng lần đó tôi không đến Buenos Aires, không đến Achentina mà đến một nơi gọi là Altamasco, một thị trấn nhỏ lọt thỏm trong miền rừng núi Chilê, xung quanh là núi non trung điệp, ngay gần đường biên giới ngăn cách Chilê với Achentina. Thị trấn này cách xa đường xe lửa chạy qua dãy núi Andes chừng mười cây số.

Tại sao tôi lại đến đây, ông định hỏi tôi thế chứ gì ? Chỉ vì tôi rất mê bắn chim, mà vùng này có rất nhiều chim bồ câu rừng. Cuộc sống ở thị trấn hẻo lánh, vắng vẻ này rất thiếu thốn tiện nghi, nhưng thói mê bắn chim của tôi đã giúp tôi chịu đựng được mọi khó khăn thiếu thốn trong sinh hoạt. Cả thị trấn Altamasco chỉ có một quán hàng kiêm nhà trọ, hết sức tồi tàn bẩn thỉu. Đêm đầu tiên tôi ngủ trên một tấm nệm rom lúc nhúc rệp trong căn phòng mù khói vì ống thông khói lò sưởi bị tắc. Đã thế ở đây khách trọ nằm chung với súc vật : lừa, ngựa, bò. Đêm đến chuột chạy loạn xạ leo lên cả người tôi. Hôm sau bỗng nhiên tôi thấy quán trọ vắng tanh. Tôi hỏi chủ quán, sao hôm qua đông đúc như thế mà hôm nay không thấy một ai. Ông chủ quán trọ cho biết thị trấn đang có một đám tang. Juan, chàng trai đẹp nhất và cũng gan góc nhất thị trấn vừa bị giết một cách bí ẩn cách đây hai ngày. Sáng hôm nay là ngày đưa tang. Quả thế, vài phút sau tôi thấy đám tang đi ngang quan trước cửa quán trọ. Toàn thể thị trấn đi đưa chàng trai xấu số đến nơi yên nghỉ cuối cùng. Chủ quán nói thì thầm vào tai tôi :

- Ông thấy cổ quan tài đó không ? Một cổ quan tài tai quái.

- Ông nói vậy là sao ?

Ông ta ra hiệu cho tôi đừng hỏi nữa. Tôi nhìn thấy sáu người đàn ông lực lưỡng khiêng cổ quan tài. Theo sau là khá nhiều phụ nữ. Tôi nhìn thấy trong số đó có một cô gái xinh đẹp cực kỳ, tóc hung đỏ, mắt xanh sâu thẳm và mênh mông, đầu trùm một tấm khăn đen.

- Serena đấy, - chủ quán thầm thì vào tai tôi.

- Vợ anh ta à ?

- Không.

Vài người đứng gần đấy nghe thấy câu tôi hỏi, quay mặt lại nhìn tôi vẻ khó chịu. Mỗi đến tối hôm đó, lúc tôi ngồi ăn tráng miệng bằng tách cà phê sau bữa ăn tối, chủ quán mới kể tôi nghe về cái "quan tài tai quái" kia. Juan là một chàng tai khôi ngô, lực lưỡng, trạc ba mươi tuổi, làm chân trưởng ga ở đây đã được vài năm nay, tại ga xe lửa ngoài tuyến đường sắt vượt qua dãy núi Andes. Ông biết đây, dãy núi này chính là biên giới tự nhiên phân chia Chilê và Achentina. Nhà ga nằm đơn độc trên núi cách thị trấn Altamasco, như tôi đã nói, mười cây số đường dốc. Cuộc sống của Juan ở đó rất buồn, nhưng anh ta phải chịu vì cần có lương để sống. Nhưng may thay cho Juan, do đẹp trai và cường tráng, anh ta có được một cô gái người yêu xinh đẹp tuyệt vời tên là Serena nổi tiếng đưa tình. Khốn nỗi Serena không chỉ đưa tình mà còn ham đủ các lạc thú, thích tiêu sài. Ấu đó cũng là chuyện bình thường. Con gái đẹp đều có thói tiêu sài hoang tàn. Giữa lúc đó thì một nhân vật thứ ba bước lên sân khấu. Tên anh ta là Fernando, một người gốc Tây Ban Nha, không biết từ đâu mò đến. Tại thị trấn Altamasco nghèo khổ này, một người giàu có như Fernando muốn gì được nấy. Và lập tức anh ta đoạt được cô gái xinh đẹp, đưa tình kia. Tất nhiên Serena yêu Fernando chỉ vì túi tiền của y lúc nào cũng đầy Pesos. Đến một hôm, chàng Juan đẹp trai tội nghiệp kia nghe thấy tiếng chuông nhà thờ vọng đến báo tin lễ cưới của người yêu với tên Tây Ban Nha giàu có. Tất nhiên Juan rất ức và thề quyết trả thù. Nhưng vốn có bản lĩnh, anh giấu không để lộ ra với ai nỗi căm giận đó. Juan tiếp tục sống cô đơn tại nhà ga hẻo lánh. Chỉ khi nào có việc cần làm, do chức trách trưởng ga bắt buộc, anh mới chịu ra thị

trần. Hàng tuần chỉ có hai lần tàu hỏa xuyên dãy núi Andes đổ ở đây : Thứ ba, tàu từ Buenos Aires thủ đô Argentina đến để đi Santiago thủ đô Chilê. Và Thứ sáu tàu từ Santiago chỉ qua đường ngầm đào trong núi qua đây để đi tiếp đến Buenos Aires. Mỗi lần đỗ tại ga Altamasco, tàu chỉ dừng lại vài phút ngắn ngủi rồi sau đó lại rũ còi đi tiếp, để lại chàng Juan cô đơn buồn bã thui thủi một thân một mình cho đến chuyến tàu sau. Một lần vào Thứ sáu, tàu từ Santiago như thường lệ đến vào lúc chập tối. Hôm đó vì sao không biết, không có ai từ thị trấn ra đây để xem đoàn tàu đi qua và nhìn hành khách ngồi trong như mọi khi. Bởi đoàn tàu là hình ảnh duy nhất của thế giới văn minh đối với người dân vùng núi rừng hẻo lánh. Và hành khách ngồi trên các toa tàu trong những bộ áo quần sang trọng được dân ở đây coi là biểu hiện cho một cuộc sống chỉ có trong mơ ước. Ngắm đoàn tàu và khách trên đó là một cái thú của dân chúng thị trấn Altamasco. Nhưng tối Thứ sáu đó không có ai trong thị trấn ra. Nhà ga chỉ có mỗi trưởng ga Juan. Tàu dừng bánh. Viên trưởng tàu gọi to :

- Juan ! Cậu có ba kiện hàng của người ở Altamasco này.

Chàng trưởng ga đẹp trai ngạc nhiên : xưa nay có kiện hàng gửi đến ai ở thị trấn Altamasco này bao giờ đâu ? Ít nhất cũng từ ngày anh ta làm trưởng ga ở đây.

- Cậu nhận hàng rồi ký vào đây, - viên trưởng tàu cử nhân viên khuôn ba kiện hàng xuống đặt trên sân ga, nói. Ba kiện đó, một là chiếc két sắt nhỏ buộc kín, cặp chì, để gửi cho "Chi nhánh ngân hàng Chilê tại thị trấn Altamasco". Kiện thứ hai là chiếc xe máy, mạ kền sáng loáng, thứ mà Juan mơ ước có ngày được cưỡi để vượt qua đèo. Kiện này để gửi cho Fernando ! Thằng cha Fernando khôn khéo, lắm tiền, cướp mất nàng Serena xinh đẹp tuyệt vời của anh. Riêng kiện thứ ba, Juan mới nhìn thấy đã kinh ngạc. Đó là một chiếc quan tài rất nặng, buộc dây kỹ, để gửi cho một người tên là Alviras, thợ mộc kiêm đào huyệt. Juan thầm nghĩ :

"Chẳng lẽ bác Alviras kia lại hết gỗ để đóng quan tài chẳng ?".

Lúc nhập vào kho nhà ga, Juan thầm nghĩ, mai đi báo, phải ngày kia bác thợ mộc mới đến lấy được, mình sẽ phải giữ cái quan tài này trong hai đêm ở đây ! Lúc khiêng cùng nhân viên tàu Juan nói:

- Sao nặng thế này ?

- Quan tài rỗng đây, - viên trưởng ga nói rồi lên tàu đi tiếp.

Đứng trong kho nhìn ba kiện hàng, Juan ngạc nhiên nhận thấy một chút xằng gở ra ở bình đựng xăng của chiếc xe máy. Anh bức tức nghĩ, gửi xe lại đây bình xăng thế này thì quái thật ! Hai bánh cũng được bơm căng, như thế chỉ cần cởi dây buộc ra là ngồi lên yên phóng được ngay. Juan nghĩ phải báo ngay cho những người nhận đến lấy. Khóa cửa nhà kho, nhét chùm chìa khóa vào túi, Juan lên đường mặc dù lúc này trời đã tối. Đi được một quãng, Juan chợt nhớ để quên giấy biên nhận chiếc két vì anh cần lấy chữ ký của chi nhánh ngân hàng tại Altamasco. Anh bèn quay lại. Lúc mở khóa cửa nhà kho, gian nhà kho tối om, nhưng Juan nghe thấy một tiếng động nhỏ chỗ chiếc quan tài. Juan quyết định vào đó xem chuyện gì. Anh rón rén bước trong bóng tối. Đột nhiên, một bàn tay túm lấy chân anh giật mạnh định làm Juan ngã. Juan vốn rất khỏe lập tức gỡ bàn tay đó ra thì thấy trong bóng tối mù mờ, bàn tay kia rút lại và biến vào trong quan tài. Nấp quan tài đóng lại và mọi thứ lại như cũ. Vậy là trong quan tài có người và hẳn định hại anh ! Không có vũ khí trong tay, Juan đành dùng một biện pháp liều lĩnh là ngồi luôn lên nắp quan tài, để kẻ nấp trong đó không thò tay ra được. Ngồi xuống xong, Juan nhớ ra anh có túi đồ nghề ngay gần đó. Anh bèn duỗi chân khều túi đồ nghề, lấy ra búa và đánh rồi đóng chặt để nắp quan tài không bật ra được. Tên gian nấp trong đó bây giờ chẳng thể làm hại được anh. Xong việc, Juan khóa cửa nhà kho, đi ra thị trấn Altamasco. Hai tiếng đồng hồ sau, một chiếc xe chở Juan, cảnh sát trưởng thị trấn Altamasco cùng vài binh sĩ vũ trang đậu trước cửa ga. Họ vào nhà kho. Juan châm ngọn đèn dầu treo trên trần và dưới ánh sáng đèn, chiếc quan tài hiện ra. Bên trong không

có động tĩnh gì. Các binh sĩ đứng vây xung quanh, chĩa súng về phía quan tài. Viên cảnh sát trưởng ra lệnh cho Juan :

- Tháo đạn !

Juan dùng kim gỡ dần từng chiếc đạn. Khi đến chiếc đạn cuối cùng, anh nhìn các binh sĩ và bật mở nắp quan tài. Fernando nằm trong đã chết. Juan kinh hoàng. Anh không thể tưởng tượng kẻ nắp trong đó định làm hại anh chính là gã Fernando, kẻ thù của anh. Hắn đã chết vì ngạt thở. Mặt mũi hắn nhăn nhó trông đến khiếp. Bàn tay phải vẫn còn cầm con dao găm, cổ đục nắp áo quan nhưng không nổi vì gỗ quá tốt. Lát sau xe tải của cơ quan cảnh sát chở luôn chiếc quan tài và xác chết trong đó về thị trấn. Không có cơ gì để buộc tội Juan, bởi hành động của anh là hành động tự vệ. Nhưng sau đó Juan đi hết nhà này đến nhà khác thanh minh :

- Tôi không định giết Fernando. Tôi đâu biết người nắp trong đó là ông ta ?

Viên dự thẩm từ thủ đô sang Santiago đến cũng không tìm ra chứng cứ gì và Juan được hưởng tình trạng ngoại phạm, trắng án. Vậy sự thật là sao ? Fernando là một kẻ phiêu lưu chủ nghĩa Tây Ban Nha. Gã không có nghề nghiệp hẳn hoi nhưng rất giỏi kiếm ra tiền, không từ một thủ đoạn nào hợp pháp hay bất hợp pháp. Sau khi cưới được cô vợ xinh đẹp, cực kỳ đura tình, chẳng bao lâu gã nhẵn túi vì Serena tiêu tiền khủng khiếp. Gã bèn đến chi nhánh ngân hàng Chilê ở Altamasco hỏi vay. Ngân hàng cho biết họ sắp nhận được một khoản tiền lớn của Ngân hàng trung tâm tại thủ đô Santiago và khi nào nhận được họ sẽ cho gã vay. Fernando bèn nảy ý định cướp kết tiền đó trên đường gửi đến. Gã biết cách gửi duy nhất là theo đường tàu hỏa xuyên dãy núi Andes. Gã bèn điều tra và biết đích xác kết tiền đó sẽ đến ga trên núi vào tối Thứ sáu. Fernando tính đặt mua luôn tại Santiago một chiếc xe máy cũng gửi đến Altamasco vào Thứ sáu đó. Gã yêu cầu hãng buôn xe máy cho sẵn xăng vào xe và bơm căng để gã có thể lấy xe máy tại ga rồi phóng về thị trấn, vì đường khá xa : mười cây số. Fernando đón trước đoàn tàu ở ga trên, chỉ vào toa chở hàng, và ngạc nhiên thấy ngoài kết tiền và chiếc xe máy còn có cả một cỗ quan tài gửi đến Altamasco cho ông thợ mộc ở thị trấn, chắc do một khách hàng nào đó đặt. Fernando lấu linh chui vào quan tài để xuống ga không ai biết. Chính vì thế lúc nhân viên hỏa xa chuyển hàng xuống sân ga cho trưởng ga Juan, họ mới thấy cỗ quan tài quá nặng. Khôn nổi tàu chỉ đỗ ở ga hẻo lánh này vài phút cho nên họ vội vã không điều tra tại sao lại nặng thế. Cùng với cỗ quan tài và hai kiện hàng kia, Fernando được khiêng vào nhà kho. Lúc Juan khóa cửa kho để đi ra thị trấn, Fernando mở nắp quan tài chui ra định phá kết sắt lấy cắp tiền. Nhưng đột nhiên có tiếng mở khóa nhà kho : Juan quay lại. Juan vội vã chui vào quan tài, đợi Juan đến gần, thò tay kéo chân anh ta tính hất ngã rồi vùng ra đâm chết Juan. Nhưng Juan rất khỏe không bị ngã mà lại ngồi lên nắp quan tài như ta đã biết và Fernando không sao thoát ra được, đã bị chết ngạt trong đó. Phụ nữ ở đây có phong tục trả thù cho chồng. Tuy chỉ yêu tiền của Fernando nhưng sau khi đã là vợ gã, Serena thấy có bổn phận trả thù cho chồng. Cô ta dùng cái mưu mà rất nhiều phụ nữ áp là giả vờ yêu kẻ thù để tiếp cận và thừa cơ sát hại. Serena trở lại với người tình cũ : Juan. Anh chàng này không hề nghi ngờ, cho rằng thật ra Serena yêu mình chứ không phải yêu Fernando và cô ta nói lại là chuyện tất yếu. Cặp nhân tình cũ nói lại duyên xưa. Một bên là chàng trai đẹp, cường tráng,

một bên là nàng xinh tươi, đura tình, ân ái suốt ngày đêm không mệt. Họ xoắn lấy nhau. Dân thị trấn thấy Serena luôn đến ga xe lửa cũng không nghi ngờ gì. Hôm đó Serena rủ cô bạn thân là Luz đến ga. Vừa mở cửa họ thấy Juan nằm chết trong đó. Sernan kinh hoàng ngất đi. Thật ra cô ta đã đến đây từ sáng hôm đó và lừa lúc hai người ôm nhau hôn, Juan chủ quan không đề phòng, Serena đã đâm chết anh ta bằng chính con dao của chồng để lại. Cô ta ung dung về thị trấn và chiều hôm đó rủ bạn gái lên ga, cốt để làm nhân chứng sau này. Điều này cơ quan điều tra không biết, nhưng tôi đã lên ga xe lửa và

sau khi quan sát, tôi đã hiểu được thủ đoạn khôn ngoan của Serena. Nhưng tôi không nói cho ai biết. Bỗng đi một thời gian, khoảng hai năm sau, tôi quay lại Nam Mỹ và như tôi đã kể ông nghe, tại Buenos Aires tôi đã thấy lại Serena trong một hộp đêm. Tất nhiên cô ta phải bỏ đất Altamasco và bỏ cả nước Chilê để sang Argentina, tránh cơ quan điều tra, bởi hồi đó chưa có tổ chức cảnh sát quốc tế Interpol. Lần gặp này, tôi thấy chất đura tình của Serena hiện ra lồ lộ trên khuôn mặt, dáng hình cơ thể và thái độ đi đứng. May mà cô ta chưa biết tôi là ai, bởi thời gian săn bò câu rùng ở Altamasco năm trước, tôi chỉ nhìn thấy cô ta có mỗi một lần trong đám tang Juan và cũng không hề làm quen. Ngay từ phút đầu thấy lại Serena, tôi đã giật mình. Tôi chưa thấy cô gái nào đura tình đến như Serena. Nhu cầu yêu, nhu cầu làm tình, khả năng say đắm đến mức điên cuồng trong tình ái của Serena tôi chưa thấy người phụ nữ nào trên đời có được, kể cả những cô gái tôi đã từng cho là đura tình nhất. Tôi cũng thấy rõ cả sự thèm ăn chơi, thèm tiêu pha, thèm lạc thú của Serena. Tôi tính sẽ "thu phục" cô ta. Sẽ là sai lầm lớn nếu như ngay tối đầu tiên ở hộp đêm tôi đã vội vã mời cô ta khiêu vũ hoặc uống rượu. Tôi áp dụng một cách khác chắc ăn hơn. Biết Serena chú ý đến vị khách giàu sự đi một mình là tôi lúc đó, tôi giả vờ như không hề quan tâm đến cô ta. Serena làm đủ trò để thu hút sự chú ý của tôi nhưng tôi tảng lờ làm như không để ý đến. Lát sau tôi đi ra, quăng một nắm tiền gấp dăm bảy lần tiền rượu lên quầy và thưởng cho các nhạc công trong dàn nhạc những tờ giấy bạc lớn. Không nhìn, tôi cũng biết Serena nhìn tôi và tôi cố tình ra xe, bước vào chiếc Rolls-Royce màu đen bóng lộn. Hôm thứ hai tôi vẫn làm đúng như hôm đầu và tôi biết Serena rất muốn làm quen với tôi nhưng chưa biết bằng cách nào. Tôi đoán biết chắc chắn cô ta sẽ phải hỏi dò tôi là ai và đã biết tôi giàu đến mức nào cũng như tôi là chủ tòa biệt thự lộng lẫy nhất Buenos Aires. Đến đêm thứ ba, tôi bước vào hộp đêm đúng lúc mười hai giờ đêm như hai lần trước, cũng thấy Serena đang nhấp nháp rượu Gin-Fizz bên quầy. Tôi thấy rõ cô khao khát chờ tôi mời khiêu vũ. Nhưng tôi vẫn kiên nhẫn tảng lờ coi như không nhìn thấy cô ta. Cứ thế suốt năm đêm liền tôi hun lòng khao khát của Serena lên đến độ chỉ chực bùng cháy. Đến đêm thứ sáu thì Serena không chịu nổi, cô ta buộc phải dẹp đi lòng kiêu hãnh của một cô gái đẹp xưa nay quen được mọi đàn ông thèm khát. Cô ta quay sang bắt chuyện với tôi :

- Tôi để ý nhiều đêm nay, thấy quý ông chỉ đi một mình...
- Tôi chán ngán hết thấy mọi người, thưa tiểu th-
- Ông chán ngán cả tôi ?
- Vâng, thưa tiểu thư.
- Đáng tiếc... Tôi uống Gin mãi rồi, ông không thể mời tôi một ly sâm banh được sao?

Vậy là cô ta tự nguyện chui vào miệng hùm ! Tôi làm ra vẻ lạnh lùng, lễ phép hỏi :

- Được chứ. Vậy xin mời tiểu thư quá bộ ra ngồi bàn với lão già chán đời và cô đơn này.

Hầu bàn cuống quít mang sâm banh ra. Chủ hộp đêm đích thân mở chai rót vào hai ly cho chúng tôi. Tôi thấy ông ta nháy Serena, ý nhắc cô ta cẩn thận. Và Serena cũng gật đầu với ông ta ý nói, yên tâm, cô ta sẽ chinh phục được "lão già giàu sụ" này..."

x

Câu chuyện lão bá tước Craig kể đang đến đoạn cao trào. Lão dừng lại, nâng ly nhấp một chút rượu rồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính máy bay. Lão nói :

- Phải công nhận rượu Pháp ngon thật. Vàng nho của Pháp vẫn ngon nhất thế giới. Bao nhiêu hãng tìm cách bắt chước mà không sao địch nổi.

Gilbert chờ mãi chưa thấy lão già kể tiếp. Đang đến chỗ mà chàng cảm thấy là cốt lõi của câu chuyện. Chàng nhẹ nhàng giục :

- Sau đó thế nào ? Cô Serena đura tình kia rơi vào tay ông ?

Lão Craig nhìn chàng trai rồi quay đi, lơ đãng kể, như hồi tưởng lại một kỷ niệm quan trọng trong dĩ vãng.

- Ông đã thấy rồi đấy, ông bạn trẻ thân mến. Serenan quả là cô gái đưa tình số một trên thế gian này. Đêm qua, nhìn thấy ông và cô ta ôm chặt nhau, vuốt ve nhau, tôi hiểu rằng ông đã đánh giá được đầy đủ chất đưa tình của Serena. Chất đưa tình mà Sylvia năm hai mươi sáu tuổi là chất *trẻ trung tràn trề* thì phẩm chất nổi bật của cô Serena hôm đó là chất *đưa tình* ! "Tôi xin kể tiếp câu chuyện. Hôm đó tôi thấy toàn thân Serena rực lửa tình ái. Nhưng tôi lại phải tỏ ra ngược lại : lạnh như băng ! Ông thừa biết, Gilbert thân mến, là tôi có khả năng thực hiện được mọi trạng thái tâm hồn. Tôi càng tỏ ra lạnh lẽo bao nhiêu thì Serena càng bùng cháy bấy nhiêu. "Đêm hôm đó, cô ta đã dùng mọi biện pháp để kích thích dục tình của tôi mà vẫn không làm tôi "ấm lên" chút nào. Tôi đã gặp nhiều phụ nữ đưa tình, khao khát tình dục đến nỗi sẵn sàng làm cả những hành động, cử chỉ nhục nhã nhất để chiều chuộng tôi, kích thích tôi. Và tôi phải thừa nhận không ai giỏi kỹ thuật đó bằng Serena.

- Cô ta đã dùng những phương pháp kỳ lạ và tài tình, đam mê và thèm khát nhất trên đời khiến đã có lúc tôi tưởng không kiềm chế được nữa. Quan sát Serena, tôi thấy chưa bao giờ cô phải tự hạ thấp phẩm giá đến mức này để chinh phục một người đàn ông. Sau khi cô đã giờ hết phép mà vẫn không "hâm nóng" được tôi, tôi khẽ khàng nói :

"- Tiểu thư Serena thân mến. Phải nói chưa bao giờ tôi có điểm phúc được gặp một phụ nữ đưa tình như tiểu thư. Đó là một phẩm chất hết sức đáng quý của nữ giới. Chất đưa tình của tiểu thư đã bất chấp mọi định kiến, mọi quy tắc đạo đức của xã hội, đã coi thường mọi nghiêm cấm của lễ giáo. Tiểu thư có một chất đưa tình vượt ra ngoài mọi hạn chế của người phụ nữ. "Tôi rất quý chất đó trong con người tiểu thư và rất tiếc hoàn cảnh buộc cô phải sống trong điều kiện tồi tệ như thế này. Cô gặp được tôi là rất may cho cô. Tôi là người có khả năng giải tỏa cho cô những bức bối, băn khoăn trong hoàn cảnh sống của cô hiện giờ. Tuy nhiên tôi không có thói quen chưa cho không ai thứ gì bao giờ. Vậy tôi đề xuất, chúng ta sẽ ký một bản giao kèo ! Cô cần trả lời ngay, "Tán thành" hoặc "không". Phần tôi, tôi sẽ đảm bảo cho cô từ nay đến hết đời được hưởng một cuộc sống sang trọng hết mức. Tiền bạc cũng như mọi thứ khác sẽ tuôn vào cô như suối để cô được hưởng mọi lạc thú trên đời. Để đổi lại, cô nhường cho tôi chất đưa tình của cô. Nhưng tôi cần nói rõ thêm : chất đưa tình *tinh thần* chứ không phải chất đưa tình nhục thể. "Tôi biết loại gái đẹp nhưng nghèo như cô chỉ có một cách kiếm sống là bán thân xác. Nhưng tôi không cần đến thân xác cô. Tôi chỉ cần chất đưa tình *trong tâm hồn* cô. Thân xác là thứ đem lại khoái cảm tầm thường. Nhưng tâm hồn đưa tình mới là thứ đem lại hạnh phúc thật sự. "Cô chưa hiểu , tiểu thư Serena ? Tôi cần những *ý nghĩ* thèm khát ái ân của cô, tôi cần lòng *mong muốn* được làm tình. Tôi cần trái tim cô *sẵn sàng* làm nô lệ cho người đàn ông mà cô yêu quý chứ tôi không cần cô phải dâng hiến thân xác. Dâng hiến, đúng thế nhưng trong tinh thần, trong ý nghĩ, trong trái tim chứ không phải bằng vật chất, bằng thể xác. "Nói cách khác tôi cần "trái tim dâm dăng" của cô. Xin cô đừng hiểu hai chữ đó theo nghĩa xấu. Tôi cho rằng "dâm dăng" là phẩm chất không thể thiếu ở nữ giới. Thiếu phẩm chất đó người phụ nữ dù đẹp đến đâu, thông minh đến đâu cũng vẫn là "chưa đủ". Nhượng cho tôi phẩm chất dâm dăng tinh thần, cô có thiệt gì đâu ? Trong khi đó cô lại nhận được ở tôi mọi điều kiện vật chất cô cần có, hưởng mọi lạc thú từ nay cho đến hết đời. "Vậy thế nào ? Cô ưng thuận hay không ưng thuận ?

Serena ngạc nhiên nhìn tôi. Hình như cô ta vẫn chưa hiểu hết điều tôi yêu cầu. Cuối cùng cô ta nói :

- Nếu tôi nhượng cho ông phẩm chất dâm dăng, sự đưa tình thì tôi còn sống trên cõi đời làm gì ?

- Tôi chỉ cần trái tim đưa tình, chỉ cần sự dâm dăng tinh thần của cô. Còn sự dâm dăng thể xác cô vẫn giữ lấy để hưởng lạc thú.

- Tôi cần cả sự đưa tình vật chất lẫn tình thần !

- Tùy cô thôi. Nhưng nhân tiện xin hỏi, cô có biết một thị trấn miền núi ở nước Chilê tên là Altamasco không ?

Tôi thấy mặt Serena biến sắc. Cô im lặng. Tôi đợi một lát mới nói tiếp :

- Tôi nhắc cô chuyện đó không phải để trách cô điều gì mà chỉ để cô thấy được bản thân mình. Cô rất cần tiền, cần hưởng mọi lạc thú vật chất trên đời cho nên cô đã lấy Fernando. Cô không yêu hắn mà chỉ vì hắn giàu, có nhiều tiền để cô tiêu xài, hưởng các lạc thú.

- Ôi, ông nói gì vậy ? Tôi chưa hề đặt chân đến Altamasco và không quen ai là Fernando cả.

- Cô chóng quên quá đấy. Chính tôi nhìn thấy cô lần đầu là lúc cô đi theo linh cữu của Juan, cách đây đã một năm.

Serena lại im lặng. Tôi nói :

- Nhưng thôi, cô quên đi cũng phải thôi. Chuyện buồn quên được là tốt.

Serena bây giờ ngẩng đầu lên nhìn tôi :

- Ông là ai ?

- Cô không cần biết làm gì. Cô chỉ cần biết tôi là người mong muốn điều tốt đẹp cho cô. Thế là đủ. Vậy thế nào, cô ưng thuận các điều khoản trong bản giao kèo chứ ?

Serena suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tôi bằng lòng.

Sau khi thỏa thuận xong, chúng tôi chia tay nhau và hôm sau tôi giới thiệu Serena với một nhà doanh nghiệp giàu nhất Achentina, khuyên ông ta cưới Serena. Cho nên ông đã thấy đấy, Gilbert thân mến, Serena đã trở thành phu nhân Alguavil, một mệnh phụ giàu có và được trọng vọng nhất tại thủ đô Buenos Aires. Cô ta đã có tất cả những gì cô ta ao ước : Biệt thự sang trọng, áo quần đắt tiền, nữ trang quý, ô tô loại hiện đại nhất và một cuộc sống nhàn rỗi, hưởng thụ. Tôi biết đến nay Serena vẫn là cô gái đầy sức quyến rũ và lừa được những chàng trai non nớt kiểu như ông. Vậy bây giờ đã biết rõ lai lịch và quá khứ Serena, ông còn muốn yêu cô ta nữa hay không ?

x

Câu chuyện về Serena làm Gilbert kinh hoàng. Chàng nói :

- Ông dùng làm gì chất đưa tình của cô ta ?

- Cũng hết như tôi đã cùng một năm tuổi trẻ tràn trề của Sylvia thôi. Còn ông muốn biết cụ thể hơn thì xin hãy tạm kiên nhẫn. Cuối chuyến đi này ông sẽ rõ hết, Gilbert thân mến.

- Nhưng liệu Serena có đòi ông hoàn lại chất đưa tình tình thần cho cô ta không, giống như Sylvia đã đòi ông hoàn lại cho nàng một năm tuổi trẻ vậy ?

- Serena không dám. Mà nếu cô dám đòi, tôi sẽ không trả.

- Tại sao ? Bởi ông đã trả lại một năm tuổi trẻ cho Sylvia ?

- Với Sylvia là chuyện khác. Cả ông và tôi đều yêu nàng. Hơn nữa hai thứ khác nhau : chất thanh xuân và chất đưa tình.

- Khác nhau sao ?

- Tuổi trẻ chỉ nhất thời khi đưa tình tồn tại hầu như suốt cả cuộc đời. Đây là tôi nói chất đưa tình tình thần. *Niềm khao khát ái ân*. Ý nghĩ hiến dâng mọi thứ cho người mình yêu...

- Có đúng như thế không ?

- Chứ còn gì nữa ? Ngay ông, rồi tuổi trẻ của ông sẽ qua đi, nhưng lòng khao khát tình ái của ông thì kéo dài đến hết đời, ý muốn hiến dâng mọi thứ cho người ông yêu cũng vậy. À, nhưng điều tôi muốn biết là sau khi nghe tôi kể về dĩ vãng của Serena, ông còn muốn gặp lại cô ta nữa không ? Nếu ông

muốn, tôi sẽ cho máy bay trở lại Buenos Aires ngay bây giờ để sáu giờ chiều nay ông kịp gọi điện thoại đánh thức cô ta dậy ?

-Ông làm được thế ? Gilbert nghi ngờ hỏi.

-Tất nhiên.

-Tôi không muốn. Vì nếu gặp lại bây giờ, tôi sẽ thấy ở cô ta thiếu hẳn một phẩm chất cần thiết, đó là sự đưa tình trong tâm hồn. Cô ta chỉ có sự đưa tình trên thân xác ! Như thế chưa đủ đối với tôi.

- Khi gặp Serena ông chưa nhận ra sự thiếu sót ấy?

-Tôi chưa đủ kinh nghiệm trong việc đánh giá phụ nữ.

-Phải dần dần thôi. Và xin nói để ông đừng buồn. Đại đa số đàn ông ít hiểu biết về phụ nữ còn hơn ông.

Họ ngồi im lặng một lúc lâu, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ. Lát sau Gilbert hỏi :

-Bây giờ ông đưa tôi đến Los Angeles để làm gì ?

- Ông đã nghe nói đến Hollywood rồi chứ ?

-Hollywood ?

Gilbert ngạc nhiên hỏi và thấy lòng mình dịu dần nỗi đau hôm ở Paris. Chuyến đi quả lý thú. Hôm qua ở Acentina, hôm nay đến Hoa Kỳ. Từ lúc làm quen với lão già bá tước Craig, chàng thấy trái đất nhỏ bé một cách kỳ cục !

Người đàn bà thứ ba : GLORIA

Chuyến bay hạ cánh xuống sân bay Los Angeles sẽ giống như mọi chuyến hạ cánh khác, nếu như ra đón chiếc Boeing khổng lồ sơn đỏ không có nàng Gloria Field... Gilbert còn đang mơ màng sau giấc ngủ ngon lành trên máy bay, bỗng chàng bừng tỉnh khi nhìn thấy ngôi sao điện ảnh nổi tiếng lầy lừng Gloria Field. Gilbert cũng từng "mê" nàng giống như hàng triệu khán giả điện ảnh trên khắp năm châu. Vậy mà bây giờ chàng được nhìn thấy Gloria Field bằng xương bằng thịt hần hoi, với cái miệng tô son rực rỡ làm mê hoặc bao nhiêu chàng trai cùng với cặp kính râm có gọng hết sức độc đáo. Gilbert thầm nghĩ, hàng triệu đàn ông trên thế giới sẽ phải ghen với điểm phúc này của chàng. Trong khi đó Craig tỏ ra bình thường khi thấy nữ ngôi sao điện ảnh lừng lẫy kia chạy đến chân cầu thang máy bay đón lão. Nhìn thái độ thân mật và thoải mái giữa hai người, Gilbert hiểu rằng họ quen biết nhau từ lâu. Đúng lúc lão quay lại nhìn chàng, giới thiệu với Gloria Field, đây là "cháu" lão thì Gilbert nhận thấy hàng chục máy ảnh và máy quay phim chĩa về phía chàng. Các phóng viên nhiếp ảnh kẻ đứng, người quỳ liên tiếp bấm máy. Tiếng máy quay phim kêu xè xè. Gilbert cúi xuống, đỡ bàn tay Gloria chìa ra, nâng lên môi. Nàng nói bằng thứ tiếng Pháp rất sôi, tuy vẫn lơ lơ âm Mỹ :

- Các phóng viên quả là dai dẳng. Tôi muốn được yên tĩnh đón người bạn thân thiết lâu năm một cách kín đáo cũng không được !

Thật khủng khiếp !

Nhưng Gilbert thấy ngay giọng nói giả tạo của nàng. Thật ra Gloria rất thích thú với vai trò "nhân vật quan trọng và nổi tiếng" của nàng. Nếu các phóng viên nhiếp ảnh và quay phim không chen chúc nhau ra đây, vây quanh nàng như thế này nữa, có nghĩa cuộc đời Gloria bắt đầu tàn tạ và nàng xung vào đội ngũ các ngôi sao nghệ thuật đã hết thời ! Gloria và Craig đi bên nhau ra cổng sân bay, trò chuyện sôi nổi và bằng giọng rất khế. Gilbert có cảm giác hai người thân thiết với nhau và có rất nhiều chuyện riêng cần trao đổi. Trong lúc họ mãi mê nói chuyện, chàng đi theo đằng sau tha hồ ngắm nghía nhan sắc tuyệt vời của nàng. Gilbert phải thừa nhận ngôi sao điện ảnh Gloria Field được công chúng khán giả điện ảnh trên toàn thế giới ca ngợi là "Người đẹp siêu phàm" và bị nàng hút vào những phòng chiếu bóng tối om để chiêm ngưỡng, thật ra không còn trẻ lắm. Nghĩ như thế, Gilbert vô cùng ngạc nhiên : vậy là "thời gian ngự trị trên ngai vàng điện ảnh" của người phụ nữ này kéo dài đến ngoài hai chục năm ! Vậy mà hình ảnh của nàng vẫn còn có sức quyến rũ kỳ lạ đến thế trên màn ảnh, mặc dù con người thật của nàng ngoài đời không còn hấp dẫn với những ai đến gần nàng. Gilbert thầm nghĩ, khoảng cách từ con người thật đến hình ảnh của người đó trên màn ảnh cộng với cả một mạng lưới tuyên truyền quảng cáo vô cùng cách xa. Gilbert Field và Craig đã lên chiếc Cadillac trắng bóng rất dài, mở mui, cốt để người qua đường tha hồ ngắm các nhân vật ngôi trong. Một chi tiết khiến Gilbert chú ý, là xe không mang biển số bình thường, mà trên biển số chỉ có hàng chữ "Gloria Field" sơn màu đen trên nền vàng. Có nghĩ ngôi sao điện ảnh kiệt xuất này được ưu tiên không phải dùng biển số với những con số không hề nói lên danh tiếng lừng lẫy của nàng. Craig nói với Gilbert :

- Gloria nhất định mời chúng ta nghỉ tại biệt thự của bà, tôi nghĩ chú cháu mình không nên khước từ lời mời đầy nhã ý đó, đúng thế không, Gilbert ?

Gilbert không tỏ ý gì. Dù sao được một nhân vật danh tiếng như thế mời nghỉ tại nhà riêng của nàng là vinh dự mà hàng triệu đàn ông trên thế giới có muốn cũng không được. Xe chạy êm như ru trên đại lộ dài nối liền thành phố Los Angeles với thủ đô điện ảnh thế giới " Hollywood. Đây rồi, khu đồi nổi

tiếng Beverly Hills,nơi san sát các biệt thự lộng lẫy của các nhân vật điện ảnh : giám đốc phim, đạo diễn, diễn viên ngôi sao... với những vườn hoa rực rỡ, những bể bơi tuyệt mỹ... Gilbert cảm thấy mình lâng lâng trong một thứ như giấc mơ và để mặc cho cảm xúc của mình bay bổng theo khung cảnh kỳ diệu. Lần này chính Gloria Field cắt đứt dòng nghĩ của chàng :

- Hình như đây là lần đầu tiên ông đến bang California ?

- Thậm chí lần đầu tiên tôi đến Hoa Kỳ, thưa bà.

- Ôi, nếu vậy thì tôi phải giới thiệu với ông nước Mỹ ngay tại nhà tôi. Tối nay tôi tổ chức một dạ tiệc để đón chào ông bá tước và ông. Tại đây ông sẽ được làm quen với toàn thể Hollywood. Mà Hollywood lại là trái tim của nước Mỹ ! Ôi, nếu ông biết được chú ông có bao nhiêu bè bạn ở đây ! Mọi người ở đây rất quý ông bá tước và biết bao nhiêu người chịu ơn ông, nhờ ông giúp đỡ mà họ thành đạt.

Craig có phần thấy ngượng trước lời đề cao quá mức của Gloria :

- Cô nói quá đấy, Gloria thân mến ! Ai lại ca ngợi tôi trước mặt cháu của tôi như thế ?

Gloria kêu lên :

- À, mà hai ông muốn ăn thứ bánh *hot-dog* của chúng tôi không ? Hai ông đói chưa ?

- Chưa đói lắm, - Craig thú nhận. - Nhưng cô muốn ăn rồi chứ ?

- Ôi, tôi thèm ăn mới bánh *hot-dog* tại một trong những cửa hiệu nhỏ trên đường ra sân bay này. Đã lâu lắm rồi tôi không được vào đó ăn. Ông không phản đối chứ, ông Gilbert ?

Ngôi sao điện ảnh Gloria ra lệnh và xe đỗ lại trước cửa hiệu ăn uống gần nhất. Gloria không cần câu trả lời của Gilbert. Cô quen mọi đàn ông đều phục tùng cô mặc dù họ chưa muốn. Chủ hiệu *hot-dog* là một người da đen. Làn da mặt đen bóng tương phản với màu áo sơ lu trắng tinh và chiếc mũ đầu bếp cũng trắng. Đúng lúc Gloria đưa bánh vào miệng, Gilbert nghe thấy một tiếng "tách" máy ảnh. Thì ra một phóng viên nhiếp ảnh đã có mặt ở đây. Họ ở sân bay về sao nhanh thế và bám sát ngôi sao điện ảnh lưng lẩy đến chặt. Bị bám sát như vậy, Gilbert rất khó chịu. Craig đã đoán biết ngay :

- Xem chừng cháu chưa quen với sinh hoạt bên Mỹ và nhất là tác phong ở thành phố Hollywood này ! Cháu nên biết rằng từng cử chỉ nhỏ nhất của ngôi sao điện ảnh Gloria Field đều được ghi ngay lập tức vào phim nhựa để sau đó xuất hiện trên hàng trăm ngàn tờ báo, tạp chí. "Đây cũng là nỗi phiền nhỏ khi con người ta nổi tiếng. Gloria không có quyền có cuộc sống riêng tư. Mà cô ấy cũng không thấy cần có cuộc sống ấy. Cháu đừng nghĩ người nhiếp ảnh kia đi theo chúng ta đến đây. Anh ta đón đường trước ở đây.

- Nhưng sao anh ta biết bà Gloria sẽ đến đây ?

- Bộ phận tuyên truyền quảng cái riêng của Gloria hàng sáng công bố cho họ chương trình làm việc tỷ mỉ từng giờ từng phút của cô ấy. Chính vì vậy mà họ biết chính xác giờ nào Gloria ở đâu, làm gì, kể cả lúc ngôi sao *của chúng ta* đột nhiên nảy ý thích ăn bánh *hot-dog*...

- Vậy ra ý thích ấy không phải ý thích tự nhiên mà có nằm trong chương trình ?

Gilbert hỏi và thấy giảm hẳn thích thú.

- Cháu thử nhìn cô ấy xem : Gloria làm ra vẻ như mê thứ món ăn dân dã này. Cảnh tượng kia sẽ có hiệu quả rất lớn khi lên ảnh kèm theo lời chú thích thật đắt. Độc giả xem báo sẽ phải trầm trồ nhìn tấm ảnh : "Ôi, ngôi sao thần tượng của chúng ta sao mà bình dân đến thế ! Đúng là một phụ nữ tuyệt vời ! Trên phim thì sao mà xa vời, nhưng ngoài đời lại gần gũi chúng ta xiết bao !" "Phải thấy cử chỉ này của Gloria đáp ứng đúng lòng mong mỏi của công chúng đông đảo khiến họ thấy đó là một vĩ nhân nhưng lại giống họ. Cuộc sống riêng tư của Gloria thật ra không riêng tư chút nào mà nhằm công bố cho tất cả mọi người đều biết để họ chiêm ngưỡng. Đây cũng là một thứ quảng cáo rất hiệu

quả.

Gilbert quan sát và thấy ngôi sao Gloria Field chỉ "giả vờ" ăn chứ thật ra không ăn. Đã chụp đủ số kiểu cần thiết Gloria bèn đứng dậy ngay, mời mọi người ra xe để cùng cô ta về tòa biệt thự sang trọng của mình trên đồi Beverly Hills. Ngồi trong xe, Gilbert suy nghĩ miên man. Phút hào hứng ban đầu nhạt dần, và đến khi chàng bước vào tòa biệt thự thì nó tan biến hết. Cảm giác thích thú thấy mình như được diễm phúc bây giờ bị mờ đi trước cảm giác khó chịu vì lúc nào cũng có một máy ảnh nào đó chụp lên mình, một máy ghi âm giấu kín ở chỗ nào đó ghi trộm những câu trò chuyện giữa chàng và "ngôi sao". Dần dần thay thế vào cảm giác trên là ý nghĩ thôi thúc Gilbert : phải chạy ra khỏi chỗ này ! Bất cứ đi đâu chỉ cốt để khỏi bị các thứ máy ảnh, máy ghi âm thọc mách. Chàng có cảm tưởng mình đang trên sân khấu và bị hàng ngàn cặp mắt chăm chú dõi nhìn, trong khi chàng chưa hề biết kịch bản, chưa hề được tập dượt từng động tác, từng cử chỉ, từng dáng mặt. Nhưng không được. Gilbert buộc phải dự đêm "dạ tiệc". Tuy lão Craig luôn miệng bảo chàng : "Cậu sẽ được thấy những phụ nữ đẹp nhất Hollywood" nhưng Gilbert vẫn thấy trong lòng dửng dưng. Những phụ nữ kia khuôn mặt kiêu diễm, áo quần lộng lẫy, đeo những trang sức quý lấp lánh thật, nhưng chàng thấy họ "quá" đẹp. Những thân hình quá cân đối. Những đường cong quá mỹ lệ.

Những cái miệng quá duyên dáng. Những cặp lông mi quá dài. Những cặp mắt quá long lanh hoặc quá mơ màng. Chàng thấy như họ không phải những con người có thật. Thậm chí, lần đầu tiên Gilbert bỗng ao ước được thấy một cô gái vẻ mặt xấu xí, thân hình thô kệch nhưng sống động chứ không phải những pho tượng tô vẽ bày trong tủ kính như thế này. Craig lại đoán được ý nghĩ của "người cháu". Lão hỏi :

- Cậu làm sao thế ? Trông mặt cậu rầu rĩ. Mà tôi thì không muốn nhìn thấy ai rầu rĩ.
- Ông để tôi yên. Mặc tôi. Liệu bây giờ tôi về phòng nằm nghỉ có tiện không ?
- Sẽ chẳng ai để ý đâu. Cậu không thấy đó sao ? Tất cả khách khứa đến đây đều giống như người say rượu. Họ không nhìn thấy thứ gì hết. Đó là phong cách Hoa Kỳ đấy ! Tội là kẻ nào đầu tiên nghĩ ra cái trò "tiệc rượu" này.

- Chính là ông, Craig ! Tôi có cảm tưởng ông đang đóng vai cầm càn cuộc chơi trong một quán rượu của Quỷ Sa Tăng.

Craig nhếch mép cười, nói tiếp :

- Kìa, nữ chủ nhân đang tìm cậu. Lúc này là giờ cô ta muốn tâm tình. Những tâm tình của một nhân vật nổi tiếng sẽ được truyền đi khắp thế giới bằng mọi phương tiện của kỹ thuật truyền thông. Cậu chịu khó giả vờ chăm chú nghe, đó là cách cậu làm vui lòng cô ấy đấy.

Gloria Field đã bước đến, thân mật nói :

- Chàng Gilbert dân Pháp thân mến, đi với tôi ra bể bơi nào !

Gilbert hoàn toàn không có hào hứng đi với cô ta, nhưng Gloria đâu có quan tâm đến ý thích của ai bao giờ. Quan trọng là ý thích của cô. Gloria khoác tay Gilbert, kéo chàng ra bể bơi hình chữ nhật, nước trong vắt, xung quanh soi sáng. Hàng chục ngọn đèn pha đủ các màu sắc. Phải chăng đây là khung cảnh dành cho phần cao trào trong những dạ tiệc của nữ hoàng màn ảnh ? Bao nhiêu tấm áo tắm hai mảnh đủ mọi màu sắc ôm lấy những tấm thân tuyệt mỹ chen lẫn với bao bộ *smoking* màu trắng đều phải để làm chàng Gilbert của chúng ta buồn chán ? Một dàn nhạc sống chơi điệu nhạc êm dịu, phù hợp với quang cảnh thần tiên huyền diệu này. Các cặp nam nữ đã nằm xuống bãi cỏ cắt xén cẩn thận và sạch sẽ. Nam giới cởi những bộ lễ phục *smoking*, chỉ còn lại trên người quần lót, nằm bên cạnh những cô gái gần như khỏa thân hoàn toàn, phô làn da nuột nà. Họ hôn hít nhau, vuốt ve nhau, quần quít nhau. Nhiều cặp làm tình ngay trên bãi cỏ xung quanh bể bơi, dưới làn ánh sáng lúc này đã chuyển sang màu

hồng thơ mộng. Gilbert cảm thấy mình cũng được quyền lả lơi. Nhưng liếc sang Gloria chàng thấy vẻ mặt cô ta thần nhiên, phớt đời một cách kỳ lạ. Từ đầu cuộc chiêu đãi đến giờ, Gilbert luôn quan sát Gloria và chàng thấy mọi cử chỉ, động tác của cô ta đều chỉ nhằm làm cô ta nổi bật giữa đám đông. Cuối cùng, mọi người chỉ còn nhìn thấy cô. Bên cạnh Gloria, mọi phụ nữ khác đều lu mờ. Gloria như tỏa ra một vầng hào quang rực rỡ lấn át mọi thứ. Một sức mạnh nào đó lôi cuốn chàng khiến Gilbert bỗng bị lây cái cảm giác sùng bái đó. Chàng mất mọi tỉnh táo và bây giờ nhìn Gloria, chàng chỉ thấy đấy là một thần tượng. Bây giờ thì Gilbert đã hiểu, cái sức quyến rũ đó khi lên màn ảnh được nhân lên hàng chục lần và mê hoặc đám khán giả hàng triệu người ngồi trong hàng vạn rạp chiếu bóng tối om mê mẩn nhìn lên thần tượng của họ trên màn ảnh duy nhất rực sáng. Gilbert ngoan ngoãn bước chân theo sự điều khiển của thần tượng Gloria Field và họ đến một chỗ đã trải sẵn một tấm nệm rộng bằng chất dẻo bơm căng đặt dưới một vòm cây hoa. Gloria nằm xuống, duỗi chân một cách hết sức thoải mái, bất cần quan tâm giữ gìn tấm áo choàng bằng xoa thêu kim tuyến ôm lấy tấm thân tuyệt mỹ và trẻ trung. Tất cả mối quan tâm của Gloria Field lúc này chỉ là làm sao "diễn" được lớp kịch tình ái lãng mạn nhất với chàng trai người Pháp này. Bởi cả cuộc đời của Gloria là những lớp trình diễn nối tiếp nhau như hai mươi tư trên hai mươi tư giờ. Bất cứ lúc nào cô ta cũng cảm thấy mình đang trên sàn quay và các ống kính chĩa vào cô. Gloria quan niệm rằng mỗi đêm chiêu đãi, dạ tiệc hay vũ hội đều là để cô đóng vai với một người đàn ông nào đó. Và người đàn ông này đối với Gloria chỉ giống như "bạn diễn" trong một trường đoạn phim. Họ làm phong tôn thêm ngôi sao, cho nên họ đều phải đẹp, rất đẹp là đằng khác. Và nếu là đàn ông ngoại quốc thì càng hay. Gilbert đã ngồi xuống bên nàng Gloria Field nằm duỗi chân trong "tư thế đê mê". Dáng điệu này, kiểu nằm này Gloria đã nghiên cứu hết sức công phu qua khổ công tập luyện, qua bao nhiêu lần đóng phim, Gilbert lúc này có thể thỏa thích ngắm khuôn mặt với gò má cao, chiếc mũi nhỏ, chiếc cổ thon dài, hai tay xinh xắn trên nền của làn tóc mềm mại xoã trên tấm nệm bằng chất dẻo. Hình dáng một làng Cleopatre, Nữ hoàng Ai Cập cổ đại nhưng được tô đậm thêm, hình dáng mà tất cả các cô nhân viên văn phòng, hiệu buôn đều cố công bắt chước nhưng không ai thành công được như Gloria Field. Rồi cách ngửa mặt lên đón một cái hôn say đắm kéo dài tưởng như vô tận để kết thúc một bộ phim và khán giả đem theo hình ảnh lãng mạn, hạnh phúc tốt đỉnh ấy về nhà, vào những giấc mơ. Gilbert sức nhớ Gloria Field là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất về "cái hôn chấm hết" ấy. Gloria Field đã hơi hé miệng, mắt nhắm nghiền, mơ màng nói :

- Tôi mơ ước được quay một bộ phim tại Paris... Đó là mơ ước của hầu hết nữ minh tinh màn bạc trên khắp trái đất.

Nhưng cô ta nói thêm :

- Rất tiếc là bên Pháp thù lao quá thấp, thấp đến mức kỳ cục !

Gilbert hiểu ra rằng vấn đề tài chính mới thật sự là vấn đề quan trọng. Mặc dù giàu khùng khiếp, nhưng ngôi sao màn ảnh này vẫn thấy chưa đủ. Chàng thầm nghĩ, có lẽ lúc này Gloria đang nhớ lại thời thơ ấu nghèo khổ hoặc nhớ đến bà mẹ cô ta lúc này già nua, cô đơn đang sống leo lắt ở một phương trời nào đó. Gloria không quan tâm đến mẹ ngay từ khi lọt lòng. Và cặp môi quen nhận cái hôn của tất cả các diễn viên nam đóng vai chính cặp đôi với cô, họa hoằn có lúc nhếch lên chua chát nghĩ rằng, bà già khốn khổ kia đâu có ngờ cục thịt hồng hào bé xíu ngày đó bây giờ trở thành Ngôi Sao được khắp thế giới tôn sùng ! Tâm sự đó hôm nay Gloria Field thổ lộ ra với chàng trai người Pháp bằng giọng rất khẽ. Có gì đâu, Gloria quen nói khẽ, bởi tiếng nói của nàng bao giờ cũng được kỹ thuật âm thanh điện tử phóng to lên hàng chục lần. Con người này mới phù hiếm biết bao ! Một cảm giác phần nộ trào lên trong óc Gilbert, chàng rất muốn cho cô gái đầy tham vọng này một bài học đích đáng. Chàng muốn tỏ ra cho cô gái hời hoạt này biết rằng chàng chẳng coi cô ta là cái gì hết. Chàng cúi xuống, ghé sát khuôn

mặt Cleopatre, lấy giọng hết sức dịu dàng nói :

- Bà đã cho tôi được hưởng một đêm không thể nào quên... Tôi xin phép được hỏi một câu hơi tọc mác : ngoài đời có bao giờ bà yêu say đắm như bà diễn tả trên màn ảnh không ?

Cặp môi mọng yêu kiều phải cố gắng lắm mới thốt lên được một câu rất khẽ, mang đầy chất quảng cáo :

- Có ai đáng để tôi yêu đâu ?

Gilbert lập tức hiểu ra vấn đề : sự thật ngược lại ! Gloria sẵn sàng yêu tất cả mọi người và không yêu riêng ai hết. Cô ta yêu người nào chỉ trong vài giây đồng hồ, cốt để anh ta phục vụ cho danh tiếng của cô. Gloria yêu họ vì cô. Cô ta hỏi :

- Ông thấy tôi trong bộ phim mới đây nhất của tôi thế nào ?

Gilbert đâu có ngốc, nhưng phép lịch sử buộc chàng phải đáp :

- Bà đóng tuyệt vời. Thật ra phim đó Gilbert chưa xem. Chàng vẫn định xem nhưng bây giờ, ngồi bên Gloria, chàng thậm nghĩ sẽ không bao giờ xem cô ta đóng nữa. Thời gian lúc này không hề cản trở. Craig cũng không đến để phá rối. Gilbert và Gloria hoàn toàn thoải mái bên nhau. Chàng ngồi, nàng nằm và họ im lặng, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu chung chung, về điện ảnh, về châu Âu, về Hoa Kỳ, về nước Pháp và Paris. Cuối cùng Gilbert cố gắng phá vỡ thế trận nhạt nhẽo :

- Bà quen chú tôi đã lâu chưa ?

Gloria không trả lời. Gilbert thấy cô ta thờ ơ đều đều. Gloria đã ngủ. Một cơn uất giận trào lên trong đầu chàng và chàng cúi xuống hôn điên cuồng, phũ phàng lên cô gái đang ngủ say. Chàng thử xem cô ta có thức giấc không và có đón nhận cái hôn của chàng không. Đúng lúc chàng ôm ghì Gloria, ấn môi vào miệng cô ta, dùng lưỡi tách cặp môi cô ta ra thì chàng giật thót người ! Một ánh đèn manhê lóe lên rồi tắt ngay. Chàng buông Gloria nhìn ta thì thấy năm sáu nhà nhiếp ảnh vây quanh chàng và Gloria, đang cho máy vào xác.

Một nhiếp ảnh gia đột nhiên bấm thêm kiểu nữa. Ánh đèn manhê lóe lên vào đúng lúc Gilbert đang trong tư thế kỳ cục nhất. Chàng chồm lên định chạy đến chỗ máy "tên thợ săn hình" táo tợn kia thì Gloria níu chàng lại :

- Ông biết cách hôn đấy. Lặp lại lần nữa đi...

Mắt cô ta vẫn nhắm, môi hé mở chờ đợi. Gilbert sửng sốt :

- Bà vẫn thức đấy à ?

- Tôi ngủ lúc nào tôi thích, nhưng không bao giờ tôi ngủ khi bên cạnh có một người đàn ông muốn hôn tôi. Tôi biết cách khêu gợi, cả trong cuộc đời cũng như trên màn ảnh. Và lại các nhiếp ảnh viên trong bộ phận tuyên truyền quảng cáo của tôi vẫn ao ước có được những tấm ảnh đặc biệt gây xôn xao dư luận. " Gilbert thân mến ! Ngày mai ông sẽ nổi tiếng khắp nước Mỹ. Tấm ảnh ông hôn tôi sẽ xuất hiện trên trang nhất tất cả các báo chí ra sáng mai trên toàn châu Mỹ, dưới đầu đề giật gân : "Ngôi sao màn ảnh Gloria Field sắp kết hôn với một người Pháp ? " Tất nhiên tôi không lấy ông, nhưng tấm ảnh đó sẽ là cách quảng cáo rất tốt, bởi trong bộ phim tôi sắp quay có một đoạn nhân vật chính do tôi đóng sang Paris. "Nếu ông bằng lòng, ta làm lại cái hôn vừa rồi, chắc chắn tấm ảnh đó sẽ còn tốt hơn nữa ?

Gilbert thấy cổ họng nghẹn lại. Lát sau chàng mới thốt lên được :

- Phải chăng tim bà bằng đá ?

Lần này cặp mắt tuyệt đẹp mới mở ra nhìn chàng một cách hết sức thơ ngây :

- Ông nghĩ tôi có quyền có cuộc sống riêng tư sao ? Tôi đâu thuộc về tôi ? Tôi thuộc về tất cả mọi người.

Không chịu nổi, Gilbert đứng dậy đi nhanh vào phòng khách. Craig đang trò chuyện sôi nổi với một

đạo diễn tên tuổi. Lão ngừng câu chuyện, kéo Gilbert vào một chỗ vắng :

- Cậu làm sao thế, Gilbert ? Trông cậu có vẻ buồn bực.

Gilbert không trả lời. Craig nói tiếp :

- Thế là rất tốt. Cậu không nên cứ thành công mãi.

- Ta đi khỏi đây đi ! - Gilbert khấn khoản.

- Nếu cậu muốn thế. Tôi đã nói rồi, trong chuyến ngao du này tôi làm mọi thứ đều là vì cậu. Sau đây một tiếng đồng hồ chúng ta sẽ cất cánh ở sân bay Los Angeles. Cậu không luyến tiếc gì chứ ?

- Không. Tôi đã hiểu thế nào là Hollywood rồi.

- Đừng vội kết luận thế. Một sự thất vọng nhỏ đâu đủ làm cậu nghi ngờ toàn bộ nền điện ảnh Hoa Kỳ.

- Tôi quá yêu sự chân thật nên không chịu nổi một nơi người ta sản xuất toàn hàng giả.

x

Chiếc Boeing khổng lồ sơn đỏ cất cánh khỏi đường băng của sân bay Los Angeles. Gilbert tự hỏi, không biết bây giờ lão ma quỷ này dẫn mình đến đâu, gặp loại phụ nữ nào nữa. Chàng cảm thấy càng đi với lão bá tước này chàng càng cảm thấy khó hiểu thêm phải đẹp ! Phải chăng Craig là quỷ Satăng hiện hình ? Càng ngày chàng càng thấy khó hiểu lão hơn. Gilbert thoáng có ý nghĩ bỏ lão. Nhưng chàng chưa thể về Paris lúc này. Thôi đành, dù sao chuyến ngao du cũng không đến nỗi nhàm chán. Trí óc chàng liên tục phải làm việc, mỗi lúc chàng lại chứng kiến thêm những điều bất ngờ, mới mẻ. Và lại lần nữa Craig đoán trúng ý nghĩ của chàng. Lão nói :

- Tôi đoán ông rất muốn biết lai lịch và cuộc đời của Gloria Field ? Và bản thân tôi cũng nghĩ ông nên biết... Tên thật cô ta là Hilda Strurmer. Chính tôi đã đặt cho cô ta cái tên Gloria Field khi cô ta bắt đầu bước vào nghề diễn viên điện ảnh. Tôi chọn Gloria vì cái tên đó nghe rất Ăng-lê, rất Mỹ. Còn Field là cái họ nghe chung chung, mang chất quốc tế. "Thật ra tóc cô ta màu vàng. Hilda Sturmer là một cô gái tóc đen. Mắt cũng đen. Bây giờ mắt cô ta vẫn đen. Tôi thay đổi được màu tóc cho cô ta nhưng màu mắt thì không được. Đó là thứ màu không thể nhuộm lại hay tẩy đi. Tuy nhiên sự tương phản giữa tóc vàng và mắt đen đậm lại tạo cho Gloria một vẻ độc đáo giúp thêm nhiều vào sự nổi tiếng của cô ta. "Lần đầu tiên tôi gặp Hilda Sturmer khi cô là một cô gái mười tám tuổi xinh đẹp, làm chân bán hàng tại một hiệu bánh kẹo ở thành phố Vienne Áo. Tôi có tật thích của ngọt và hôm đó ghé vào định ăn một chiếc bánh xép kem thì thấy cô ta. Hilda nổi bật lên trong đám các cô gái bán hàng. Vừa ăn tôi vừa bắt chuyện với cô ta. Đến nay, một phần tư thế kỷ trôi qua mà tôi vẫn còn nhớ như in cuộc đối thoại hôm đó giữa tôi và Hilda.

"-Cô em thân mến, cô làm ở hiệu này đã thấy mãi nguyên chưa ? "- Chưa đâu, thưa ông. Tôi rất ghét bánh ngọt. Nhìn thấy bánh ngọt là tôi buồn nôn rồi. Hơn nữa tôi nghĩ tôi có thể làm nghề gì khá khẩm hơn cái nghề bán hàng này.

"- Tôi cũng nghĩ như vậy. Cô có lợi thế là xinh đẹp.

"- Đúng vậy. Nhưng ở đây chẳng ai nhìn đến tôi. Khách vào đây chỉ cốt để ăn bánh. Ở đây đẹp cũng bằng thừa !

"- Xem chừng cô em muốn được mọi người chiêm ngưỡng ?

"- Tất nhiên rồi.

"- Tham vọng của cô lớn đấy. Tôi đã gặp nhiều cô gái trẻ tuổi cô, nhưng ít ai có tham vọng lớn như cô. Tôi tin rằng nếu ai chỉ cho cô em con đường đạt tới danh tiếng lẫy lừng, cô dám giẫm lên xác mẹ cô để đi.

"- Cha mẹ tôi mất rồi.

"- Tôi hiểu. Nhưng lỡ cô còn có người yêu ?

"Cô gái Hilda phá lên cười, cười rũ rượi. Cô nói :

"- Vậy là ông chưa nhìn kỹ nhan sắc của tôi rồi. Tôi đẹp đến mức không thể không nên yêu ai. Mọi người phải yêu tôi chứ không phải tôi yêu họ !

"Ra thế ! Tôi thâm nghĩ.

Tôi bèn ký một giao kèo với Hilda. Tôi nói :

"- Tôi sẽ giúp cô, bảo đảm trong vòng một năm, các giám đốc phim cỡ lớn ở Hollywood sẽ tranh nhau đến mời cô đóng phim. Cô sẽ thành ngôi sao điện ảnh nổi tiếng bậc nhất thế giới. Cô sẽ kiếm ra vô số tiền, tha hồ đến các mỹ viện, tha hồ mua mỹ phẩm đắt tiền nhất. Mọi người sẽ chiêm ngưỡng nhan sắc của cô. Cô sẽ là thần tượng của họ. Ảnh cô sẽ đăng trên khắp các báo chí. Tóm lại tham vọng to lớn của cô sẽ được thực hiện. "Để đáp lại, tôi chỉ xin cô một thứ, đó là lòng tham vọng của cô hiện giờ. Tôi cần thứ đó cho một cô gái khác hoàn toàn thiếu cái chất đó. Cô đồng ý không ?

"Hilda còn trẻ và cô ta đồng ý. Thế là tôi tạo cho cô ta thành ngôi sao điện ảnh Gloria Field nổi tiếng suốt hai chục năm nay.

x

Craig nói tiếp :

- Giống như Serena nhường cho tôi chất đưa tình, Hilda nhường cho tôi lòng tham vọng. Tuy nhiên từ khi cô ta nhường thứ đó cho tôi và trở thành ngôi sao màn bạc Gloria Field thì cô ta mất đi sức hấp dẫn đối với tôi. Rồi dần dần ông sẽ thấy, Gilbert thân mến, là khi con người ra được thỏa mãn ước mong, họ sẽ trở thành nhạt phèo ! "Trong hôn nhân cũng vậy. Người vợ đã thỏa mãn là người vợ nhạt nhẽo. Cái mà người ta gọi là "người vợ hoàn hảo" chính là người vợ nhạt nhẽo đến cực độ. Thật ra Gloria Field là một phụ nữ bất hạnh, đáng thương.

- Nhưng tại sao ông lại cho tôi gặp bà ta, trong khi ông thừa biết tôi không thích loại phụ nữ không hồn như vậy ?

- Vì hai nguyên do. Một là để sau này ông tránh xa mọi thứ gì giả dối. Hai là... Nhưng thôi, nguyên do thứ hai này sau đây sẽ có lúc tôi nói. Lúc này tôi chỉ muốn cùng với ông ta tạm sơ kết vấn đề. Tôi đã thu của Sylvia một năm tuổi trẻ, của Serena chất đưa tình, của Gloria lòng tham vọng.

Gilbert ngạc nhiên :

- Ông sưu tầm những thứ đó để làm gì ?

Craig nở nụ cười bí ẩn, nói :

- Đã bao giờ ông nghe nói hay nghĩ đến Người Đàn Bà Lý Tưởng chưa ? Tôi muốn tạo nên một người đàn bà như thế. Theo ông thì ngoài ba phẩm chất trên : tuổi trẻ, đưa tình và tham vọng, Người Đàn Bà Lý Tưởng cần có thêm phẩm chất nào nữa ?

- Mọi phẩm chất.

- Ôi, câu trả lời của ông quá đúng nhưng cũng quá rộng. Theo tôi những phẩm chất cần thiết cho người đàn bà lý tưởng tựu chung có thể xác định là sáu thứ : tuổi trẻ, đưa tình, tham vọng, phục tùng, ý thức mái nhà tổ ấm và sắc đẹp.

- Ông quên mất óc tưởng tượng sáng tạo ?

- Tất nhiên đây cũng là phẩm chất cần thiết, tạo cho người đàn bà luôn mới mẻ, nhưng tôi không xếp nó vào những phẩm chất nhất thiết phải có. Vả lại khi có tuổi trẻ và có chất đưa tình thì sẽ có óc tưởng tượng sáng tạo.

- Cái duyên thì sao ?

- Duyên không phải là một nét tính cách. Nó là sự tổng hợp của mọi phẩm chất. Tôi cam đoan với

ông, khi một người đàn bà có đủ sáu phẩm chất tôi nêu ra, cô ta sẽ có duyên.

- Còn tình yêu ?

- Ôi, ông còn trẻ và còn mơ mộng lắm. Người đàn bà yêu là người đàn bà tai hại. Yêu là khuyết tật. Yêu nghĩa là tập trung tình cảm vào một người, lỡ cô ta không yêu ta nữa thì cô ta sẽ không còn chút hấp dẫn nào đối với ta. Vả lại một người đàn bà trẻ tuổi, đưa tình, có tham vọng, thích phục tùng, say mê xây dựng tổ ấm và lại đẹp nữa thì làm sao mà không yêu ta ?

- Còn tính chân thật ?

- Ông thích người thẳng thắn à ? Tôi lại thấy loại đàn bà nói thẳng và nói thật nhiều khi làm tôi khó xử. Trong khi đó người đàn bà dối trá bao giờ cũng đáng yêu. Nữ giới đã biết như vậy từ xa xưa rồi. Thì ông thử nghĩ xem, bà tổ của loài người là bà Eva, chính vì dối trá mà được ông Adam yêu. Không, tính thật thà không phải là phẩm chất nhất thiết phải có để trở thành Người Đàn Bà Lý Tưởng !

- Vậy theo ông, dối trá mới là phẩm chất phải có ?

- Đúng thế, nhưng chúng ta không cần tạo nên, bởi bản chất của mọi đàn bà trên đời là dối trá. Đó là phẩm chất có sẵn trong họ.

Gilbert suy nghĩ rồi nói :

- Vậy là tôi đã thông. Nhưng tôi vẫn nghĩ trong sáu phẩm chất ông nêu lên, chỉ hai thứ nhất thiết phải có, đó là tuổi trẻ và sắc đẹp. Còn bốn thứ kia, thật ra có thì tốt, thiếu một thứ cũng không sao.

- Tôi hiểu tại sao ông nói như vậy, Gilbert thân mến. Chỉ có điều tuổi trẻ và sắc đẹp là hai thứ bên ngoài, nhìn là thấy ngay. Trong khi bốn thứ kia, tiềm ẩn ở bên trong. Đó là những phẩm chất tinh thần.

- Tôi ngẫm nghĩ và thấy, bốn thứ mà ông gọi là phẩm chất tinh thần kia, không khéo lại là khuyết điểm ấy chứ ! Đưa tình dễ yêu lung tung. Tham vọng dễ đi quá đà. Tha thiết xây dựng tổ ấm nhiều khi biến nhiều đàn bà thành thiên cặn. Còn thích phục tùng thì rõ ràng chỉ là một biểu hiện của thói nhu nhược.

- Ông nói có lý, Gilbert. Tuy nhiên ông phải thấy, bốn phẩm chất tinh thần tôi nêu ra, ngoài tuổi trẻ và nhan sắc, có khi là khuyết điểm, nếu quá mức. Nhưng ở liều lượng vừa phải, chúng là những phẩm chất vô cùng cần thiết. "Tôi lấy thí dụ tính đưa tình của Serena ! Chính ông cũng đã mê mẩn trước sức quyến rũ của cô ta đấy thôi. Tôi đã nhìn thấy ông ôm chặt cô ta như thế nào lúc khách khứa đã về hết chỉ còn lại hai người. Nếu tôi không gọi, khéo ông cứ dính chặt cô ta như thế chưa biết đến bao giờ ! "Còn tham vọng ? Ông thấy mất cảm tình với Gloria Field, nhưng đấy là khi tham vọng của cô ta được thực hiện và cô ta đã mãn nguyện. còn khi cô ta chỉ là Hilda, lòng khao khát danh vọng của cô ta phải nói là rất đáng yêu. "Tôi chưa nói đến hai phẩm chất còn lại : ý thức tổ ấm và tính thích được phục tùng. Bởi sau đây tôi sẽ dẫn ông đến hai người phụ nữ có hai phẩm chất đó. Ông sẽ thấy, hoặc ít ra chúng ta cũng có chất liệu để tranh luận xem chúng có cần thiết hay không.

Người đàn bà thứ tư : AICHU'A

Mohamed Ben Setouf đứng đầu vương quốc Hedjaz, vị quốc vương hùng mạnh nhất của khu vực Arabie giàu có. Ngài nổi tiếng lừng lẫy thế giới vì nhiều lễ, nhưng một trong những lễ đó là Ngài có một hậu cung to lớn và mỹ lệ nhất trần gian, với ba trăm sáu mươi lăm cung phi để Ngài dùng lần lượt trong ba trăm sáu mươi năm ngày hàng năm. Do có ngàn ấy vợ cho nên mỗi vợ của Ngài chỉ được quyền hưởng ân ái với chồng mỗi năm một lần. Còn ba trăm sáu mươi tư ngày kia họ đành phải xoa dịu cơn khao khát tình dục bằng cách vuốt ve lẫn nhau. Trong hậu cung rộng lớn, vô cùng tráng lệ này chỉ có một người đàn ông duy nhất, đó là Ngài Đại thị quan Ali. Một mình ông ta phải quán xuyến hàng mấy trăm vợ vua như vậy nên rất vất vả. Vị đại thần thấp và béo tròn, không râu này suốt ngày đêm phải xông vào can những đám đánh nhau, cãi cọ nhau vì ghen tuông giữa ba trăm sáu mươi năm người vợ lúc nào cũng chực bóp cổ nhau chỉ vì cảm thấy mình không được Vua yêu bằng các bà kia. Hậu cung của Quốc vương Mohamed Ben Setouf là cả một tòa nhà dài lớn xây thành hình vuông, giữa là sân chơi có vườn hoa quý và các loài chim hiếm. Tòa nhà được ngăn thành ba trăm sáu mươi năm gian phòng nối liền nhau, mỗi phòng có sân nhỏ giếng phun và có cổng sắt trông ra sân chung ở giữa. Các cung phi vợ vua chỉ được ra sân chơi chung vào những giờ nhất định, giống như tù nhân trong các trại giam. Hôm nay đại thị quan Ali rất bận rộn. Tối hôm trước nhà Vua cho vời Ngài đến báo tin sáng mai sẽ có hai vị khách quý đến thăm hậu cung của nhà Vua. Hoàng đế Mohamed nói với viên đại thị quan thân tín như sau :

- Đó là hai người bạn của Trẫm, quốc tịch Pháp. Pháp là một nước tự cho là văn minh và đàn ông Pháp chủ quan tin rằng họ am hiểu phụ nữ. Trẫm rất muốn đánh tan thói kiêu ngạo của họ để họ biết rằng về mặt am hiểu phụ nữ, chúng ta không kém gì họ.

Đại thị quan Ali trả lời bằng giọng the thé của quan hoạn :

- Muôn tâu Bệ Hạ, đúng là như thế. Bệ hạ phán như vậy là chí phải. Cầu đức Allah ban cho các cung phi của Bệ Hạ một vẻ dịu dàng hiền hậu và e thẹn để bọn Tây Dương kia sáng mắt ra.

Nhà vua khê khàng nói :

- Nếu như đáng Allah không nghe thấu lời cầu xin của Trẫm và Khanh thì Khanh hãy dùng trí thông minh cùng với lòng mẫn cán của Khanh, giúp Trẫm bắt bọn cung phi đó phải vào khuôn phép bằng ngọn roi của Khanh.

Sau khi khẳng định lòng trung thành tuyệt đối với đáng quân vương, đại thị quan Ali quay vào hậu cung, đi lần lượt từng phòng cung phi đe trước. Thoạt đầu ông đánh cho mỗi nàng cung phi một trận roi đau quắn đít, sau đó bắt đầu ra những mệnh lệnh cần thiết. Vì vậy khi bá tước Craig cùng "cháu" là Gilbert vào đến hậu cung của quốc vương Mohamed Ben Setouf thì tất cả các cung phi đều nem nép. Gilbert thích thú ngắm bốn tòa nhà dài chạy thành một đường vuông, giữa là vườn thượng uyển um tùm cây cối, các luống hoa muôn sắc và những chuồng nhốt các loài chim lạ. Các cung phi đứng trong cửa sắt nhìn ra. Gilbert thấy họ đều trùm khăn che kín nửa mặt, chỉ để lộ cặp mắt, cho nên chàng thấy nàng nào cũng đẹp. Các cặp mắt đều đen nhánh và mở to trông vô cùng huyền bí khiến lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn của chàng trai, càng làm chàng tò mò thêm. Craig vẫn tỏ ra bình thản. Lão ta đến đây nhiều lần và coi những hậu cung như thế này là chuyện bình thường. Lão biết Gilbert đang rất tò mò muốn biết nhiều hơn. Lão bèn hạ lệnh cho viên đại thị quan trông coi hậu cung :

- Thả tất cả ra !

Viên đại thị quan Ali bèn vỗ tay ba tiếng, báo hiệu đã đến "giờ ra chơi". Tất cả ba trăm sáu mươi nhăm cung phi ủa ra sân, vây quanh hai vị khách da trắng. Họ xì xào thán phục. Thấy những cặp mắt sáng rực của họ, đột nhiên Gilbert rung mình, sờn gai ốc : đám phụ nữ cuồng điên kia vì bị dồn nén tình dục rất có thể biến thành một đội quân hung hãn xé xác hai người đàn ông mất ! Nói đại, bởi viên đại thị quan Ali thật ra không còn là đàn ông. Nhưng Ali đã lăm lăm ngọn roi trong tay vừa đi vừa lườm các nàng, khiến không cung phi nào dám tỏ cử chỉ táo bạo nữa. Craig cười hỏi :

- Gilbert, ông thấy thích cô nào nhất ?

- Tôi không biết nữa, - Gilbert lúng túng đáp. - Nếu các cung phi kia bỏ mạng che mặt thì may ra tôi còn có thể so sánh họ với nhau.

- Được đấy. Các nàng này đang thềm được như thế và một khi Vua Mohamed đã cho phép ông vào đây, có nghĩa ngài cũng cho ông một số ưu đãi.

Gilbert liếc mắt nhìn viên đại thị quan, nói với Craig :

- Tôi ngờ lắm. Viên quan hoạn kia xem chừng không hề lạnh hiên. Chưa kể tính ghen của nhà Vua cũng là thứ đáng cho chúng ta sợ.

- Ông lầm rồi, ông bạn trẻ thân mến. Ông chưa biết đến lòng mến khách của ngư-ời phương Đông đâu. Khi ông đã là khách của nhà Vua thì Ngài không tiếc ông thứ gì hết. Ông tuyệt đối an toàn khi ở trong bốn bức tường thành. Chỉ khi ra ngoài ông mới lo bị sát hại bởi một số tên thù ghét ông. Nhưng ông không lo, Gilbert ! Đã có tôi bên cạnh thì sẽ không ai làm gì ông được.

- Nếu vậy thì tôi yên tâm, ông có thể nói với viên thị quan để ông ta ra lệnh các cung phi bỏ mạng che mặt ra được không, ông Craig ?

Trong lúc lão già bá tước nói gì bằng tiếng A-rập với Ali thì Gilbert kéo tay lão, nói khẽ :

- Lạ chưa kìa ! Các cung phi đều tóc đen trong khi có một nàng tóc vàng. Những lọn tóc lọt ra ngoài tấm khăn trùm đầu và che nửa mặt. Sao ông bảo Vua Mohamed chỉ thích vợ tóc đen ?

- Gilbert ! Ông vừa phát hiện một điều bí mật đặc biệt của hậu cung ở đây. Đúng là Vua Mohamed thích phụ nữ tóc đen và ở phương Đông, rất hiếm có người tóc màu nhạt. Nhưng trong hậu cung này lại có một người duy nhất tóc vàng. Cô ta từ Anh sang đây.

- Cô ta là người Anh ? - Gilbert sững sờ hỏi.

- Anh một trăm phần trăm thậm chí còn là con gái một dòng họ quý tộc lâu đời. Ông nói tiếng Anh thạo, tôi đã thấy ông trò chuyện với Gloria Fied hôm đến Hollywood vậy tại sao ông không thử trò chuyện với cô ta ?

Gilbert chưa kịp trả lời thì Craig đã nói gì đó bằng tiếng A-rập với Ali.

Viên đại thị quan này ngoắc ngón tay ra hiệu. Cô gái cung phi người Anh đi đến, vẫn che mặt. Cô khẽ nghiêng người chào rồi lặng lẽ hắt đầu mời hai vị khách da trắng đi theo. Hai người đàn ông đi và Gilbert nhận thấy các cung phi khác lộ vẻ tiu nghỉu. Lát sau, Gilbert và Craig đã bước qua cửa cổng sắt vào gian phòng của nàng cung phi người Anh. Cả ba ngồi xuống tấm thảm Ba Tư. Hai người đàn ông da trắng cũng ngồi xếp xuống thảm, hai chân gập lại theo kiểu phương Đông. Nàng cung phi Anh ngồi xỏm sau cùng, dáng khép nép và Gilbert dăm nghi ngờ, nàng có thật là người châu Âu hay không. Bên ngoài viên đại thị quan Ali vẫn đi đi lại lại, mắt ngó vào để kiểm tra. Gilbert cảm thấy nghi ngại, nhưng lão Craig dường như đoán được, nói :

- Ông đừng ngại. Vua Mohamed đã ban cho chúng ta đặc ân tiếp chuyện với một cung phi của Ngài không che mặt. Về nguyên tắc, tuyệt đối không ai được phép vào hậu cung của nhà Vua, trừ viên thị thần Ali là người bị hoạn và không nguy hiểm gì nữa.

- Nhưng như vậy thì các cung phi làm gì cho hết ngày trong cái cung điện vàng son lộng lẫy nhưng

cô đơn, không có đàn ông này ?

- Họ nằm mơ màng, ngủ, hút thuốc, chăm sóc nhan sắc, đeo vào rồi cởi ra đủ các loại nữ trang quý bằng vàng ngọc, kim cương do Vua ban thưởng sau mỗi đêm ân ái hàng năm, tùy theo năng cung phi ấy chiều chuộng Ngài đến mức nào. À, họ còn hát những bản tình ca, những bài hát ca ngợi chiến công của các dũng sĩ ngoài chiến trường và chuẩn bị cho đến lần được Vua ân ái sang năm.

Gilbert kêu lên :

- Vậy mà cũng gọi là sống ?

- Dù sao, hậu cung phương Đông này cũng còn hơn các nhà chứa phương Tây. Chỉ hầu hạ một người đàn ông duy nhất vẫn hơn là phục vụ hàng trăm ngư-ời đàn ông khác nhau, ông không thấy như vậy sao, Gilbert thân mến ?

- Ôi, nhưng lão quan kia cứ ngó vào làm tôi thấy mất thoải mái quá. Ông không thể yêu cầu ông ta đi nơi khác được sao ?

- Như thế không tiện. Bởi chính ông ta bảo đảm an toàn cho ông và tôi đấy. Ông đừng ngại gì. Ali đã nhận được lệnh nhà Vua là không được can thiệp gì vào hoạt động của chúng ta, trừ phi chúng ta gặp nguy hiểm. Vua Mohamed quen tôi đã lâu cho nên đối với tôi luôn có một cách xử sự đặc biệt. "Gilbert thân mến, ông cứ thoải mái hỏi tất cả những gì ông muốn biết. Riêng tôi, tôi đoán ông rất muốn biết tại sao một phụ nữ châu Âu lại chịu khếp mình vào sự phục tùng ngoan ngoãn này.

- Tên nàng là gì ? - Gilbert hỏi.

- Aichura.

- Đó không phải là một cái tên Ăng-lê !

- Đúng thế. Tên đó do Vua Mohamed đặt sau khi nàng đồng ý làm một trong mấy trăm vợ Vua. Thật ra tên nàng là Margaret. Cho đến nay nàng chỉ biết được một số ít ỏi từ ngữ A-rập. Ali đã phải rất vất vả dạy cho nàng. Nhưng ông thừa biết, trong việc ân ái, con người ta đâu cần nhiều ngôn ngữ ? Thôi, ông trò chuyện với cô ta đi. Theo tôi, trước tiên ông hãy bảo cô ta bỏ mạng che mặt ra.

Gilbert nói tiếng anh. Aichura lập tức ngoan ngoãn làm theo và chàng thấy trong thái độ phục tùng của cô ta có một niềm hào hứng vừa vội vã vừa sung sướng. Người phụ nữ này rõ ràng chờ đợi để tuân theo mọi mệnh lệnh. Nhưng khi tấm khăn choàng che mặt được bỏ ra, Gilbert đột nhiên thấy tiếc. Cô gái này lập tức mất đi vẻ huyền bí gợi cảm. Trên khuôn mặt trắng nõn cân đối nhưng lạnh lùng chỉ có cặp mắt màu tro là sinh động. Gilbert chợt hiểu tại sao đàn ông A-rập yêu cầu phụ nữ che mạng. Vì khi đó họ không còn phân biệt được ai xấu ai đẹp nữa. Khi nhìn thấy khuôn mặt che một nửa, chỉ để hở cặp mắt, người ta dễ tưởng tượng ra đằng sau tấm mạng đó là một khuôn mặt kiều diễm tùy theo trí tưởng tượng của mỗi người, trong khi sự thật hoàn toàn không phải thế. Một thân hình bó kín từ đầu đến chân, một khuôn mặt chỉ hở đôi mắt dễ kích thích trí tưởng tượng của nam giới. Bây giờ đã bỏ mạng, Margaret hiện lên tiêu biểu cho sắc đẹp Ăng-lê : làn da nõn nà lạnh lùng và nụ cười thường trực không thể hiện cái gì hết. Trong vàng trán kia, chỉ đầy những định kiến bất di bất dịch, và một trong những định kiến đó đã đẩy người phụ nữ kia tự nguyện bước vào hậu cung của một vị Vua phương Đông. Sau khi ngắm nghía nhan sắc Aichura khác hẳn với nhan sắc nồng nàn, đưa tình của cô gái Chilê Serena, Gilbert hỏi bằng tiếng Anh :

- Đầu đuôi thế nào mà bà lọt vào đây ?

- Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là vào đến đây, tôi cảm thấy đã thực hiện được mơ ước của tôi.

- Bà thấy hạnh phúc chứ ?

- Không một phụ nữ Anh tự do nào sùng sảng như tôi hiện giờ.

Craig chen vào :

- Margaret ngay từ năm mười sáu tuổi đã mơ ước được làm cung phi cho một vị Vua phương Đông. Ông thừa biết, trong vùng đất đầy sương mù của thành phố Manchester nước Anh, con người ta luôn mơ mộng và họ có những mơ ước nhiều khi rất độc đáo. Sao ? Ông nghĩ gì thế, Gilbert thân mến ?

- Tôi đang nghĩ, vị trí cung phi của Vua chúa phương Đông thực chất là một nữ nô, làm sao có thể là mơ ước của một phụ nữ tân tiến châu Âu được, nhất là nước Anh, nơi phụ nữ hoàn toàn độc lập và có thể làm mọi nghề nghiệp như đàn ông.

Họ nói bằng tiếng Pháp và Margaret nhìn họ bằng cặp mắt hờ hững. Cô ta có vẻ không quan tâm. Gilbert thuật lại cuộc trao đổi với Craig sang tiếng Anh. Margaret nói :

- Từ thuở nhỏ tôi đã mơ ước được tuân theo một người chồng đồng thời là ông chủ. Nghe chị tôi kể về sinh hoạt của các Vua Chúa phương Đông, tôi ao ước được làm một cung phi trong hậu cung của họ. Nhất là khi chị tôi kể về hậu cung của Vua Mohamed Ben Setouf này. Chị tôi đã du lịch qua đất A-rập và biết Vua Mohamed chơi sang đến mức có ba trăm sáu mươi năm vợ, và mỗi ngày ân ái với một vợ. "Cha tôi mất sớm để lại gia tài khổng lồ. Thuở nhỏ tôi sống trong các ký túc xá dành cho con gái các gia đình quý tộc. Niềm say mê lớn nhất của tôi là đọc *Một ngàn lẻ một đêm*, tôi mơ ước lớn lên sẽ được hầu hạ một đấng quân vương đầy quyền uy. Còn ai quyền uy hơn một người có tới hàng trăm vợ ? Tôi quan niệm hạnh phúc lớn nhất của phụ nữ là được phục tùng, được hầu hạ chỉ riêng một người đàn ông. "Trong sự vâng chịu có một thứ gì đó rất quyến rũ tôi. Còn gì sung sướng bằng được chiều chuộng mọi ý thích oái oăm nhất về xác thịt của một người vừa là chồng vừa là chúa tể của mình. Tôi quyết định sau này sẽ tìm bằng được đến đây và van lạy Hoàng đế Mohamed nhận tôi vào hậu cung của Người. "Năm mười chín tuổi, tôi rời nước Anh, nói dối mẹ tôi là đi du lịch xa để thăm thú thế giới. Từ ngày đó tôi không được gặp bà lần nào cũng như gặp bất cứ ai trong họ hàng thân tộc. Từ đấy đến nay đã sáu năm rồi. Để được yết kiến đức vua Mohamed tôi đã phải rất công phu. Nếu không may mắn gặp ông bá tước Craig có lẽ tôi đã phải thất vọng trở về Anh. Ông bá tước là bạn thân của Vua Mohamed và giới thiệu tôi với Người.

Craig nói tiếp, bằng tiếng Anh :

- Thật ra lúc đầu Vua Mohamed rất ngại, sợ một phụ nữ châu Âu không chịu được cuộc sống cung phi. Vả lại Ngài đã có đủ ba trăm sáu mươi năm vợ dành cho ba trăm sáu mươi năm ngày trong năm. Tôi phải hết sức thuyết phục và lúc đó tôi chợt nảy ra một sáng kiến. Tôi hỏi nhà Vua, thế nếu năm nhuận có ba trăm sáu mươi sáu ngày thì Ngài làm thế nào. thì ra những năm đó Vua Mohamed đành chịu cô đơn một ngày, bởi nếu Ngài gọi một cung phi nào đó lên hầu hạ thì ra cô ta được hưởng hai lần trong một năm và các cung phi khác sẽ ghen lồng lên. "Tuy vậy Vua Mohamed vẫn còn băn khoăn, nếu lấy Margaret vào làm cung phi thứ ba trăm sáu mươi sáu thì nàng sẽ chỉ được ân ái với Vua trong năm nhuận, nghĩa là bốn năm mới có một lần, liệu nàng có chịu nổi không ? Bởi các cung phi khác mỗi năm được hưởng một lần mà còn bức bối phát điên phát rồ lên vì phải nhịn quá lâu. Vậy bây giờ Margaret phải chờ những bốn năm mới được ân ái với Vua một lần sẽ thế nào ? "Tôi có hỏi lại thì Margaret bằng lòng. Nàng bảo tôi như vậy càng hay. Bởi chờ đợi bốn năm mới được hưởng một đêm, tất cái đêm đó niềm sung sướng sẽ tăng gấp bốn lần so với các cung phi được hưởng mỗi năm một đêm.

Margaret nói :

- Ông Craig nói đúng. Tôi đã trả lời như thế. Mà đúng như thế thật. Trong sáu năm sống ở hậu cung này tôi mới được hầu hạ đức quân vương có một lần, nhưng cái lần đó tôi thấy mình sung sướng hơn mọi phụ nữ trên đời. Tôi dồn vào đêm đó toàn bộ bốn năm chờ đợi, mong mỏi, và tôi thấy rõ đáng

quân vương hoàn toàn thỏa mãn. "Đêm đó Người phá bảo tôi, chưa bao giờ Ngài được một phụ nữ hầu hạ tử mỹ và ngoan ngoãn đến như vậy. Chưa bao giờ Ngài thấy một phụ nữ nào hào hứng chiều theo mọi ý thích quái đản nhất của Ngài đến như vậy. Ngài không biết rằng hạnh phúc lớn nhất trên đời của tôi chính là được hầu hạ đàn ông, một người đàn ông duy nhất, và thời gian mong đợi càng dài, khi được thỏa nguyện, niềm sung sướng của tôi càng lớn.

Craig nói tiếp :

- Ông thấy rồi đấy. Và Vua Mohamed đã mất công lục tìm mãi mới thấy được cái tên Aichura, một tên gọi không trùng với ba trăm sáu mươi nhăm cái tên kia.

Gilbert vẫn còn băn khoăn. Chàng hỏi :

- Bà tin rằng những lời bà nói là thành thật chứ.

Aichura mỉm một nụ cười mơ màng, không biết trả lời ra sao. Craig bèn đỡ lời. Lão nói :

- Tất nhiên ! Bởi nếu không, Aichura đã trốn khỏi đây. Việc đó đối với nàng hoàn toàn dễ dàng. Sứ quán Anh tại Vương quốc Ả-rập này sẵn sàng can thiệp và giúp đỡ nàng. Bây giờ ông còn muốn hỏi thêm Aichura gì nữa không, Gilbert thân mến ?

- Không, - Gilbert nói.

- Nếu vậy ta xin lui. Aichura thân mến, tôi rất mừng thấy cô đạt được nguyện vọng và không ân hận gì về quyết định của cô cách đây sáu năm.

- Tôi cũng xin cảm ơn ông một lần nữa, ông bá tước quý mến.

Gilbert đột nhiên nói :

- Tôi xin phép được hỏi nốt một câu cuối cùng.

- Xin mời ông, - Aichura nói. - Tôi sung sướng được chiều ông, nhất là việc chiều đó chính là chiều theo chồng tôi, đức Vua Mohamed.

- Bà có thể thuật lại cho tôi nghe cái đêm duy nhất của bà với đức Vua được không ?

- Được. Ông là người quý phái và với những người quý phái phụ nữ chúng tôi có thể kể ra những điều tâm sự thầm kín. Hơn nữa điều ông muốn biết cũng là điều tôi muốn kể ra để phá tan những ngộ nhận của người phương Tây đối với sinh hoạt đời tư của các Vua chúa phương Đông, cũng như đối với cuộc sống của các cung phi trong các hậu cung tại đây. "Thông thường khi được báo tin là đến ngày được "gặp" Vua, các cung phi đều chuẩn bị cẩn thận, từ trang điểm đến áo quần, đeo tất cả các nữ trang lên người đồng thời ôn lại câu chuyện sẽ kể hầu Vua tối hôm đó. Câu chuyện này được Ngài đại thị quan Ali dạy cho từ nhiều tháng trước để chúng tôi học thuộc lòng.

Gilbert ngạc nhiên :

- Sao ? Phải kể chuyện cho Vua nghe à ?

- Vua Mohamed thật ra tính khí rất trẻ con. vui đấy mà cũng buồn đấy, khi yêu ai thì rộng rãi vô cùng nhưng khi giận ai thì cũng tàn nhẫn hết mức. Trước khi vào cuộc ân ái, Vua rất thích thấy cung phi quỳ dưới chân Ngài, kể cho Ngài nghe một câu chuyện thật hay. Ngài vừa nghe vừa hút cần sa. Ông thấy Ngài có phải giống đũa trẻ to xác không ? Nếu câu chuyện kể ra làm Ngài hài lòng thì Ngài ban cho cung phi đó mọi ân huệ.

- Tại sao phải ông Ali chọn chuyện ? Sao các bà không tự nghĩ ra ? - Gilbert hỏi.

- Phụ nữ phương Đông không có nhiệm vụ phải vận dụng óc tưởng tượng cho vất vả. Viên thị quan Ali ngoài các tài khác còn có biệt tài nghĩ ra các câu chuyện. Mỗi đêm ông ta nghĩ ra được một truyện và cứ tiếp tục như thế đều đặn hàng bao nhiêu năm nay rồi. Ông ta còn nhớ kỹ những truyện nào Vua Mohamed đã nghe. Nếu cung phi nào kể một chuyện Vua đã nghe thì sấm sét đổ lên đầu cung phi đó không thương tiếc.

- Sao ? Vua giết bà ta ư ?

- Không. Nhưng cách trừng phạt của Vua còn khủng khiếp hơn cái chết ? Người không kể được một câu chuyện mới cho Ngài sẽ bị Ngài giam vào lãnh cung, không cho ăn uống gì cho đến lúc bà ta tắt thở.

Gilbert rùng mình :

- Bà không ghen với các cung phi khác ư ? Họ mỗi năm được gần Vua một lần, trong khi bà bốn năm.

- Không cần. Càng chờ lâu khi được hưởng càng sung sướng. Ngài Ali thông cảm với tôi nên dành cho tôi câu chuyện hay nhất. Và tôi tha hồ có thời gian để học kể nó bằng tiếng A-rập.

Craig chen vào :

- Ôi, nếu Aichura kể cho chúng tôi nghe câu chuyện bà đã kể hầu Vua đêm bà ân ái nhỉ ?

- Sẵn lòng. Chỉ có điều bằng tiếng A-rập chứ ?

- Bằng tiếng Anh. Ông bạn trẻ của tôi chưa có may mắn được học tiếng A-rập.

- Thôi được, tôi sẽ kể bằng tiếng Anh.

Bằng giọng du dương trầm bổng, nàng cung phi da trắng bắt đầu kể : Một hôm, nàng cung phi của nhà Vua bị kẻ thù của Vương quốc bắt cóc đem đi. Nàng nghĩ cách đánh lừa bọn gian phi và nửa chừng trốn được, tìm đường trở về cung. Dọc đường nàng gặp một con sư tử. Con sư tử cho nàng cuồi lên lưng và chở nàng về cung. Thấy nàng cung phi trở về, Vua rất mừng, hỏi ai đã đưa nàng về. Nàng cung phi trả lời :

- Tàu Bệ hạ, một con sư tử. Nó rất tốt bụng, chỉ phải nó thở ra mùi hôi thối nồng nặc. Con sư tử nấp gần đó nghe thấy bèn bỏ đi. Để thưởng công cho nàng cung phi đã biết cách trở lại hậu cung, Vua cho nàng được phép tự do muốn ra khỏi hậu cung bất cứ lúc nào cũng được. Một hôm nàng bình thân ra ngoài, dạo chơi trong vườn thượng uyển. Đang sung sướng hít mùi hương của các loài hoa quý và thở không khí trong lành thì nàng nhìn thấy con sư tử ngày nọ. Con sư tử nói :

- Nàng hãy nhắc một khúc gỗ và giáng lên đỉnh đầu ta.

Nàng cung phi nói :

- Ta không làm thế đâu, bởi mi đã có công giúp ta và ta rất biết ơn mi. À, nhưng có phải chính mi đã cõng ta trở về hậu cung hôm đó không hay con sư tử khác ?

- Chính ta.

- Nếu vậy ta không thể đánh mi được.

- Nếu bà không chịu đánh vào đầu ta thì ta ăn thịt bà.

Nàng cung phi đánh tìm một khúc gỗ và đánh lên đỉnh đầu con sư tử. Con sư tử bèn nói :

- Được rồi. Bây giờ bà đi đi.

Hai tháng sau, nàng cung phi gặp lại con sư tử. Con sư tử nói :

- Chỗ bà đánh ta hôm trước đây. Vết thương lành chưa, bà xem hộ ta.

- Lành rồi, - nàng cung phi xem rồi đáp.

- Lông đã mọc chưa ?

- Lông chỗ đó cũng mọc rồi.

Con sư tử nói :

- Thương tích trên da thịt cuối cùng đều khỏi, nhưng vết thương trong trái tim thì không. Câu nói hôm đó gây vết thương trong tim ta, bây giờ vẫn còn đau. Ta thà chịu một lưỡi kiếm còn hơn chịu câu nói chê bai của đàn bà.

Nói xong, con sư tử chồm lên, xé xác người cung phi nhai ngấu nhai nghiền. Kể xong chuyện, Aichura nói :

- Câu chuyện do ông Ali nghĩ ra đó tôi đã kể cho Vua nghe. Người rất hài lòng và lập tức chồm lên người tôi như một con sư tử, ngoạm vào tất cả những chỗ nào có giá trị trên thân thể tôi...
Gilbert nhăn mặt, đứng lên. Lúc ra đến cánh cửa sắt, chàng quay lại chào nàng cung phi thì thấy Aichura đưa đeo mạng che mặt lên để khỏi khác với các cung phi ở đây.

x

Trước khi lên máy bay, Gilbert nói với Craig :

- Tôi vẫn còn áy náy đã bỏ mặc cô gái da trắng đó trong hậu cung của Vua A-rập. Hay tôi quay lại giúp cô ta trốn ?

- Aichura không chịu đâu. Nàng thích ở lại đó.

- Nhưng tôi thấy nàng ở lại đó không được. Một phụ nữ da trắng quý tộc và xinh đẹp đến thế ! Làm như vậy là sỉ nhục nữ giới châu Âu.

- Ông đừng nghĩ lẫn lộn như thế, Gilbert thân mến. Vả lại hình như tôi đã kể ông nghe tại sao tôi lại quan tâm đến cô gái ấy rồi chứ ?

- Rồi và bây giờ thì tôi đã hiểu : ông đã giúp cô ta toại nguyện và yêu cầu cô ta nhường cho một chút ý thích phục tùng của cô ta chứ gì ?

- Đúng vậy ! Cô Margaret này làm tôi hết sức ngạc nhiên, - lão già nói. - Trong khi mọi cô gái khác bị đưa vào hậu cung nhà Vua đều tha thiết được thoát ra ngoài, được tự do. Vậy mà riêng Aichura ngược lại, không muốn tự do. Cô ta thích phục tùng, thích hầu hạ, thích được là sở hữu của một người đàn ông nào đó.

Gilbert cau mặt :

- Và ông cho rằng niềm thích thú phục tùng là một trong sáu phẩm chất nhất thiết phải có để trở thành Người Đàn Bà Lý Tưởng ?

- Tất nhiên rồi. Người Đàn Bà Lý Tưởng phải có niềm thích được hoàn toàn phục tùng đàn ông.

Khi chiếc Boeing sơn đỏ to lớn đã lấy đủ độ cao và bay ngang, Gilbert hỏi :

- Ông hay nói đến Người Đàn Bà Lý Tưởng. Vậy có người đàn bà nào như thế thật không ?

- Có

- Tôi không tin.

- Sao ông có thể nghi ngờ điều tôi khẳng định được nhỉ, Gilbert thân mến ? Tất nhiên nếu cứ để tự nhiên thì không người đàn bà nào trên đời có được đầy đủ sáu phẩm chất bắt buộc đó. Vì vậy tôi đã phải cố công tạo nên. Bây giờ, tôi có thể lộ ra với ông điều bí ẩn : cô gái mà tôi tạo nên dựa theo mơ ước của tôi ấy, tên là Léa. Chính tôi đặt cái tên ấy cho nàng.

- Tôi rất muốn được thấy sản phẩm kỳ lạ đó của ông.

- Tất nhiên tôi sẽ đưa ông đến gặp người Đàn Bà Lý Tưởng ấy. Nhưng trước khi đến đó, tôi mời ông đi với tôi một chặng ngao du cuối cùng, đến gặp người phụ nữ có phẩm chất thứ năm : niềm ham mê xây dựng tổ ấm.

- Đấy mới là phẩm chất thứ năm ! Còn người phụ nữ có phẩm chất thứ sáu nữa chứ ? - Gilbert hỏi.

Craig trầm ngâm đáp :

- Phẩm chất thứ sáu là sắc đẹp. Nàng Léa kia đã có sẵn cái phẩm chất ấy rồi. Khi nào gặp nàng, ông sẽ thấy nàng có sắc đẹp kỳ lạ, tất nhiên theo quan niệm của tôi. Nhưng tôi tin rằng khi nhìn thấy nàng, ông cũng phải công nhận Léa là người con gái đẹp nhất thế gian. Chính vì nàng đẹp mà tôi nảy ý nghĩ dùng nàng để tạo nên người Đàn Bà Lý Tưởng ! Muốn vậy tôi phải bỏ sung nhan sắc kỳ diệu của nàng năm phẩm chất nàng còn thiếu. "Léa đã có tuổi trẻ của Sylvia năm Sylvia hai mươi sáu tuổi, chất đùa tình của Serena, chất tham vọng của Gloria, niềm thích thú phục tùng đàn ông của Aichura và niềm ham

mê xây dựng tổ ấm của một người phụ nữ mà tôi dẫn ôn đến gặp hôm nay. Tên cô ta là Greta, một người Thụy Sĩ gốc Đức. Chỉ ba tiếng đồng hồ nữa, máy bay sẽ đáp xuống sân bay Interlaken. Ông biết nơi đó chứ ? Đây là một vùng nghỉ hè tuyệt diệu trên cao nguyên, nằm giữa hai hồ lớn xanh biếc : hồ Brienz và hồ Thun.

- Tôi có nghe nói đến Interlaken và hai cái hồ thần tiên ấy, nhưng đáng tiếc tôi chưa được đến đó bao giờ. Nghe nói nơi đó dân thưa thớt và cuộc sống rất buồn ?

- Buồn ư ? Nhưng phong cảnh ở đây lại không đâu đẹp bằng. Đất Thụy Sĩ nói chung đã vào loại đẹp ghê gớm, nhưng thiên nhiên vùng hồ Brienz và hồ Thun thì quả là cảnh chỉ có trong những chuyện cổ tích thần tiên do con người tưởng tượng ra.

Người đàn bà thứ năm : Greta

Lúc chiếc Boeing khổng lồ sơn đỏ hạ cánh xuống sân bay Interlaken thì đã xầm tối. Khi động cơ ngừng chạy, Craig hỏi Gilbert :

- Ngồi trên máy bay mãi tê cả chân. Ông có muốn ta đi bộ một lúc cho đỡ cuồng căng không ?

Gilbert tán thành. Họ đi dưới bầu trời đêm đầy sao. Craig nói :

- Vùng nghỉ mát nổi tiếng này có một nét đặc biệt. Tại đây người ta tổ chức một sân khấu ngoài trời, dùng ngay khung cảnh thiên nhiên làm bài trí sân khấu : các cây cối, những tảng đá, vũng nước đọng. Có chăng họ chỉ làm thêm một túp lều dùng làm nhà cho nhân vật chính. Nhưng túp lều đó cũng làm rất thật cho nên ngồi xem diễn kịch mà người xem tưởng như đang xem một câu chuyện diễn ra thật.

- Ông định rủ tôi xem kịch ? - Gilbert ngạc nhiên.

- Đúng thế. Nhưng không phải cốt xem kịch mà là để ông nhìn thấy Greta. Chẳng là đoàn kịch này là đoàn nghiệp dư, gồm toàn diễn viên tài tử. Vở kịch là "*Wilhem Tell*". Ông đã biết câu chuyện này rồi. Đó là chuyện một anh hùng dân dã, đứng lên lãnh đạo nông dân nghèo khởi nghĩa chống lại bọn địa chủ cường hào quý tộc.

- Và nàng Greta của ông có tham gia đóng vai ?

- Đúng thế. Vai chính Wilhem Tell do một bác sĩ đóng. Greta vai vợ Wilhem Tell tên là Armgard, một phụ nữ dịu dàng, chung thủy và đau khổ.

Họ đã đến trước cửa "rap" đông đúc khán giả đến mua vé vào xem.

- Đoàn kịch này chỉ diễn một tiết mục này sao ?

- Họ có tập một số vở nhưng không thành công. Cuối cùng vẫn chỉ tiết mục *Wilhem Tell* này còn tồn tại được và đã trên một trăm năm nay rồi.

Vở diễn lý thú, khán giả luôn rồ lên tán thưởng. Xem xong, lúc ra cổng, Craig hỏi :

- Ông thấy sao, Gilbert thân mến ?

- Rất lý thú. Lần đầu tiên tôi được xem diễn vở ngoài trời và dùng phong cảnh thiên nhiên làm bài trí như thế này.

- Không, tôi hỏi về diễn xuất của Greta kia !

- Cô ấy diễn tốt. Và tôi có cảm giác cô ấy khá đẹp.

- Đẹp và ngon lành nữa. Lát nữa ta sẽ đến thăm cô ta. Nhưng ông nên nhớ rằng Greta còn phải tẩy trang, thay quần áo, cho nên cứ ung dung, đợi cô ta về nhà trước đã rồi chúng ta đến sau.

- Greta có chồng chứ ?

- Có, nhưng chồng cô ta đã chết. Bây giờ cô ta ở góa.

Craig thuê xe ngựa chạy trong đêm. Họ đã rời ra ngoài thành phố. Lão bá tước trở một ngôi nhà gỗ phía trước mặt :

- Kia rồi. Ông nhìn thấy không, Gilbert ? Một ngôi nhà gỗ kiểu nhà nghỉ miền núi. Tuy trời tối, nhưng chắc ông có thể nhìn thấy hình thù của nó. Kiểu nhà tiêu biểu của dân Thụy Sĩ. Nhà có các cửa sổ sáng đèn kia kia.

- Có. Tôi có thấy.

- Đây là nhà của Greta. Chắc chắn cô ta sẽ rất mừng thấy chúng ta đến thăm.

Greta là loại phụ nữ không bao giờ thấy thứ gì đột ngột. Bất cứ vào giờ nào trong ngày, khách đến thăm cô ta cũng thấy nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp. Về mặt quản lý nhà cửa, Greta là loại phụ nữ hiếm

có, vô cùng đặc biệt.

- Điều làm tôi ngạc nhiên là lúc nào cũng thấy cô ta bình thản với nụ cười tươi tắn trên môi. Có thể nói Greta là điển hình cho loại phụ nữ cảm thấy hạnh phúc lớn nhất là ở trong nhà của mình. Chưa bao giờ tôi thấy cô ta to tiếng. Nói thế không có nghĩa Greta không có khuyết điểm nào. Niềm thích thú xây dựng tổ ấm khiến cô ta có thêm một số đòi hỏi mà phụ nữ khác không có.

- Chẳng hạn ? - Gilbert hỏi.

- Chẳng hạn Greta không chịu nổi bất cứ sự bừa bộn mất trật tự nào. Mọi thứ trong nhà đều có vị trí nhất định của nó. Các bữa ăn đều được dọn ra đúng giờ giấc, không sớm hay muộn hơn thông lệ một phút. Greta thức dậy đúng giờ và đi ngủ đúng giờ, không chịu nổi một sự lệch lạc nào về thời gian, trừ những hôm cô ta tham gia diễn kịch. Ngay những đêm đó cũng lại có thời gian biểu hẳn hoi. Mọi thứ ngăn nắp, trật tự đến mức tởm. "Greta có thói thích thú với sự ngăn nắp đó và tìm thấy trong đó niềm vui chính của cô ta. Cô ta sống hoàn toàn không có chút "lãng tử" nào mặc dù cô ta say mê nghệ thuật và chăm chỉ tham gia biểu diễn với tư cách tài tử.

Cỗ xe ngựa đỗ lại trước cửa ngôi nhà gỗ xinh xắn, tinh khiết. Lập tức cửa mở và Greta hiện ra, nụ cười tươi tắn trên môi. Craig hài lòng thì thầm vào tai người bạn trẻ :

- Ông thấy không, Gilbert ? Cô ta đã nhận ra tôi. Mà sao cô ta lại không nhớ tôi kia chứ ? Tuy nhiên cũng vẫn phải thận trọng. Giống như mọi đàn bà khác, Greta cũng có phần nào giả dối. Đôi khi cô ta lờ ngay lập tức những người mà trước đó vài tiếng đồng hồ cô ta cần đến họ.

Craig đã bước ra khỏi xe ngựa, chào :

- Chào Greta thân mến, - lão nói và ôm hôn người quả phụ trẻ.

Gilbert thấy ngay Greta không bé nhỏ như lúc trên sân khấu. Nàng vạm vỡ, vững chãi, đúng là một phụ nữ nông dân đã được tư sản hóa. Tóc nàng vàng nhưng là kiểu vàng rất riêng của phụ nữ Đức, hơi ngả sang màu đồng. Hai đứa con trai khoảng sáu và tám tuổi cũng tóc vàng đứng hai bên mẹ, mặc kiểu áo quần dân tộc ở địa phương này. Thái độ lão bá tước thân tình :

- Ôi, hai cháu xinh xắn. Các cháu vẫn ngoan ngoãn, vâng lời mẹ đấy chứ ?

Rồi quay sang Gilbert, lão nói thêm :

- Ông bạn trẻ thấy ở đâu có không khí gia đình đầm ấm thế này bao giờ chưa ? Cô Greta thân mến. Tôi phải nói với cô hai điều : một là chúng tôi đang đói khủng khiếp và thứ hai là ông bạn trẻ của tôi không biết tiếng Đức.

Greta đáp, miệng vẫn cười rất tươi :

- Không sao. Tôi cũng nói tiếng Pháp được tạm tạm. Hai ông đói lắm phải không ? Tôi cũng đang có món thịt đông định để ăn sau đêm biểu diễn. Các cháu rất thích món đó.

- Vậy là cả hai cháu cũng ra rạp hát diễn *Wilhem Tell* ?

- Không phải xem mà hai cháu tham gia đoàn kịch. Hai ông không nhận ra các cháu ư ? Chúng đóng vai hai đứa con của Wilhem Tell. Đoạn bắn quả táo đặt trên đầu đứa con thì đứa con đó chính là cháu lớn nhà tôi đóng. Đây là một vinh dự cho hai cháu. Nếu hai cháu không tham gia đóng vai thì chắc chắn tôi cũng không tham gia. Bởi tôi muốn lúc nào cũng được ở gần con cái.

Craig thở dài :

- Một bà mẹ tuyệt vời !

Vài phút sau, tất cả ngồi quanh bàn ăn, giữa là một nồi xúp to bốc khói và một bình đựng thịt đông. Greta ngồi vị trí nữ chủ nhân. Craig ngồi bên phải, Gilbert ngồi bên trái. Hai cậu con trai ngồi hai đầu. Trước mặt Greta là vị trí của chủ nhà, ghế bỏ trống và không có thìa nĩa. Craig nhận xét Greta "ngon lành" là rất đúng. Gilbert nhận thấy người góa phụ trẻ này khỏe mạnh, tràn trề sinh lực. Trước lúc nàng

ngồi xuống, Gilbert nhận xét thấy đôi chân vạm vỡ, rắn rỏi, đứng chắc nịch trên mặt đất. Tuy đẹp nhưng rất tiếc là hai mắt cá chân hơi thô. Cả cổ tay cũng vậy.

Hai bàn tay có phần duyên dáng đôi chút. Gilbert thầm nghĩ bàn tay kia ru con cũng tốt mà vuốt ve da thịt đàn ông cũng rất tuyệt. Liệu Greta có nhân tình không nhỉ ? Gilbert tự hỏi và trả lời được ngay. Chàng thấy không có một vẻ gì biểu hiện nàng có nhân tình. Vậy là chỗ đó còn trống. Nàng góa phụ trẻ trung và tràn trề sức sống kia rõ ràng sẵn sàng chấp nhận một người đàn ông thay cho vị trí người chồng nếu như nàng thấy anh ta xứng đáng với ngôi vị ấy, với chức năng "người chồng" theo quan niệm của nàng. Bởi, Gilbert thầm nghĩ, Greta rất đòi hỏi về những phẩm chất của người đàn ông định thay thế chồng nàng đã quá cố, những phẩm chất mà thanh niên thời nay hiếm ai có đủ : yêu lao động, đạo đức và quan tâm đến "tổ ấm", theo nghĩa ngôi nhà, các tài sản, gia súc và tất nhiên không cần nói, các thành viên trong gia đình : vợ, con cái. Đòi hỏi quá chăng ? Không ! Bởi người phụ nữ nông dân Thụy Sĩ này cần được ân ái mãnh liệt và đều đặn, để đảm bảo sự phát triển của sức khỏe. Gilbert cảm thấy hình như Greta nhìn thấy ở chàng những phẩm chất ấy, bởi cặp mắt xanh biếc luôn nhìn chàng chăm chăm như muốn ăn sống nuốt tươi chàng. Phải chăng đây là một sự "ngổ lờ" của Greta ? Gilbert thấy rõ, hạnh phúc cao nhất đối với Greta là hạnh phúc gia đình, là chồng, con cái, nhà cửa, bếp núc, vườn cây, những đồ đạc sạch sẽ ngăn nắp và tiện lợi. Càng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Greta và lão Craig, chàng càng thấy lão già bá tước có lý. Niềm khao khát xây dựng tổ ấm gia đình chính là điều kiện không thể thiếu được của Người Đàn Bà Lý Tưởng, tạo cho nàng sự thăng bằng tinh thần. Greta đẹp không lộng lẫy, thông minh mà không sắc sảo. Nàng thích hợp với một người chồng biết đòi hỏi vừa phải, khi đó nàng sẽ phát huy được tất cả chỗ mạnh của nàng để trở thành người vợ đảm đang, thỏa mãn tình dục cho chồng và tạo được không khí vui tươi lành mạnh trong gia đình. Craig nghĩ muốn đưa "ông bạn trẻ" tham quan ngôi nhà. Greta vui vẻ thực hiện. Đâu cũng trật tự ngăn nắp và sạch sẽ tinh tươm. Khi quay ra phòng khách, Craig thờ dãi nói :

- Quả là một nơi nghỉ ngơi lý tưởng cho những người lang bạt như chúng ta, đang khao khát sự bình yên, thanh thản và ấm cúng.

Trong suốt thời gian qua, lúc nào Greta cũng chăm chú nhìn Gilbert và chàng ngày càng thấy rõ nỗi thèm thuồng của nàng đối với chàng. Chàng cũng khao khát nàng. Khốn nỗi Craig lúc nào cũng kè kè bên cạnh. Lão đã cản trở chàng ân ái với Serena, với Gloria, với Aichura, nhưng lần này chàng quyết định không chịu nhượng bộ lão.

- Ta xin phép bà chủ về thôi chứ ?

Không ghìm được nữa, Gilbert giận dữ nói :

- Ông về còn tôi ở lại.

Craig nhếch mép cười thích thú, nhưng rồi nụ cười ấy tắt ngay.

- Tôi đã nói rồi, Gilbert thân mến. Cuộc ngao du của chúng ta chưa kết thúc. Chúng ta còn phải đến thăm một nơi nữa. Sau đây, ông có thể quay lại đây.

Gilbert thấy nỗi uất ức trào lên chẹn lấy cổ họng, chàng lúng túng không biết làm thế nào. Đúng lúc ấy Greta lên tiếng :

- Hai ông đã định về sao ? Không ! Không được ! Tôi chưa cho hai ông đi nếu chưa thăm thú trang trại của tôi !

Craig đành nhượng bộ. Trang trại của Greta đúng là qui lát, từ súc vật nuôi đến ruộng đồng, kho tàng. Gilbert sững sốt, tưởng mình hoa mắt : chàng thấy trong nhà để xe của trang trại chiếc xe hơi màu xanh vỏ chai của chàng, chiếc xe chàng đã để lại ở Paris hôm lên đường sang Nam Mỹ. Craig mỉm cười nói :

- Ông ngạc nhiên lắm phải không Gilbert ? Thì tôi đã nói rồi, tôi sẽ sai cất cần thận vào một nơi và khi nào ông cần, ông sẽ có nó ngay. Thế nào, ta đi chứ ?

Vì nhớ chiếc xe thân quen, vì muốn xem máy móc nó thế nào, Gilbert đã chạy đến ngồi vào sau tay lái và nổ máy. Craig mở cửa trước, ngồi vào ghế bên cạnh. Gilbert cảm thấy mình không còn có gì để trì hoãn cuộc đi tiếp tục. Trước lúc chàng ấn cần số vào số một, Craig quay ra nói với Greta :

- Hai chúng tôi rất tiếc phải rời khỏi đây. Chúng tôi còn vài việc phải làm nốt cho xong. Mong một ngày gần đây chúng tôi sẽ có dịp trở lại đây với cô, cô Greta thân mến. Đúng vậy không, Gilbert ?

Gilbert thấy lưỡi cứng lại, không trả lời nổi.

- Nổi xúc động làm ông bạn trẻ của tôi không nói được. Greta thân mến, tôi thay mặt ông bạn trẻ và bản thân tôi, chân thành chúc cô cùng hai cháu hạnh phúc đầy đủ. Còn việc cuối cùng : ông bạn trẻ đây rất muốn tặng cô một món quà nhỏ, nhưng chưa biết cô thích thứ gì.

Greta mỉm cười :

- Hai ông đã tham quan toàn bộ ngôi nhà của tôi. Hai ông không nhận thấy dưới bếp còn thiếu một thứ quan trọng à ?

Craig nói :

- Thú thật là tôi không nhận ra. Ông có nhận thấy còn thiếu thứ gì không, Gilbert thân mến ?

Gilbert ngạc nhiên nhìn nữ chủ nhân :

- Ôi, tôi cũng không biết.

Người góa phụ trẻ Thụy Sĩ mỉm cười dịu dàng nói :

- Thưa bá tước Craig, xưa nay ông vẫn nổi tiếng là người có óc quan sát, vậy mà ông không nhận ra thì tôi hơi ngạc nhiên đấy. Thiếu máy giặt.

Lão Craig kêu lên :

- Ôi, đúng rồi. Nhà chưa có máy giặt. Ông bạn trẻ Gilbert thân mến, đúng là hai chúng ta quá sơ suất. Đúng rồi, còn thiếu cái máy giặt ! Ôi, Greta thân mến của tôi, làm sao cô sống nổi một khi trong nhà chưa có máy giặt ? Nhưng nỗi khổ đó của cô sẽ được sửa chữa ngay. "Trong vòng một tuần lễ tính từ ngày hôm nay, cô sẽ nhận được một chiếc máy giặt kiểu tối tân nhất của Hoa Kỳ mà ông bạn trẻ đây sẽ rất sung sướng được gửi tặng cô, để có dịp tạ ơn cô đã cho chúng tôi ăn một bữa ngon lành. Ôi, món thịt đông, đúng là tuyệt vời, đúng không, Gilbert ?

- Đúng, rất tuyệt ! - Gilbert đáp bằng giọng nghèn nghẹn.

Lão Craig nói tiếp luôn :

- Vậy là mọi ước muốn của cô đều được thỏa mãn rồi chứ, cô Greta thân mến ?

- Vâng, đúng thế, thưa bá tước, - Greta đáp giọng quả quyết.

- Nếu vậy thì chúng tôi có thể đi được rồi.

Khi chiếc xe màu vỏ chai chạy ra khỏi nhà để xe, lão Craig liếc mắt nhìn người góa phụ trẻ Thụy Sĩ : khuôn mặt Greta lộ rõ một nỗi vui mừng đầy mãn nguyện. Lão quay sang nhìn Gilbert và thấy mắt chàng ướt đẫm. Lão mỉm cười chua chát. Nụ cười như thể hiện lòng suy nghĩ thầm kín của lão : "Nỗi buồn thất tình của đàn ông và của đàn bà khác nhau. Với đàn bà, chỉ cần một món quà, thậm chí món quà đó chỉ là chiếc máy giặt, cũng đủ làm tan nỗi buồn, trong khi đối với đàn ông, không gì có thể làm dịu nỗi!".

x

Xe lăn bánh trên đường được khoảng mười phút. Gilbert quyết định hỏi Craig :

- Ta đi đâu bây giờ ?

- Tôi chưa thể nói. Bây giờ ta đã đi xa hẻo lánh trang trại của Greta, tôi muốn dừng xe lại bàn cho dứt

khoát hướng đi sắp tới, ông thấy sao, Gilbert ?

Gilbert dừng xe lại, tắt máy, lắng nghe Craig nói, mắt không nhìn lão.

- Tôi thấy ông có vẻ buồn rầu. Đây là chuyện bình thường. Mọi cuộc ra đi dù nhỏ đến đâu cũng chứa đựng bên trong một nỗi đau nào đó. Tuy nhiên tôi muốn đặt một câu hỏi với ông. Ông muốn tôi ra khỏi xe này để ông đi một mình không ? Ông có thể trở về Paris, bởi từ đây đến biên giới không xa và xe này thừa sức chạy một mạch đến thủ đô nước Pháp. "Nếu như vậy, chúng ta sẽ chia tay. Tôi hứa sẽ không bao giờ tìm gặp lại ông nữa. Tôi có phần tiếc cho ông, ông bạn trẻ thân mến, nhưng tôi nghĩ ông đã nhìn thấy khá đủ để có thể tự mình suy ngẫm về cuộc sống nói chung và giới phụ nữ nói riêng, để sau này tránh được những đại họa tai hại. "Ông có công nhận chuyến ngao du là bổ ích cho ông không ? Ông đã thấy một số phụ nữ tiêu biểu cho các loại tính cách nữ giới và ông đã thấy loại nào phù hợp với yêu cầu của ông. Trong số năm người đó, ông quyết định gắn bó cuộc đời với người nào ? Hay ông muốn quay xe trở lại với Greta ? Tôi cam đoan cô ta sẽ kéo ngay đầu ông áo vào bộ ngực của cô ta, không đợi ông phải ngỏ lời. Phải thế chẳng ? Ông muốn quay lại đó chứ, Gilbert ?

Gilbert ngồi bất động, mắt nhìn thẳng về phía con đường trước mặt, hai tay nắm chặt tay lái. Craig thấy vậy bèn dịu dàng nói tiếp:

- Vậy là ông muốn tiếp tục đi với tôi ? Nếu thế tôi xin dắt dẫn bước chân vẫn còn ngập ngừng của ông. Đột nhiên Gilbert quay phắt lại nhìn lão bá tước quái đản. Chàng hỏi đột ngột :

- Ông định đưa tôi đi đâu bây giờ ?

- Đến với người đàn bà thứ sáu và cũng là người đàn bà cuối cùng mà tôi muốn dẫn ông đến gặp...

Người đàn bà đó là Léa, Người Đàn Bà Lý Tưởng, thu tóm phẩm chất của mọi đàn bà trên đời đồng thời là công trình sáng tạo của chính tôi.

- Tôi sẽ được gặp nàng ?

- Ngay trong tối nay, ông sẽ gặp... Léa đang mong chúng ta.

- Sao lại "Chúng ta ?" Nàng đâu biết có tôi ?

- Biết, bởi tôi đã hứa với Léa sẽ dẫn đến cho nàng người đàn ông trong mộng.

- Tôi đâu phải người đàn ông lý tưởng ?

- Tất nhiên rồi. Nhưng tôi quên chưa nói với ông một quy luật trong tình yêu. Đàn ông thường rất kỹ tính khi chọn lựa đối tượng tình yêu, trong khi phụ nữ dễ tính hơn rất nhiều. Đàn ông sống nặng về lý trí và họ tỉnh táo đề ra các yêu cầu trước khi đi tìm đối tượng. Phụ nữ trái lại, sống bằng tình cảm. Họ để cho cảm tính đưa đẩy nhiều hơn là dò hỏi lý trí.

- Có nhiều phụ nữ sống bằng trí tuệ chứ ? Có nhiều phụ nữ rất thông thái !

- Đây không phải là ưu điểm của nữ giới đối với loại đàn ông bình thường kiểu như ông. Bởi nếu đàn bà thông thái, họ sẽ lấn át chồng và mất đi cả sáu phẩm chất phải có của Người Đàn Bà Lý Tưởng theo như hai chúng ta đã bàn. Sáu phẩm chất đó tạo nên cái duyên. Người đàn bà thông thái mất đi sáu phẩm chất kia và sẽ mất đi luôn cái duyên.

Gilbert im lặng một lúc lâu. Chàng nói :

- Cô Léa ấy... có đẹp không ?

- Ôi, sao ông hỏi tôi một câu nói ngớ ngẩn đến thế ?... Vậy là bao nhiêu điều tôi nói với ông cuối cùng ông vẫn chưa hiểu rõ. Đẹp là một trong sáu phẩm chất bắt buộc kia. Riêng Léa thì thoát đầu nàng chỉ có một phẩm chất đó : sắc đẹp. Ngoài ra nàng chưa có một phẩm chất nào khác. Chính vì trong sắc đẹp siêu đẳng của nàng mà tôi cất công đi tìm năm phẩm chất khác để bồi đắp cho nàng. "Léa chính là tiêu biểu cho SẮC ĐẸP, cũng như Sylvia tiêu biểu cho TUỔI TRẺ, Serena tiêu biểu cho CHẤT ĐUA

TÌNH, Gloria cho THAM VỌNG, Aichura cho THÍCH THỨ PHỤC TÙNG, Greta cho SAY MÊ XÂY DỰNG TỔ ẤM. "Thú thật với ông, lần đầu tiên gặp Léa, tôi thấy cô ta đẹp quá, nhưng rất tiếc là cô ta kém thông minh. Cô ta chỉ có hình thức bên ngoài. Sắc đẹp là rất nhiều nhưng cũng là quá ít. Tôi tự nhủ : "Minh vừa gặp cô gái có thân hình và khuôn mặt hoàn hảo. Cô ta sẽ chỉ thành người đàn bà có giá trị nếu mình đắp thêm vào trí óc, tâm hồn cô ta những phẩm chất cần thiết. Khi đó cô ta sẽ thành Người Đàn Bà Lý Tưởng !". Bây giờ thì ông đã hiểu tại sao tôi phải đi tìm năm người đàn bà có thừa thãi năm phẩm chất kia để điều chỉnh họ nhường cho tôi phẩm chất độc đáo của họ ? Chính là để bù đắp cho Léa, cô gái mới chỉ có SẮC ĐẸP.

- Tôi có thể hiểu, ban đầu Léa chưa có chất đưa tình, chưa có lòng tham vọng, chưa có sự thích thú phục tùng tuyệt đối đàn ông, chưa có niềm say mê xây đắp tổ ấm. Nhưng tuổi trẻ thì tất cô phải có chứ ? Sắc đẹp và tuổi trẻ !

- Thậm chí tuổi trẻ cô ta cũng chưa có ! Về chuyện này tôi sẽ kể tỷ mỉ ông nghe sau vì đó là vấn đề khác hẳn. Và tôi sẽ chỉ nói nếu ông quyết định cùng đi tiếp với tôi. Cho nên... tôi đang chờ quyết định dứt khoát của ông, Gilbert thân mến.

- Tôi rất khao khát được gặp Người Đàn Bà Lý Tưởng đó.

- Thế là ông khôn ngoan đấy. Đó là người đàn bà duy nhất trên đời, không thể có người thứ hai như thế. Bởi Léa không phải người đàn bà do tạo hóa sinh ra, do một cặp chưa mẹ nào tạo nên được mà là sản phẩm của tôi ! Mong muốn của ông sẽ được thực hiện ! Ngay tối nay tôi sẽ giới thiệu Léa với ông bởi ông mong muốn như thế. Tuy nhiên tôi phải nhắc lại với ông rằng mọi điều xảy ra với ông hoàn toàn do ý ông. Tôi chỉ giúp ông bằng cách dắt dẫn ông, còn quyết định là tùy thuộc ông.

- Tôi hiểu, ông yên tâm. Tôi không có cơ gì để trách ông.

Xe lao đi, Craig nói :

- Chỉ có vài cây số nữa thôi.

- Vậy là cô Léa ấy sống trên đất Thụy Sĩ ?

- Sao lại Thụy Sĩ ? Người Đàn Bà Lý Tưởng tôi tạo nên tất phải là người Pháp. Chỉ vài cây số nữa chúng ta sẽ vượt qua biên giới Thụy Sĩ, trở về đất Pháp. Đó là vùng núi Jura. Ông không thuộc vùng đó chứ, Gilbert ?

- Không.

- Đáng tiếc. Bởi vùng núi Jura là vùng phong cảnh đẹp nhất nước Pháp. Tràn ngập màu xanh của cây cối. Tất nhiên khí hậu ở đây hơi ẩm thấp. Mưa nhiều. Nhưng nếu không mưa làm sao cây cối tươi tốt được ? Nơi đây có nhiều cánh rừng đẹp như mộng. Léa sống ở sâu trong một khu rừng đó. Nói đúng hơn, tôi giấu Léa tại một trong những khu rừng thơ mộng đó.

- Khu rừng nào ?

- Chà, ông bắt đầu tò mò rồi đấy. Rừng Churaux, nằm trên đỉnh núi Arbois và kéo dài hàng chục cây số. Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện địa lý. Ta đi thôi.

Gilbert đạp chân lên cần ga, chiếc xe lao đi vun vút. Lão bá tước nhắm mắt, nhưng Gilbert không biết lão ngủ. Chàng lên tiếng :

- Ông chưa kể tôi nghe ông đã gặp Greta trong hoàn cảnh nào và bằng cách nào ông đã lấy được ở cô ta lòng say mê vun đắp tổ ấm ?

- Tôi tưởng ông không quan tâm đến cô ấy nữa. - lão đáp, mắt vẫn nhắm.

- Tôi gặp Greta hồi cô ta còn là một cô gái nông dân vạm vỡ, có khuôn mặt hết sức đáng yêu : hồng hào, tươi vui. Chẳng là hôm đó xe tôi cạn nước, động cơ nóng lên khủng khiếp. Tôi phải đỗ xe, ghé vào một ngôi nhà ven đường để xin những cho vào máy làm nguội động cơ. " Greta đang múc nước ở

giếng. Nàng vui vẻ cho tôi mượn thùng. Tôi thấy ngay cô ta tiêu biểu cho loại phụ nữ bình thường, lành mạnh, thích xây dựng một ngôi nhà ấm cúng, ngăn nắp để tạo một cuộc sống bình thản. Loại phụ nữ như Greta coi hạnh phúc lớn nhất trên đời là sự ngăn nắp, trật tự, là một cuộc sống yên tĩnh, thanh bình. "Tôi nảy ý nghĩ "mua" của cô ta chất tổ ấm ấy. Tôi dò xem lúc này cô ta đang khao khát thứ gì. Greta khao khát một trang trại nhỏ, một gia đình đầm ấm với chồng và hai đứa con. Tôi hỏi hiện cô ta thích anh chàng nào chưa và Greta thú thật là thấy mến một chàng trai tên là Friedrich nhưng cha mẹ chàng là quý tộc không muốn con trai họ lấy con gái một gia đình nông dân. "Tôi bèn giúp cô ta. Một tai nạn giao thông đã làm chết cả hai cha mẹ Friedrich ! Tiếp đó tôi tạo điều kiện cho hai người gặp nhau, yêu nhau và Greta có thai sinh ra cho anh ta đứa con trai bụ bẫm. Hai năm sau, thêm một đứa nữa. Khốn nỗi Friedrich có máu nghệ sĩ. Anh ta say mê thổi kèn. Vùng này có một thứ kèn dân tộc rất độc đáo. Chính vì anh ta thổi kèn giỏi, luôn đoạt giải nhất mà Greta mến anh ta. "Nhưng máu nghệ sĩ của Friedrich không chịu nổi một cô vợ quá lý trí và quá trật tự, ngăn nắp. Dần dần Greta trở thành người chỉ huy trong gia đình. Trong khi Friedrich chán vợ thì có những cô gái trong vùng mê anh ta.

Anh ta bắt đầu chạy theo những mối tình lãng mạn kia. "Một hôm tôi đi ngang qua vùng này, ghé vào thăm Greta, thấy cô ta ủ rũ. Greta nhờ tôi làm thế nào để Friedrich chung thủy và yêu cô. Tôi biết chất nhiều của Friedrich khác hẳn. Và muốn Greta được sống bình thản chỉ có một cách là ...

- Làm Friedrich biến đi ?

- Đúng thế.

- Ông thủ tiêu anh ta bằng cách nào ?

- Dễ thôi. Tôi đợi cho đến kỳ thi nhạc gần đến nhất, nhét một chút bột thuốc độc vào lưỡi kèn. Thế là sau khi thổi một bài dự thi, Friedrich lên cơn đau quằn quại và chết. Mọi người tin rằng do anh ta thổi quá say sưa nên bị rỗng phổi. Các bác sĩ khám nghiệm không phát hiện được gì. Đám tang hết sức linh đình. Dân khắp vùng kéo đến đi theo quan tài, tiễn người nghệ sĩ dân gian số một trong vùng đến nơi an nghỉ cuối cùng.

- Chắc Greta đau khổ lắm ?

- Tất nhiên. Tuy thời gian cuối Friedrich không yêu vợ mà chạy theo các cô gái trẻ khác, nhưng Greta là người phụ nữ thủy chung. Cô rất đau khổ. May thay, cô còn trẻ, tuổi chưa đến ba mươi nên nỗi đau cũng dịu dần. Niềm vui cai quản một trang trại, nuôi dạy hai đứa con kháu khỉnh, khỏe mạnh ngoan ngoãn, chăm sóc một ngôi nhà ngăn nắp, ấm cúng đã dần dần làm Greta nguôi dần và lấy lại được niềm vui sống và sự thăng bằng trong tinh thần.

Gilbert im lặng, mắt nhìn thẳng con đường phía trước. Lão bá tước quái đản nói thêm :

- Greta sống bằng lý trí lành mạnh, không để tình cảm chi phối nhiều cho nên các xúc động cũng không kéo dài, ảnh hưởng đến nếp sống đều đặn, bình thản và tươi vui. Tuy nhiên từ ngày tôi lấy đi của cô ta niềm say sưa vun đắp tổ ấm gia đình, Greta chỉ còn sống như cái máy và tôi e rằng chỉ cần một tiếng kèn tha thiết là cô ta sẽ bỏ tất cả chạy theo. Được cái Greta là người phụ nữ trọng danh dự nên chuyện đó sẽ diễn ra không dễ dàng lắm.

- Tôi hiểu, - Gilbert đáp.

- Đừng nghĩ đến Greta nữa, Gilbert thân mến. Và nếu như ông vẫn còn tiếc cô ta thì có một cách chữa rất tốt : hãy tăng tốc độ xe lên ! Người Đàn Bà Lý Tưởng đang nóng lòng mong đợi ông ! Nàng biết tôi sẽ dẫn ông đến với nàng trong ngày hôm nay ! Và tôi cam đoan khi gặp Léa, mọi hình ảnh phụ nữ khác sẽ nhòa đi trong trái tim ông.

Người đàn bà thứ sáu : LÉA

Xe vừa vượt qua cột mốc biên giới Pháp - Thụy Sĩ thì lão Craig như bừng tỉnh. Lão mở mắt nhìn phía trước :

- Sắp đến rồi. Vài phút nữa thôi. Ông đỗ xe trước cửa quán trọ kia. Đây, bên rìa rừng ấy. Ta sẽ ăn uống ở đó. Chủ quán là bạn tôi. Tôi đói lắm rồi.

- Từ đây đến nhà Léa còn xa không ?

- Gần thôi.

- Nếu vậy sao ta không đến thẳng đây ?

- Phải chuẩn bị đôi chút trước khi ra mắt Người Đàn Bà Lý Tưởng, đúng không nào ? Hồi ông đính hôn với Yolande và sau đó, với Sylvia, mỗi lần đến gặp họ, ông không phải rửa mặt mũi, chải đầu tóc, sửa sang áo quần hay sao ?

- Nhưng Léa không phải vị hôn thê của tôi.

- Ông bạn trẻ thân mến. Đừng cãi lại tôi. Hãy làm đúng những gì tôi yêu cầu. Đây rồi. Ông đưa xe vào sân trong cho an toàn hơn.

Lúc quặt xe, Gilbert thấy đèn pha chiếu vào một tấm biển đề "*Quán trọ dành cho người lạc đường*". Bên trong quán trọ không khí tối tăm thảm hại. Cửa long bản lề rung phàn phật theo gió. Sân trong, cỏ dại mọc cao lút đầu. Có vẻ như ngôi nhà bỏ hoang đã lâu. Gilbert nhăn mặt nói :

- Họ ngủ cả rồi.

Craig đáp :

- Không đâu. Chủ quán và những người làm công không bao giờ ngủ. Họ sống trong một *thế giới khác*. Những ai lạc đường tự do vào đây nghỉ bất cứ giờ nào. Ăn uống no nê và nghỉ ngơi xong họ lại thoải mái đi tiếp, theo con đường tôi vạch cho họ.

- Tại sao lại là ông ?

- Bởi quán trọ này là của tôi ! Tôi đầu tư vào cơ sở này đã mấy năm nay và thu lời khủng khiếp ! Tôi kiếm được không biết bao nhiêu linh hồn làm âm binh cho tôi ! Kia, ông Pamphile kia rồi... Một bóng đen mờ ảo như bóng ma, xách chiếc đèn lồng bước ra. Gilbert nhìn ông ta không rõ, nhưng thấy được là Pamphile gù lưng. Khi thấy lão Craig, ông ta cúi gập người, reo lên :

- Ngài bá tước ! Nếu tôi biết tôi nay Ngài đến...

- Thôi, đủ rồi, Pamphile ! - lão già gắt. - Chuẩn bị cho hai chúng tôi một bữa ăn thịnh soạn. Ta biết mụ vợ mi nấu nướng khá lắm. Phòng nghỉ của ta chu đáo rồi chứ ?

- Bẩm vâng. Các phòng dành cho Ngài và bạn bè của Ngài đều luôn sẵn sàng.

- Ta lên đi, - Craig bảo Gilbert. Cầu thang sực nức mùi mốc meo. Gilbert theo chân Craig bước vào một gian phòng rộng, trần thấp. Lò sưởi cháy rùng rục.

- Đúng là lửa Địa Ngục ! - Gilbert buột miệng thốt lên.

- Ta yêu lửa, Gilbert. Lửa thiêu cháy mọi thứ rác rưởi và làm sạch mọi nơi chốn. Ta rất ghét kiểu nhà hiện đại lò sưởi điện hay hơi nước. Lửa còn sưởi nóng linh hồn. Khi hồn nóng lên, ta dễ thấy sung sướng. Sự giá lạnh làm người ta cảm thấy như đang chết dần. Ta sẽ chỉ cho cậu phòng của cậu. Cách xưng hô của lão bá tước thay đổi và Gilbert cảm thấy lão tỏ ra thân mật với chàng.

- Ta không nghỉ ở đây luôn à ?

- Tối nay cậu sẽ gặp Người Đàn Bà Lý Tưởng, cho nên cậu phải chuẩn bị chu đáo. Bên phòng có

sẵn áo quần mới để cậu mặc ra mắt nàng. Mặc xong, cậu xuống nhà, ta ăn cho no nê. Pamphile đang lo nấu nướng. Ta cũng phải đi thay quần áo.

Gilbert theo chân lão bá bá tước đi dọc hành lang. Hai bên rất nhiều phòng. Cuối cùng lão mở một cánh cửa.

- Phòng cậu đây.

Gilbert bước vào. Lão bá tước đóng cửa lại, đi khuất. Lần đầu tiên trong mấy ngày này, Gilbert thấy mình ở một mình. Giống gian phòng rộng lúc nãy, gian phòng này cũng trải thảm đỏ, tường chẳng vải đỏ và cũng có lò sưởi cháy rùng rục. Chàng nhìn quanh, không thấy công tắc điện, có nghĩa nơi đây không dùng điện. Chàng quan sát xung quanh, không thấy có cửa sổ. Phòng chỉ được soi sáng bằng ánh lửa trong lò sưởi hắt ra. Gilbert cảm thấy khó chịu trong người. Không khí ngột ngạt và lửa tỏa ra hơi nóng hầm hập. Cửa bỗng mở, một cô hầu phòng bước vào, tóc tết thành hai đuôi sam, gương cặp mắt xanh biếc nhìn chàng chăm chú, sau khi đặt lên giường chiếc sơ mi bằng lụa trắng và chiếc quần dài đen còn gấp nếp. Gilbert nhận thấy cô tái nhìn chàng như thôi miên. Lúc cô ta quay ra cửa, chàng hỏi :

- Sao lại đem thứ quần áo này cho tôi ? Đây là quần áo đưa tang.

Cô gái quay đầu lại, nhìn Gilbert bằng cặp mắt như lúc nãy :

- Con chỉ là người ở. Con thi hành lệnh của ông chủ. Ông chủ bảo đem đến cho ông bộ áo quần hợp cần. Đêm nay là đêm tân hôn của ông. Bộ quần áo này may đã lâu, đến hôm nay mới được dùng. Quần áo đẹp đấy chứ. Ông mặc vào sẽ đẹp lắm !

Gilbert bước đến nâng cằm cô gái. Cô gái nhỏ bé và khuôn mặt rất xấu. Chàng có cảm giác cô ta mù.

- Cô không nhìn thấy nó sao ?

- Không, thưa Đức Ông!

- Đừng gọi tôi như thế. Tên tôi là Gilbert.

- Ông chủ dặn con phải gọi người nào sẽ vào căn phòng này là Đức Ông, căn phòng đã bỏ trống bao năm nay để chờ Đức Ông !

- Vậy căn phòng này vẫn để không ?

- Bẩm Đức Ông, vâng. Gọi là phòng Tân Lang. Vậy Đức Ông chính là Chú Rê ?

- Cô thấy ta ra sao ?

- Chắc chắn Đức ông phải rất đẹp.

Gilbert sực nhớ cô ta mù.

- Cô ở đây sung sướng chứ ?

- Vâng, thưa Đức Ông

- Tên cô là gì ?

- Con không biết. Mọi người đều gọi con là "Con sen".

- Có nhiều người qua quán trọ này không ?

- Bẩm Đức Ông, tùy đêm.

- Thế còn ban ngày ?

- Bẩm Đức Ông, con không có ban ngày.

Cô "sen" lặng lẽ đi ra. Gilbert băn khoăn nhìn bộ quần áo. Suy nghĩ một chút, chàng giận dữ ném chúng vào lò sưởi, giữa đồng lửa đang cháy. Bộ quần áo không chịu cháy.

- Tại sao cậu lại cưỡng lại thế ? Cậu sắp được hưởng phần thưởng lớn lao, cậu không biết thế ư ?

Gilbert giật mình ngoái lại sau lưng. Trên tấm gương to hiện lên hình ảnh lão già Craig. Trông lão

khác hẳn mọi khi, trong bộ quần áo đen tuyền. Tấm áo khoác choàng bên ngoài cũng màu đen, trong lót vải đỏ.

- Sao ông mặc như đi dạ hội thế kia ?
- Bao giờ đến gặp Léa ta cũng phải ăn mặc tề chỉnh.
- Trông ông như sắp đi dự một bữa tiệc long trọng.
- Chứ còn gì nữa ? Ta là người cha kiêu hãnh dẫn con trai lớn đến gặp cô gái xinh đẹp, hoàn hảo ta chọn làm con dâu !

Gilbert hét lên :

- Ông không phải cha tôi !
- Ta còn cao hơn cha cậu nữa kia, Gilbert !
- Tôi căm ghét ông, Craig !
- Ta đem đến cho cậu hạnh phúc tốt cùng.

Lão già bước trong gương ra, đến gần lò sưởi, thò tay vào lửa, lấy ra bộ áo quần, bộ Gilbert lúc nãy quăng vào. Lão nói :

- Ta là người duy nhất không sợ lửa.

Lão chuyển sang giọng nói hiền từ :

- Mặc quần áo vào đi, con !
- Không ! Tôi không phải con ông và không đòi nào tôi mặc thứ quần áo đưa tang này.

- Đây là áo quần chú rể dùng trong đêm tân hôn ! Cậu nghĩ Léa thích cậu mặc lễ phục như ta thế này chẳng ? Không. Cái áo xoa trắng kia và chiếc quần đen rất hợp với vai trò của cậu đêm nay : chú rể gặp cô dâu và tiến hành cuộc ân ái đầu tiên. "Léa là người đàn bà kinh điển. Là người đẹp nhất trên đời, là Người Đàn Bà Lý Tưởng, có đầy đủ mọi phẩm chất để làm người vợ hoàn hảo. Những phẩm chất đó không bao giờ có đủ ở bất cứ người đàn bà nào trên thế gian. Ôi, giá như có thể, ta muốn dẫn cậu đến với nàng trong lúc cậu hoàn toàn khỏa thân kia. Giá như ta có thể dẫn cậu không có một mảnh vải nào trên người đến với Tác Phẩm của ta ! Bởi Léa chính là do ta sáng tạo nên !

Gilbert cảm thấy bao ý chí cưỡng lại của chàng đều tan biến. Chàng cởi bỏ quần áo trên người, mặc vào bộ mới. Mặc xong, chàng thấy toàn thân nóng bừng bừng, như có ngọn lửa đang cháy trong cơ thể chàng.

- Bộ áo quần này có lửa ?

- Cậu sẽ quen dần. Và sau này cậu sẽ không thể nào mặc được thứ gì khác ! Cậu hãy ngắm lại cậu trong gương xem. Gilbert nhìn vào gương. Chàng giật mình. Trong gương là một người đàn ông khác hẳn. Vẫn có gì hao hao giống chàng nhưng lại là một con người khác. Mọi nét trên người chàng đều đẹp lên gấp bội. Gilbert chợt hiểu : chàng đẹp một cách "ma quái".

- Cậu ưng chứ ? Thôi, ta xuống nhà. Vợ chồng Pamphile đã nấu nướng xong, đang chờ chúng ta.

Phòng ăn bày toàn đồ pha lê quý, hắt ánh sáng ở lò sưởi lên. Bàn bày rất nhiều món ăn thịnh soạn. Craig nói :

- Trước khi ăn, ta cần báo tin cho Léa để nàng biết và chuẩn bị đón. Pamphile, ta cần đến cái lưng gù của mi !

Pamphile cúi gập người trước mặt chủ. Lão Craig đặt một miếng da thuộc lên lưng hắn rồi cầm bút, bảo Gilbert :

- Cậu vén tay áo bên trái lên và đến gần đây. Ta không làm cậu đau đâu. vì ta không bao giờ dùng mực.

Gilbert như cái máy vén ống tay áo. Craig nhanh như cắt đâm mũi dao nhọn vào bắp tay chàng. Máu rỉ ra. Lão nhúng đầu bút lông ngỗng vào đó chấm máu chẳng viết lên lên tấm da thuộc. Gilbert đọc

thấy lá thư lão viết :

“Léa ! Chàng trai ta hứa với con đã tới. Chỉ lát nữa thôi, chàng sẽ xuất hiện trước con, Tác Phẩm của ta. Con hãy mặc tấm áo đêm tân hôn và đợi chàng trong phòng. Chàng trẻ, khỏe, đẹp, tên là Gilbert. Đây là món quà tặng lớn nhất ta có thể ban cho con, hồi Tác Phẩm Sáng Tạo của ta.”

Lão đưa mảnh da thuộc với những dòng chữ bằng máu cho Pamphile :

- Pamphile, đêm nay ta cho phép mi thực hiện ước mong lớn nhất của mi : vào chuồng lấy con ngựa quý, phi đến lâu đài, trao tận tay lá thư tay này cho Léa.

Pamphile cúi rạp lưng, đỡ lá thư, chạy ra ngoài. Craig ngồi xuống ghế :

- Ta ăn thôi, Gilbert !

Gilbert ngồi xuống nhưng im lặng.

- Sao ? Cậu không đói à ?

- Tất cả những gì tôi vừa nhìn thấy làm tôi hết cả muốn ăn.

- Cậu làm rồi. Cậu phải ăn để lấy sức. Nào, muốn ăn món nào trước ? Gà gô quay ? Thịt nai hầm ?

Nấm nhồi thịt chó sói ?...

Gilbert chỉ lắc đầu.

- Hay cậu khát ? Đem ra đây cho ta chai vang Arbois ! Hay cậu cần có âm nhạc đệm cho bữa ăn ? Con sen ! Đem đàn ra đây, ngồi xuống ghế đầu kia, hát những bài tình ca mà ta vẫn thích nghe ấy.

Cô gái mù xấu xí mang cây đàn ghi ta ra, ngồi xuống ghế dạo đàn rồi cất giọng the thé :

-Con mơ đức Chúa Trời Lòng lành tỏa nơi nơi Con dâng hiến tim con. Trái tim con non nớt...

- Bài hát khác ! - lão Craig thét. - Ta ghét cái bài ấy. Lời lẽ gì mà ngu xuẩn thế !

Cô gái vẫn giọng the thé ấy :

- Tại sao em đợi chàng ? Em chẳng hiểu vì sao. Chàng mãi chưa thấy đến khiến lòng em đón đau !

- Thế nào, Gilbert ? Ăn đi chứ ? Sao mặt mũi rầu rĩ thế nào ? Con Sen ! Mi vẫn không làm Đức Ông tươi lên được thì cút !

Cô gái mù vội vã mang đàn đi nhanh ra. Craig nâng cao ly rượu vang đỏ như máu :

- Ta nâng cốc chúc mừng cậu, chàng trai diễm phúc hơn mọi đàn ông trên thế gian !

Lão nốc cạn ly rượu rồi đứng phắt dậy, hét :

- Xe tứ mã của ta đâu ? Nào, Gilbert, đi theo ta ! Đây là chặng cuối cùng rồi !

Gilbert chưa kịp định thần, lão đã kéo chàng ra cửa.

- Xe hơi của tôi đâu rồi ?

Lão Craig cười lớn :

- Cái thứ đồ rơm ấy ư ? Đêm nay cậu phải ngồi xe tứ mã. Cậu là người đàn ông số một đêm nay hợp cần với người đàn bà số một trên thế gian ! Cậu hãy nhớ là như thế.

Gilbert nhìn thấy cỗ xe tứ mã, sơn son thếp vàng, hai bên thành gắn tấm huy hiệu của lão bá tước : một cái đinh ba và bên trên là chiếc mũ miện. Tại sao lại đinh ba ? Chẳng lẽ lão Craig là.... quý Sa tăng ? Lão đã đẩy chàng vào xe. Cửa xe đóng lại, xe chuyển bánh. Tiếng vó ngựa đập rộn rã trên mặt đường núi. Bỗng Gilbert thấy từ đâu hiện ra những bóng gia nhân mặc chế phục cầm đuốc cháy sáng rực đi trước soi đường. Mây đen che phủ bầu trời. Một ánh chớp lóe lên rồi đến một tiếng sét. Craig hét lên khoái trá :

- Đúng rồi ! Những đám mây kia che cho đám cưới của con ta ! Ha-ha !

Lại một ánh chớp lóe và một tiếng sét nữa. Trời đổ mưa dữ dội. Bốn con ngựa vẫn chạy kéo cỗ xe, coi như không có chuyện gì xảy ra. Những ngọn đuốc đi trước cháy rừng rực, tỏa ánh sáng qua những

hạt mưa đang rơi ngày càng dày đặc. Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Lão Craig thò đầu ra ngoài :

- Cái gì thế ?

Một tên gia nhân cầm đuốc đáp :

- Bầm bả tước, một người nằm chắn ngang trên đường !

- Đứa nào ? Dẫn nó đến đây ! - Lão quát.

- Nó đang ngủ say, đâm dáo vào nó cũng không chịu thức dậy !

- Sao lại thế được ? Nó là loại người nào ?

- Một giáo sĩ, bầm bả tước.

- Vậy hả, mặc xác nó ! Nó định cản chân ta hả ? Cứ cho xe chạy tiếp.

Xe tứ mã tiếp tục chạy và Gilbert thấy bánh xe lăn trên vật gì mềm mềm. Một tiếng cú mèo kêu nghe rợn tóc gáy. Craig cười khoái trá :

- Ha-ha ! Cú hát bài ca đưa tang ! Cậu làm sao mà mặt nhợt nhạt thế kia ?

- Từ lâu tôi đã biết ông là kẻ giết người không run tay.

- Trên đời không ai tốt bụng như ta, cậu hiểu không ? Chỉ có điều ta không cho phép bất cứ kẻ nào cản chân ta ! Tên giáo sĩ kia chết là chuyện thường tình trong cuộc đời. Muốn tiến lên tất phải gạt những gì trở ngại trên đường. Muốn đến với Người Đàn Bà Lý Tưởng, tất cậu phải giẫm đạp lên mọi thứ, Gilbert.

- Không ! Tôi không muốn làm chết một người thờ Chúa !

- Ta biết ! Kẻ cậu muốn giết bây giờ là ta ! Không sao ! Quất cho ngựa chạy nhanh nữa lên !

Lát sau, cỗ xe lại dừng. Craig thò đầu ra cửa sổ xe, nói :

- Sao cậu không mở mắt ? Chúng ta đã đến trước cổng lâu đài Léa...

x

Gilbert cố tình nhắm mắt lúc cỗ xe tứ mã dừng lại lần thứ hai bởi chàng linh cảm thấy sắp phải chứng kiến một điều khủng khiếp nữa. Chàng thầm nghĩ, lão Craig đúng là quỷ Sa tăng hiện hình, bởi tại sao lúc cô gái mù hát bài ca ngợi Chúa Trời lòng lạnh, lão lại quát lên giận dữ bảo cô im. Rồi nữa, chuyện cho xe chạy nghiền chết viên giáo sĩ nằm cản đường đi của lão ! Tuy nhiên Gilbert còn hồ nghi : chàng chưa thấy Craig nói dối lần nào. Tất cả những điều lão tiên đoán đều diễn ra đúng thế. Hay lão là một tên phù thủy đầy quyền phép ? Dù sao điều lão nói về Người Đàn Bà Lý Tưởng chắc không sai. Lão nói nghe rất có lý. Lão thấy một người đẹp và lão bổ sung cho cô ta những phẩm chất lão "mua" của một cô gái khác sẵn có thứ phẩm chất đó. Chợt Gilbert nhận thấy không còn tiếng mưa rơi. Chàng rụt rè hỏi, mắt vẫn nhắm :

- Con đông tan rồi à ?

- Xung quanh lâu đài của Người Đàn Bà Lý Tưởng, trời bao giờ cũng đẹp để khô ráo, - lão Craig đáp. - Cậu thử nhìn xem...

Lúc này Craig mới quyết định mở mắt. Cỗ xe đỗ trước một cái cầu rút lúc này đang bị rút lên cao. Bên kia cầu rút là một tòa lâu đài cổ tích. Bên dưới là hào nước trong vắt bao quanh lâu đài. Tòa lâu đài xây bằng gạch đỏ, xung quanh là tường thành và những ngọn tháp canh. Quả là một tòa lâu đài trong mơ, gợi lên khung cảnh của những truyện hiệp sĩ thời trung thế kỷ. Gilbert đột nhiên thấy trong lòng háo hức. Chàng hình dung ở khung cửa sổ của tòa lâu đài kia sẽ xuất hiện một tiểu thư khuê các, một nữ hầu tước hay một quận chúa nào đó da trắng nõn, tóc vàng xõa xuống vai, cặp mắt xanh biếc. Chàng hình dung, cái cầu rút kia thả xuống và những đoàn chiến binh mặc áo giáp, dẫn đầu là một hiệp sĩ thánh chiến khác tẩm áo bào có chữ thập lớn trước ngực, cưỡi ngựa phi từ trong đó ra... Tòa lâu đài sừng sững trong làn ánh sáng xanh lơ huyền ảo. Không phải ánh sáng mặt trời vì bây giờ vẫn còn là

ban đêm. Cũng không phải ánh trăng, vì làn ánh sáng tỏa rất đều. Gilbert có cảm giác đó là thứ ánh sáng không phải của cõi dương gian, nhưng chắc chắn cũng không phải của cõi địa ngục. Đó là ánh sáng của những giấc mơ... Cả đoàn người lúc này vẫn cầm đuốc, song ánh đuốc nhạt hẳn đi dưới luồng sáng huyền ảo kia. Cả cỗ xe tứ mã cổ kính chàng đang ngồi cùng với lão bá tước... Tất thảy đều gọi lên cảm giác trong mơ. Tuy nhiên không trung tịch mịch một cách kỳ lạ. Không một tiếng chim hót, không một tiếng rì rào của lá cây từ các cánh rừng xung quanh vọng đến. Một sự lặng lẽ tuyệt đối. Ếch nhái dưới hào sao cũng không kêu ? Craig ngồi yên chờ cho ấn tượng in đậm vào trí óc Gilbert, rồi mới lấy giọng ngọt ngào khẽ nói :

- Cuộc sống cạnh tranh quyết liệt ở thành phố khiến đầu óc cậu mất hết khả năng hưởng thụ thứ gì huyền ảo. Sự huyền ảo đã chạy vào Khoa Học. Nhưng may cậu không phải nhà khoa học, Gilbert, cậu là thi sĩ. Chính nhờ vậy mà cậu còn giữ được khả năng trẻ trung và yêu đương...

Gilbert im lặng nghe lão bá tước thuyết lý

- Tuy thế, tất cả những thứ này đều rất thật. Tôi biết lúc này cậu đang chịu tác động của hai cảm giác. Cậu vừa sợ hãi vừa thèm khát. Cậu khao khát Người Đàn Bà Lý Tưởng, nhưng cậu lại sợ cậu bị mê hoặc. Yên tâm ! Cậu đang tỉnh chứ không mê đâu. Léa là người đàn bà thật sự bằng xương bằng thịt hẳn hoi.

Lão ra lệnh cho gia nhân :

- Các người thôi kèn báo tin ta đã đến, mau.

Trong không gian tịch mịch bỗng vang lên tiếng kèn đồng thổi một đoạn nhạc nhấn long trọng. Cầu rút từ từ thả xuống trong tiếng xích loảng xoảng. Đoàn người ngựa cầm đuốc đi vào, theo sau là cỗ xe chở Gilbert và lão bá tước. Bây giờ trong luồng ánh sáng xanh churan hòa, các ngọn lửa đuốc chỉ còn là những đốm vàng nhạt bay lượn theo gió. Đoàn ngựa và xe chui qua một cổng tò vò lớn. Trước mặt họ là một mặt hồ rất to. Lúc họ vừa đi qua cội, chuông đồng hồ bắt đầu điểm. Tiếng chuông nghe cũng huyền ảo như toàn bộ khung cảnh bao nhiêu. Gilbert có cảm giác đó là tiếng cồng từ nơi nào vắng đến. Âm vang của nó lan xa, lan xa rất lâu. Khi tiếng chuông đồng hồ thứ hai vang lên, đoàn người dừng lại. Trước mặt họ là một bậc thang bằng đá dẫn lên cao, bên trên có bảy chú lùn đứng trên bậc cao tiếp đón. Gilbert có cảm giác chàng đang sống trong một câu chuyện cổ tích. Lão bá tước dắt chàng ra khỏi xe. Tiếng chuông đồng hồ thứ ba vang lên cũng là lúc chàng đặt chân lên bậc thang bằng đá. Bảy chú lùn đi theo họ. Chú lùn thứ nhất lễ phép trao cho lão bá tước chiếc chìa khóa. Tiếng chuông đồng hồ thứ tư vang lên đúng lúc lão tra chiếc chìa khóa vào cánh cửa thứ nhất. Họ đi qua một gian sảnh rộng lát đá cẩm thạch. Chú lùn thứ hai đưa lão chiếc chìa khóa khác. Đúng lúc chuông đồng hồ điểm tiếng thứ năm, lão tra chiếc chìa khóa vào cánh cửa thứ hai. Gilbert theo lão bá tước bước vào một gian phòng khách rộng toàn màu xanh da trời : thảm xanh, rèm xanh, tường xanh. Một đèn chùm bằng pha lê rất lớn treo ở giữa tỏa ánh sáng xanh biếc, lung lẳng những chuỗi ngọc bích. Gilbert tiếp tục theo lão bá tước đi đến cuối phòng khách, trước một cánh cửa đóng. Chú lùn thứ ba lại đưa lão chìa khóa. Chuông đồng hồ điểm tiếng thứ sáu, lão tra chìa khóa vào ổ. Cửa mở. Trước mặt Gilbert là một gian phòng lớn màu xanh nhưng bây giờ là xanh lục. Đồ đạc đều bằng vàng nạm ngọc xanh. Gian phòng vừa lộng lẫy kiểu cổ xưa vừa sáng sủa kiểu hiện đại, khiến Gilbert có cảm tưởng lạc vào tòa lâu đài trong hang của Aili-Baba. Tâm hồn chàng ngây thơ trở lại, chàng dường như biến thành đứa trẻ đang nghe câu chuyện cổ tích hình dung mình trong đó. Nàng Léa lát nữa xuất hiện chắc hẳn sẽ như một Cô gái Lọ Lem hoặc nàng Scheherazade trong *Một ngàn lẻ một đêm* ! Nhưng Craig không để chàng suy nghĩ thêm, kéo chàng đến cánh cửa thứ tư. Lão lấy chìa khóa màu ghi tra vào ổ, mở cửa. Gian phòng này hầu như không có đồ đạc cổ kính, không có rèm gấm nặng nề mà toàn là những dải lụa

nhẹ bay. Toàn bộ đồ đạc chỉ có một chiếc bàn phấn và chiếc gương to đằng sau, kê ở bên cửa sổ. Trước bàn phấn là chiếc ghế đầu bọc lụa màu ghi, chắc hẳn để Léa ngồi trang điểm khuôn mặt kiểu điểm và chải làn tóc vàng óng. Gilbert tự hỏi, không biết tóc nàng vàng óng hay đen nhánh ? Cả hai màu đó đều hoàn toàn ăn nhập với màu ghi chủ đạo của gian phòng thơ mộng và tinh khiết này. Chuông đồng hồ điểm tiếng thứ bảy. Craig mở một cánh cửa bằng chìa khóa màu tím. Gian phòng bên trong toàn màu tím, kể cả những lẵng hoa trong đó cũng đựng hoa tím. Chuông đồng hồ điểm tiếng thứ tám. Chỉ còn hai chú lùn. Một chú đưa chìa khóa cho lão bá tước Craig. Craig mở cửa : gian phòng toàn màu hồng nhạt, kích thước nhỏ hơn hẳn gian phòng trước. Ôi, Gilbert thầm nghĩ, đây là phòng chờ. Ngồi ở đây chờ Người Đàn Bà Lý Tưởng thật hạnh phúc biết bao. Tiếng chuông đồng hồ thứ chín vang lên. Gilbert run rẩy Chàng hoảng hốt níu cánh tay lão Craig.

- Đừng ! Đừng đi thêm nữa !

- Muộn rồi ! Bây giờ cậu mới nói thì muộn mất rồi.

Gilbert run lẩy bẩy :

- Ôi, nếu như tôi không làm nàng vừa lòng thì sao ?

- Im đi, thằng ngốc ! Nàng đợi cậu từ bao năm nay rồi, từ khi nàng biết yêu và cần yêu !

Lão tra chìa khóa vàng vào ổ, nói khẽ :

- Đây là phòng tân hôn của cậu.

Cửa từ từ mở, để lộ dần gian phòng trắng toát. Và Gilbert nhìn thấy "nàng Người Đàn Bà Lý Tưởng !" Chuông đồng hồ điểm tiếng thứ mười một. Gian phòng chỉ có mỗi một thứ đồ đạc là chiếc giường lớn có rèm kiểu như chiếc kiệu kê giữa phòng. Bây giờ thì Gilbert quá khiếp sợ. Lão bá tước phải đẩy chàng vào.

- Đừng ! Tôi van ông, ông đừng để mặc tôi một mình ở đây.

Nhưng lão bá tước đã ra ngoài, khóa cửa lại. Bây giờ trong phòng chỉ có Gilbert với Người Đàn Bà Lý Tưởng. Chuông đồng hồ điểm tiếng cuối cùng, tiếng thứ mười hai. Vậy là đúng nửa đêm. Gilbert mê mê nhìn cô gái. Sắc đẹp siêu phàm của cô khiến chàng như bị thôi miên. Chàng chạy đến, quỳ dưới chân nàng.

x

Cô gái trước mặt Gilbert thu tóm mọi thứ được coi là đẹp của tất cả mọi người con gái trên đời. Sắc đẹp của nàng mang tính vô địch khiến Gilbert không còn nhận xét được gì nữa. Tóc Léa không đen, không vàng không hung. Làn tóc nàng mỗi lúc chuyển sang một màu khác như phô ra muôn sắc. Khuôn mặt nàng đẹp kiểu Cổ Hy Lạp, mũi thẳng, phẳng phất khuôn mặt nữ thần sắc đẹp Venus nhưng không hề lạnh lùng. Làn da nàng trắng muốt, mịn màng, vô cùng quyến rũ. Léa thoải mái, tự nhiên đến mức làm Gilbert tan biến mọi nỗi hồi hộp và thấy mình trở lại tự tin, thậm chí tự tin hơn bao giờ hết. Như thế chàng đã quen nàng từ lâu lắm rồi và không có hàng rào nào ngăn cách họ. Gilbert nhìn vào mắt Léa, thấy mắt nàng luông chuyển màu từ xanh lam sang xanh lục rồi đen huyền. Lúc xanh lam, nàng mơ mộng. Lúc xanh lục, nàng nồng nàn, lúc đen huyền, nàng dâm đãng. Léa mỉm nụ cười rất dịu dàng nói :

- Chàng đứng dậy đi, Gilbert, kéo chàng mỗi chân đây.

Giọng nàng thánh thót như tiếng ca, đồng thời thân tình, quyến luyến biết bao. Gilbert như bị thôi miên, từ từ đứng dậy. Léa nói tiếp, giọng tràn trề hạnh phúc :

- Ôi, em đã đợi chàng. Em luôn hình dung chàng đến với em, quỳ dưới chân em đúng như vừa rồi. Vậy là chàng đúng như trong mơ ước của em.

- Léa. Nàng còn trẻ lắm.

- Tuổi tác quan trọng gì đâu ? Chàng hãy yêu em đúng như em bây giờ, đúng như chàng nhìn thấy em lúc này. Ôi, em yêu chàng biết chừng nào. Cả lúc chàng quỳ dưới chân em lẫn lúc chàng đứng trước mặt em như thế này. Chàng đến đây, lại gần em.

Gilbert từ từ bước đến.

- Chàng hãy ôm em đi. Hãy ghì chặt thân thể em vào thân thể chàng.

Gilbert đưa tay ôm Léa. Nàng nép vào người chàng, rên rỉ :

- Hãy ghì chặt thêm nữa, Gilbert yêu quý.

Gilbert ghì chặt cô gái và chàng thấy Léa muốn chàng làm cho nàng đau. Lúc này chàng mới để ý một con chim lông đen đậu ở bệ cửa sổ bay vụt ra ngoài. Chuông đồng hồ điểm một tiếng. Đó là mười hai giờ mười lăm hay mười hai rưỡi. Họ ôm chặt nhau mê mẩn. Đột nhiên có tiếng nói :

- Xin lỗi, tôi xin phép được quấy rầy hai người đôi chút bởi tôi cần nói đôi lời với con rể của tôi.

Tiếng nói của lão Craig. Gilbert quay lại nhìn lão ngỡ ngàng. Léa thì hốt hoảng, Craig nói tiếp :

- Ta đã thấy đúng như ta dự đoán : không có đôi trai gái nào hoàn hảo như hai con trên khắp Trái Đất này. Đừng, đừng buông nhau. Ta muốn ngắm công trình sáng tạo của ta xem có còn khiếm khuyết chỗ nào không ? Không. Trọn vẹn và hoàn chỉnh. Ta mãn nguyện hoàn toàn. "Bây giờ ta có thể đi. Ta cần phải đi một chuyến xa. Ta muốn nói với riêng con rể ra đôi lời trước khi lên đường.

Léa hiểu ý, lưu luyến buông người yêu, miễn cưỡng bước ra ngoài, mắt vẫn không rời Gilbert cho đến lúc cánh cửa khép lại. Craig nhìn theo Léa rồi quay lại nhìn Gilbert :

- Ta biết cậu muốn nghe ta kể ta đã gặp Léa trong hoàn cảnh nào. Chuyện xảy ra rất lâu rồi. Ta thấy ngay cô ta có sắc đẹp siêu phàm nhưng còn thiếu nhiều phẩm chất khác để thành Người Đàn Bà Lý Tưởng. Và như cậu biết, ta đã cất công kiếm những phẩm chất đó đem về bồi thêm cho Léa. Nhưng ta biết công việc đó đòi hỏi nhiều thời gian và Léa có nguy cơ già đi. Mà sắc đẹp chỉ tồn tại được khi con người ta trẻ trung. "Ta bèn nghĩ ra một cách, ta "mua" tuổi hai mươi sáu của rất nhiều cô gái, tạo cho Léa của ta mãi mãi ở tuổi đó. Tại sao là tuổi hai mươi sáu ? Vì ta thấy ở tuổi đó người con gái đạt đến đỉnh điểm rực rỡ nhất. Chính lúc ta gặp Léa lần đầu, cô ta đang ở độ tuổi đó. Nhan sắc cô ta đã khiến ta kinh ngạc và cảm phục. Bây giờ thì cậu đã hiểu ta cần năm hai mươi sáu tuổi của Sylvia để làm gì rồi. Của Sylvia và của bao nhiêu cô gái khác cũng sắp bước sang tuổi hai mươi sáu.

- Vậy ông đã tìm ra được bao nhiêu cái năm thứ hai mươi sáu đó cho nàng ?

- Khá nhiều.

- Có nghĩa tuổi thật của Léa không còn là hai mươi sáu mà già hơn rất nhiều?

- Vậy là cậu đã hiểu ra.

- Vậy nếu không có những năm thứ hai mươi sáu đó, Léa năm nay là bà cụ già khoảng bao nhiêu tuổi ?

- Khoảng tám mươi. Không đúng là chẵn tám mươi.

Gilbert hoảng hốt :

- Ông không nói sai đây chứ ? Vậy là đã có năm mươi tư cô gái nhường tuổi hai mươi sáu của họ cho Léa ? Để năm nay nàng có được đủ sáu phẩm chất bắt buộc của Người Đàn Bà Lý Tưởng ?

- Không phải năm nay mà đã bốn năm nay rồi.

- Thế trong bốn năm vừa qua, Léa làm gì ?

- Đợi cậu. Tôi đã mất bao công sức tạo ra được Người Đàn Bà Lý Tưởng, tất tôi phải tìm cho được người đàn ông xứng đáng.

- Tại sao ông chọn tôi ?

- Chuyện ấy sau đây sẽ có lúc ta nói. Tuy nhiên tôi lấy làm lạ sao cậu chưa nhắc gì đến Sylvia,

người mà cậu đã yêu say đắm ?

Không thấy Gilbert trả lời, lão nói tiếp :

- Sylvia là một trong số năm mươi tư người đàn bà bị tôi đoạt một năm tuổi trẻ khi họ hai mươi sáu tuổi. Đúng thế, tuy nhiên có điều kỳ lạ là sau khi lấy đi một năm tuổi trẻ của Sylvia, tôi đã ân hận. Bởi cái năm đó nàng rực rỡ hơn bất kỳ người phụ nữ nào cũng vào tuổi đó.

- Tôi hiểu. Chính vì vậy mà ông trả lại cho Sylvia cái năm đó ?

- Không phải cả năm mà chỉ mười một tháng. Chỗ này là chuyện khá khó nói giữa chúng ta. Cậu biết không, bản thân tôi cũng yêu Sylvia và tôi hẹn trả lại cho cô ta dần từng vài ngày một cốt để cô ta luôn đến gặp tôi. Ai ngờ cô ta chỉ gọi điện thoại đến. Tôi rất đau khổ, cho nên khi gần hết mười một tháng tôi đã tìm cách buộc cô ta phải đến gặp. "Và khi Sylvia đến, tôi đã xin cô ta một đêm tình ái. Sau đấy chuyện diễn ra như thế nào thì cậu biết rồi.

- Tôi không thể hiểu nổi, - Gilbert nói.

- Đúng thế. Chuyện quá bất ngờ. Khi tôi đến gặp Sylvia trong đêm vũ hội ở đại sứ quán Hoa Kỳ, tôi chỉ tính "mua" của cô ta một năm thứ hai mươi sáu. Chính tôi cũng không ngờ tuổi trẻ rực rỡ của nàng khiến tôi mê mẩn. Vậy là cậu và tôi đều yêu nàng, có điều yêu theo hai cách khác hẳn nhau. Tôi yêu nàng thật sự, trong khi cậu chỉ yêu mỗi cái bóng của nàng.

- Bây giờ thì tôi hiểu.

- Cái năm hai mươi sáu tuổi lấy của Sylvia, tôi đã dùng cho Léa rồi, cho nên để trả lại cho Sylvia tôi phải lấy năm thứ hai mươi sáu của một cô gái khác, mà tôi định dùng cho Léa. Đến cuối tháng thứ mười một tôi mới nhận ra Sylvia yêu cậu say đắm đến như vậy. Tôi ghen với cậu và tôi quyết định giới thiệu cậu với Léa để hình ảnh Sylvia để hình ảnh Sylvia lu mờ đi trong trái tim cậu...

- Vậy là ông đã lấy đi của Léa mười một tháng danh cho nàng để đem trả cho Sylvia ?

- Đúng thế. Vậy là cậu đã hiểu.

- Léa không giận ông sao ?

- Cô ta không biết. Gilbert ! Tôi còn nói thêm với cậu điều này. Thoạt đầu tôi định tạo Léa thành Người Đàn Bà Lý Tưởng cho tôi. Nhưng cuối cùng tôi hiểu được rằng nhà Điều Khắc làm sao yêu được bức tượng của mình ! Tôi đành phải tìm một Người Chồng cho cô ta. Tôi đã quá nâng niu Léa và coi nó là đứa con của chính tôi. Nhưng hoàn cảnh phức tạp vừa qua đã khiến tôi chỉ dành được cho Léa có một tháng mà tôi giữ lại không trả cho Sylvia. Từ hôm cậu đi với tôi đến nay vừa tròn một tháng. Chỉ đêm mai, vào đúng mười hai giờ, nếu tôi chưa tìm được một năm tuổi trẻ của ai đó cho nó, Léa sẽ già ngay lập tức và thành bà cụ tám mươi tuổi, tuổi thực của nó.

Gilbert tái mặt :

- Sao ông có thể để như thế được, Craig ? Tác phẩm tuyệt tác của ông đã tốn bao công phu tạo dựng nên...

- Nhưng tôi sẽ đi ngay bây giờ và nhất định tôi kiếm được cái năm cần thiết cho Léa ! Tôi sẽ về đây trước mười hai giờ đêm mai để đem cái năm hai mươi sáu tuổi ấy cho nó. Cậu yên tâm ở đây với nó. Đừng bỏ đi. Bởi tôi cam đoan với cậu là Tôi sẽ xoay được cái năm cần thiết kia.

- Nếu ông không xoay được, hoặc xoay không kịp trước mười hai giờ đêm mai ?

- Không có chuyện đó. Craig này đã nói là làm được. Cậu thấy đã bao giờ tôi nói sai với cậu đâu ? Thôi tôi vội đi. Chào cậu. Hãy yêu Léa và tin tưởng ở tôi.

Craig nói xong đẩy cửa bước nhanh ra ngoài. Gilbert đứng lại thần thờ.

x

Đêm tân hôn bắt đầu. Gilbert bồng Léa trên hai tay, đặt nàng xuống giường cưới. Léa thì thầm :

- Gilbert ! Em yêu chàng biết chừng nào ! Cởi áo quần cho em đi.

Gilbert trùi mền cởi áo quần cho Léa. Bây giờ nàng hoàn toàn khỏa thân.

- Ôi, đừng vội ! Anh để em cười cho anh. Em muốn hầu anh. Anh là ông chủ của em. Em là nô lệ của anh. Hạnh phúc lớn nhất của em là được hầu hạ anh...

Gilbert thầm nghĩ : đó là phẩm chất thích phục tùng của Aichura, cô gái người Anh trong hậu cung Vua A-rập. Bây giờ nàng đã cởi xong tất cả của Gilbert, nàng ngửa mặt lên, nói :

- Hôn em đi, Gilbert ! Nữa, nữa. Hôn lên em ! Hôn lên tất cả những chỗ nào chàng thích hôn.

Trong giọng nói rĩ sung sướng của Léa, Gilbert thấy chất đura tình của Serena, cô gái Chilê. Họ ôm chặt nhau, hôn lên người nhau và cuộc ân ái diễn ra nồng nàn, cuồng nhiệt. Con chim lông đen đã bay trở lại, đậu lên thành cửa sổ. Gilbert không thấy mặt trời tuy chàng đoán bây giờ là ban ngày. Xung quanh chàng vẫn chỉ là làn ánh sáng xanh huyền ảo. Léa nói giọng rất khẽ, như trong cơn nửa mê nửa tỉnh :

- Gilbert yêu quý ! Từ lúc chàng thuộc về em, em cảm thấy em đủ sức chinh phục toàn thế giới ! Em mong tất cả bọn họ quỳ mọp dưới chân em. Báo chí sẽ nói về em. Ảnh em sẽ treo khắp nơi. Em sẽ thành thần tượng của khắp cả mọi người ở suốt năm châu...

Tham vọng của Gloria, ngôi sao màn bạc Hollywood ! Gilbert thầm nghĩ, lão Craig đã bổ sung vào Léa lòng khao khát tham vọng của Gloria.

- Sao anh không nói gì thế, chàng hoàng tử của lòng em ? Đức Vua của em ? vị chủ nhân của em ? Ôi, nhưng phải rồi, em đi chuẩn bị bữa ăn. Chắc ăn đói lắm phải không, Gilbert yêu quý ?

Lòng mong ước xây đắp tổ ấm gia đình của Greta, cô gái Thụy Sĩ ! Tất cả các cô gái kia đều nhập vào Léa và Léa có được tất cả các phẩm chất của mọi phụ nữ trên đời !

x

Điều băn khoăn duy nhất vẫn ám ảnh tâm trí Gilbert và đến lúc này, khi Léa đã hoàn toàn thuộc về chàng, cả tâm hồn lẫn thể xác, chàng mới quyết định đưa ra hỏi.

- Léa thân yêu ! Em quen ông Craig trong trường hợp nào ?

Léa ngạc nhiên :

- Đây là cha em. Cha em không kể gì với anh à, anh yêu ?

Gilbert bùng lên nổi phản kháng :

- Không. Ông bá tước không phải cha em ! Léa, ông ta không thể là cha em được !

- Vậy em có thể tìm đâu ra người cha hơn thế, Gilbert yêu quý của em ? Ông ấy đã yêu chiều em, cưng em, chăm sóc em hơn tất cả mọi người khác trên đời. Em không cho anh được coi đây không phải là cha em. Bởi cuối cùng cha em đã hối hận sai trái của ông và đã làm mọi cách để chuộc lại lỗi lầm đó.

- Lỗi lầm nào ?

- Vì cha em không kể gì với anh nên em kể vậy. Bởi anh và em bây giờ đã là vợ chồng, đã gắn bó vĩnh viễn với nhau và em không có quyền giấu anh bất cứ điều gì. Sau khi mẹ em sinh em được hai tháng thì người qua đời. Một gia đình tốt bụng đã đem em về nuôi. Lớn lên em được biết cha em đã bỏ mẹ em mà đi và không biết hiện giờ ở đâu. "Em không tin vào điều ấy, bởi không thể có người cha nào nỡ lòng bỏ vợ con như vậy. Em trả lời mọi người : "Không ! Nhất định chưa tôi sẽ trở về đón tôi. Không thể nào khác được ". Mọi người không tin nhưng em thì vững tin. Cho đến một ngày, em tắm ngoài biển, lúc bơi vào bờ, bước từ dưới sóng biển ngàu bọt trắng tinh lên, em nhìn thấy cha em đứng trên bờ nhìn em mỉm cười. "Cha em sung sướng nhận con và đón em về đây nuôi nấng. Từ ngày đó cuộc sống của em hoàn toàn thay đổi. Em trở thành đứa con gái sung sướng nhất trên đời. Cha em đã

chuộc lại lỗi lầm bỏ hai mẹ con em ngày xưa. Bây giờ chẳng nên trách cứ người nữa.

Gilbert trầm nghĩ: Vậy là như thế. Thật ra Léa là đứa con hoang và Craig thấy nàng xinh đẹp quá đã đón về nuôi để tạo nên "tác phẩm" Người Đàn Bà Lý Tưởng ! Rõ ràng lão là quỷ Sa Tăng hiện hình. Lão không thể có con. Và lão đã đón Léa từ dưới sóng biển lên như nữ thần sắc đẹp Venus, coi Léa không phải con của người đời mà con của thần linh và sóng biển. Những vuốt ve của Léa trên da thịt Gilbert vừa rồi chứng tỏ nàng đúng là nữ thần Venus của thời hiện đại.

x

Tiếng chuông đồng hồ cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Gilbert. Chàng nín thở đếm : mười một tiếng. Léa nói :

- Gilbert yêu quý của em, vậy là hai ta đã ở bên nhau được gần hai mươi tư tiếng đồng hồ. Lúc chàng đến đây đêm qua, đồng hồ trên ngọn tháp gõ mười hai tiếng và vừa rồi là mười một giờ. Chỉ một tiếng nữa là đủ hai mươi tư giờ đầu tiên em ở bên chàng. Ôi, ngày đầu tiên em mong đợi đã bao lâu ! Đã có lúc em lo chàng không đến.

Câu nói của Léa làm Gilbert giật mình. Vậy là đã mười một giờ đêm. Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa, Léa sẽ biến thành một bà cụ da dẻ nhăn nheo, bà cụ tám mươi tuổi chẵn, nếu như Craig không kịp về trước giờ đó. Ý nghĩ này hành hạ Gilbert. Léa nhận thấy vẻ lo lắng của chàng. Nàng nói :

- Anh làm sao thế, anh yêu ? Em làm gì khiến anh không hài lòng chẳng ?

- Ôi, anh quá hạnh phúc ấy chứ, Léa ! - chàng lúng túng đáp.

Không có ai khác để Gilbert thổ lộ, chia sẻ nỗi lo sợ. Thời gian cứ trôi một cách nghiệt ngã. Gilbert thầm mong Craig cứ nói dối và sẽ không xảy ra điều lão nói. Hoặc lão về được đây trước khi chuông đồng hồ trên tháp đổ mười hai tiếng báo hiệu nửa đêm. Gilbert chạy ra cửa sổ, vén rèm nhìn ra ngoài. Không thấy tiếng động cơ máy bay. Sự im ắng tuyệt đối khiến chàng càng hoảng hốt. Gilbert quay vào giường, nơi Léa đang ngồi. Nàng nhìn chàng chăm chú. Lát sau nàng âu yếm nói :

- Gilbert yêu quý ! Anh đang nghĩ gì sao không nói với em ? Tại sao anh giấu em ? Chúng ta đã là vợ chồng, em muốn chia sẻ mọi thứ với anh, niềm vui cũng như nỗi buồn, sung sướng cũng như đau khổ. Hai chúng ta không ai có thể chia cắt ! Không sức mạnh nào trên đời có thể tách rời hai chúng ta !

Gilbert xúc động ôm chặt Léa vào lòng, hỏi :

- Nếu anh đem em trốn khỏi nơi này, em có đi không ?

- Ôi, em chỉ cần ở bên anh còn mọi thứ khác không quan trọng. Mọi khó khăn gian khổ em chịu được hết, miễn là có anh để cùng chia sẻ.

- Kể cả cái chết ? Em cũng sẵn sàng cùng chết với anh ?

- Đối với những đôi tình nhân vĩnh hằng làm gì có cái chết ?

- Anh hiểu, Léa. Nhưng có nghĩa em sẵn sàng tuân theo anh mọi điều.

- Vâng, đúng thế, anh yêu của em.

Cảm giác hạnh phúc diệu kỳ trào lên trong người Gilbert, chàng hôn tới tấp lên người Léa rồi ôm ghì lấy tấm thân thon thả, trắng muốt và mềm mại của nàng :

- Léa ! Anh yêu em vô cùng. Anh yêu em như chưa người đàn ông nào yêu vợ đến thế ! Léa, nàng tiên của anh ! Ước mơ của anh đã thành hiện thực. Anh mơ một cô gái như em đã bao lâu rồi, anh không thể tưởng tượng lại gặp được em và được em yêu ! Ôi, anh là người hạnh phúc nhất thế gian ! Ôi Léa !

Gilbert dừng lại nhìn ngắm thân hình, khuôn mặt lý tưởng của nàng :

- Mà không phải chỉ anh ! Tất cả đàn ông trên trái đất đều mơ gặp được người con gái toàn diện như

em. Nhưng anh may mắn hơn họ. Anh đã được gặp em, Léa. Chỉ một mình anh !

Gilbert nói liên tiếp, nói liền thoảng như điên, dường như chàng lo sẽ không đủ thời gian để chàng thổ lộ hết tình cảm say đắm với nàng. Đồng hồ điểm một tiếng : mười một giờ mười lăm phút. Gilbert chạy ra cửa sổ nhìn đồng hồ to gắn trên đỉnh tháp. Chàng muốn có đôi cánh bay đến đó níu giữ chiếc kim dài kia lại. Chàng nhìn tận chân trời cố xem có một chấm đen nào đó của chiếc Boeing to lớn sơn đỏ hiện ra không. Nhưng không thấy gì. Cũng không nghe thấy tiếng ì ì của động cơ máy bay. Gilbert quay lại nhìn Léa : chỉ lát nữa thôi, nàng sẽ biến thành bà cụ tám mươi ! Không, Gilbert không thể chịu được ý nghĩ ấy. Chàng phải làm cách nào để cưỡng lại. Nhưng chàng chẳng thể làm gì được. Chiếc kim trên tháp vẫn nhích một cách tàn nhẫn. Gilbert chạy lại giường, ôm Léa, hôn lên cổ nàng. Léa nhắm mắt rên rỉ sung sướng:

- Ôi, Gilbert, em rất thích anh hôn lên gáy em như thế. Hôn nữa đi, anh yêu.

Hai bàn tay chàng ôm nàng. Chuông đồng hồ điểm mười một rưỡi, rồi mười hai giờ kém mười lăm. Cuối cùng, không chịu được nữa, Gilbert lại vùng chạy ra cửa sổ. Trên chiếc đồng hồ lớn ở đỉnh tháp, kim dài đang nhích ra khỏi số một và tiến dần về phía con số mười hai để nhập vào với kim ngắn. Tim Gilbert đập dữ dội. Vẫn không thấy chấm đen nào ở chân trời. Không thấy tiếng động nhỏ nào gọi lên tiếng động cơ máy bay. Vậy là hết ! Gilbert từ từ quay vào. Léa vẫn nhìn chàng bằng cặp mắt hoàn toàn tin cậy. Nàng thì thầm :

- Ôm em đi, Gilbert. Em muốn hai bàn tay anh vuốt ve cổ em, gáy em. Em không muốn có lúc nào bàn tay anh không trên da thịt em.

Chuông đồng hồ báo mười hai giờ bắt đầu điểm tiếng đầu tiên. Không chịu nổi nữa, Gilbert lên gân các ngón tay xiết chặt vào cổ Léa. Làn da trắng nõn hơi đỏ lên rồi tím dần. Cặp mắt bồ câu tuyệt đẹp của nàng mở to, trợn lên nhìn người tình. Rồi đầu nàng ngoẹo sang một bên, rơi xuống chiếc gối trắng tinh thêu kim tuyến. Lúc bóp cổ Léa, Gilbert đã thì thầm :

- Anh yêu em vô cùng, Léa !

Chàng buông bàn tay ra. Léa đã chết. Vết hằn của ngón tay Gilbert vẫn còn in trên cổ nàng. Gilbert quỳ sụp xuống lúc tiếng chuông thứ ba vang lên. Con chim đen rời khỏi thành cửa sổ bay ra ngoài mang theo linh hồn của người con gái bạc mệnh. Gilbert gục đầu lên thi thể Người Đàn Bà Lý Tưởng, thổn thức khóc.

x

Khi tiếng chiêng đồng hồ điểm đến tiếng mười một, cửa phòng bật mở. Craig hớn hờ chạy vào. Nhưng lão đứng dừng lại, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt. Nét mặt lão chuyển sang đau đớn. Lão quát :

- Đồ khốn kiếp ! Mi vừa làm cái gì vậy ? Mi đã phá hủy tác phẩm vĩ đại của ta, đúng lúc ta mang đến cho nàng một năm tuổi trẻ !

Gilbert quay lại trợn mắt, thét lên, đúng lúc chuông đồng hồ trên tháp gõ tiếng thứ mười hai. Chàng lắp bắp :

- Tôi sợ phải nhìn thấy Người Đẹp Lý Tưởng biến thành già nua...

Craig lẳng lặng trở ra cửa, đuổi chàng. Gilbert đầu cúi gằm loạng choạng bước ra.

x

Vẫn cúi gằm như thế, Gilbert loạng choạng đi, qua gian phòng hồng, gian phòng tím, gian phòng xanh lục, gian phòng xanh lam, gian phòng màu ghi. Tất cả các cánh cửa đều mở ra cho chàng đi qua không cần chìa khóa, rồi tự động đóng lại. Ra đến cổng lâu đài, Gilbert thấy chiếc cầu rút tự động thả xuống để chàng đi qua rồi lại nhấc lên cao. Một Cảm giác khủng khiếp tràn ngập chàng, Gilbert đột

nhiên co chân chạy. Chàng chạy ra đường, lao như tên bắn. Thấy xác chết của vị giáo sĩ, chàng bước vội qua rồi cứ thế băng băng chạy mãi, chạy mãi, đầu óc u mê...

Người đàn bà thứ bảy YOLANDE

Lúc này là khoảng bốn giờ chiều. Bá tước Craig đứng lên rời khỏi bàn giấy, thái độ vẫn lịch sử, niềm nở như mọi khi, tiến về phía người đàn bà tóc đen tên gia nhân người Hoa vừa dẫn vào phòng giấy của lão ở phố Longpont. Người đàn bà nhắc điều thuốc lá trong chiếc hộp đựng thuốc lá bằng vàng lão già bá tước Craig mở ra mời. Lão bật lửa và người đàn bà nghiêng đầu châm thuốc. Câu nói đầu tiên của bà ta :

- Ông thấy là tôi rất đúng hẹn.
- Vâng, phu nhân rất đúng hẹn, - lão già quái đàn gặt đậu công nhận.
- Tôi nghĩ tốt nhất nên kết thúc ngay bản giao kèo nhỏ nhất của chúng ta, càng sớm càng tốt.
- Phu nhân bảo "giao kèo nhỏ nhất" ? Riêng tôi thì thấy số tiền bà đưa ra quá lớn, không "nhỏ nhất" chút nào.
- Hay ông đã thay đổi ý kiến và không chịu trả với cái giá ấy ?
- Bà ta lo lắng hỏi.
- Bà Yolande thân mến, có một chuyện bất ngờ vừa xảy ra đúng vào lúc bà với tôi vừa kết thúc câu chuyện đêm qua.

Vị hôn thê của Gilbert nhìn chăm chú vào mắt bá tước Craig, không hiểu.

- Bà có đem theo bản hợp đồng tôi đưa đêm qua đây chứ, thưa bà Yolande thân mến ?
- Có, thưa ông bá tước.
- Xin bà vui lòng đưa tôi mượn một lát, được không ? Tôi muốn kiểm tra lại chữ nghĩa trong đó và số tiền có hoàn toàn ăn khớp với bản của tôi không ?

Yolande đặt bản hợp đồng lên bàn. Craig chăm chú so sánh hai bản, rồi ngẩng đầu lên, nói :

- Khớp nhau hoàn toàn. Tuy nhiên sự việc vừa xảy ra đêm qua, sau khi chúng ta ký vào đây buộc tôi phải sửa lại bản hợp đồng đôi chút, thậm chí phải hủy nó.

Yolande giúi điều thuốc vào cái gạt tàn, thét lên :

- Tại sao ?

Vẫn giọng nói ngọt ngào kiêu cách, lão nói :

- Tôi có giải thích bà cũng không hiểu được. Bà chỉ cần biết là đêm qua tôi cần đến năm thứ hai mươi sáu của bà nhưng hôm nay tôi hoàn toàn không cần đến nó nữa, thưa bà Yolande thân mến.
- Sao lại thế ? Chính ông đã ký thì ông phải thực hiện ! Tôi đã tin ông, coi ông là người đứng đắn, tôn trọng danh dự. Tôi đòi ông phải thực hiện ngay những điều chúng ta cam kết và đã ký... thậm chí ký bằng máu ! Ông phải đưa tôi số tiền ghi trong hợp đồng. "Đêm qua chính miệng ông đã nói tôi cho ông hai mươi tư tiếng đồng hồ để thu xếp số tiền đó. Và chính ông hẹn tôi đến đây nhận vào bốn giờ chiều nay. Bây giờ ông lật lọng, bảo bản hợp đồng không còn giá trị nữa ?

- Vẫn còn giá trị, thưa bà Yolande thân mến, - lão già nói vẫn giọng ngọt ngào, - Nếu như không xảy ra sự việc bất ngờ diễn ra vào lúc nửa đêm hôm qua. Tôi rất đau lòng phải từ chối thực hiện bản hợp đồng này và hủy nó.

- Nghĩa là ông sẽ không trả tôi tiền ?
- Bởi tôi không cần đến một năm đó của bà nữa, thưa bà Yolande thân mến.
- Nhưng số tiền thì tôi lại rất cần.
- Bà cần để làm gì, thưa bà bạn thân mến ?

- Ông thừa biết rồi còn gì ? Vợ chồng tôi rất túng. Chúng tôi không thể sống chỉ bằng nước lã.

- Tôi luôn nghe thấy người đời nói : khi yêu nhau thì chỉ uống nước lã cũng hạnh phúc ?

- Ai nói thế thì mặc họ, còn tôi, không bao giờ tôi nói như thế.

- Chuyện đó ngoài phạm vi tôi. Đó là chuyện riêng của bà. Bà đã đại dốt lấy một người nghèo và bà không yêu chỉ cốt để trả thù Gilbert đã ruồng bỏ bà ! Xin bà cho phép tôi được nói rằng tình hình tài chính túng quẫn của bà hiện nay chỉ là do bà. Bà đã sắp lấy Gilbert là người vừa giàu có vừa được bà yêu, vậy mà bà để Sylvia cướp mất ông ta trên tay...

- A, ông biết Sylvia hiện ở đâu không ? Cô ta đột nhiên biến đâu mất từ hôm bà đi của cô ta qua đời.

- Tôi không biết, thưa bà bạn thân mến. Vả lại chuyện đó bà quan tâm làm gì ? Điều bà cần quan tâm là cuộc sống của bản thân bà mà bà đã đại dốt tự chuốc lấy.

- Tôi yêu cầu ông để tôi yên về chuyện hôn nhân của tôi. Tôi xin nói rõ là tôi không bao giờ chịu thua, tôi sẽ bảo vệ cuộc hôn nhân ấy. Chỉ có điều tôi cần phải có tiền để duy trì nó.

- Vậy thì bà hãy ăn cắp, giết người, hoặc bán thân xác cho một nhà triệu phú, tỷ phú nào đó ! Bà khá xinh đẹp và chắc chắn có nhiều người sẵn sàng mua thân xác bà.

- Im ngay ! Ông nói thế mà nghe được à ? Trả lại tôi bản hợp đồng rồi đem tiền ra đây. Nếu không tôi sẽ có cách buộc ông phải nhả số tiền đó.

- Xin trả bà. - Craig chìa bản hợp đồng bằng da thuộc.

Yolande đỡ lấy và cuộn lại. Đột nhiên bà ta thét lên :

- Nó bốc cháy !

- Chỉ cháy chỗ ghi dòng chữ : *Đã đọc lại* và chữ ký của tôi mà thôi.

- Ông đã dí lửa vào đây, đồ khốn nạn !

- Tôi ? - Craig nói giọng ngạc nhiên. - Việc gì tôi phải làm thế ? Nếu muốn hủy tôi chỉ cần xé là xong. Có lẽ thứ mực đỏ này bốc cháy đấy. Vả lại trong phòng này nóng quá.

Lão cúi xuống nhìn bản hợp đồng, nói :

- Cả dòng chữ "Đã đọc lại" và chữ ký của bà cũng bị cháy. Cháy cả chỗ viết con số và khoản tiền. Tôi rất lấy làm tiếc, thưa bà bạn thân mến. Nhưng mọi chúng ta đều phải gánh chịu nhiều điều bản thân chúng ta không hề muốn. Bà bằng lòng với số phận của bà vậy.

- Quân lừa đảo !

Yolande thét lên, ném bản hợp đồng bị cháy loang lổ vào mặt Craig. Nhưng tờ da thuộc chưa chạm được vào mặt lão đã rơi xuống đất. Craig bình thản nói :

- Nếu bà muốn biết nguyên do nào khiến tôi khước từ bản hợp đồng này, xin mời bà đọc tờ báo kia. Đó là báo ra buổi chiều hôm nay. Mời bà đọc cột bốn, trang ba, phần tin vật đó đây, đoạn tôi đã đóng khung bằng bút chì đỏ. Yolande đỡ tờ báo, đọc xong, bà ta ngẩng đầu lên :

- Tôi không hiểu gì hết. Tại sao ông đưa tôi đọc đoạn tin vật ấy ?

- Bà gọi đó là tin vật ? Đúng, rất đúng ! Một chuyện vật vãnh, chẳng đáng ta lưu tâm. Chỉ có điều tôi muốn nói với bà rằng, cho dù tôi trả giá cao bao nhiêu một năm tuổi trẻ của bà thì việc vừa rồi tôi không "mua" nữa cũng là có ích cho bà. Bởi thưa bà Yolande thân mến, tuổi trẻ là vô giá. Không phải một năm mà chỉ một phút cũng quý. Vô cùng quý đấy, thưa bà. Bà nên giữ lấy mà dùng kéo sẽ ân hận. "Còn bây giờ, cuộc thỏa thuận giữa hai chúng ta đã không thành, ta chẳng nên oán trách lẫn nhau. Xin bà nguôi giận và cho phép tôi được tiếp tục coi bà là người bạn gái thân thiết và đáng quý trọng.

Lão cúi đầu xuống nâng bàn tay người đàn bà lên định hôn, nhưng Yolande giận dữ giật mạnh ra, chạy vọt ra ngoài.

- Đồ lừa đảo ! Tao sẽ có cách cho mày biết tay, lão già khốn nạn !

x

Lão bá tước ngồi vào sau bàn giấy, chống tay vào cằm suy nghĩ. Tên gia nhân người Hoa bước vào, bưng khay trà, đặt lên bàn. Lão bá tước lẩm bẩm một mình :

- Ta có tàn nhẫn với mày đó không ? Thế là đáng kiếp mày ! Ta khinh tất cả những kẻ sống trên đời mà chỉ quan tâm đến tiền ! Chúng tất đông, lúc nhúc khắp mọi chốn. Tiền đối với chúng là mục đích, còn đối với ta, tiền chỉ là phương tiện.

- Đúng thế, thưa ông chủ, - tên gia nhân nói.

Lão bá tước ngạc nhiên nhìn tên gia nhân :

- Sao, Shen ! Mày biết nói à ? Vậy mà ta tưởng bọn mày câm ? Thì ra mày biết nói, nhưng mày làm ra vẻ câm lặng thế thôi ?

- Vâng, thưa ông chủ.

- Mày biết nói và chắc biết đọc nữa. Mày đọc lên ta nghe đoạn bài báo ta đóng khung bằng bút chì đỏ này !

Tên gia nhân cầm tờ báo, đọc to : MỘT NGƯỜI TỰ NHIÊN PHÁT ĐIÊN Ở Thị trấn Dole. Sáng nay những người tiểu phu trong khu rừng Cheraux thấy một người đàn ông trạc ba mươi tuổi, áo quần rách tung, đi lang thang trên đường mòn. Mỗi khi có người hỏi ông ta là ai, ông ta đều hét lên : "Tôi đã ngủ với Người Đàn Bà Lý Tưởng ! Người đẹp nhất thế giới !" Mấy người tiểu phu không sao hỏi được gì thêm bèn túm lấy ông ta giải lên đồn cảnh sát. Tại đây, cảnh sát lục túi ông ta song không thấy giấy tờ gì. Họ mời bác sĩ đến. Sau khi khám, bác sĩ cho biết ông ta bị loạn trí. Người đàn ông lập tức được đưa đến trại điên ở Dijon. Cuộc điều tra đang được tiến hành.

- Bọn ngu xuẩn ! —

Craig cười vang, rót thêm một tách trà đưa lên miệng uống.

- Chúng sẽ không tìm được gì hết. Mọi tài liệu giấy tờ đều bị cháy sạch. Thằng cha mất trí đó sẽ còn la hét cho đến lúc chết. Nàng Léa của ta đang làm công việc đó, trừng trị thằng ấy !

- Vâng, đúng thế, thưa ông chủ !

- Mày có câm đi không ? Mày cũng sắp mất trí đấy ! Điều ta kém vui trong câu chuyện này chỉ là thằng cha Gilbert kia sẽ được chết bình thản trong trại điên và ta không lấy được linh hồn của nó. Trong khi nàng Sylvia ta yêu quý thì ta đã lấy được linh hồn của nàng hôm nàng tự vẫn. "Tuy nhiên ta không biết dùng làm gì linh hồn của nàng. Thứ ta cần là thân xác nàng, là Sylvia bằng xương bằng thịt kia ! Ôi, giá ta lấy được linh hồn Gilbert, ta sẽ cho nó đến gặp linh hồn Sylvia xem chúng xử sự với nhau thế nào ?

- Vâng, đúng thế, thưa ông chủ !

- Câm ! Mày nói "đúng thế" nghĩa là sao ? Cút ngay !

Tên gia nhân người Hoa lặng lẽ cúi đầu bước ra. Cửa khép lại. Craig đột nhiên giận dữ gạt tất cả các giấy tờ trên bàn xuống đất. Lão ôm đầu rên rỉ :

- Công việc của ta là gieo rắc tai họa trên thế gian. Vậy bây giờ ta sẽ làm gì ? Còn tai họa nào để ta gieo rắc cho chúng nữa ?

Hết